Gérard de Villiers

Dosarul Kennedy

În românește de
Mihaela Stoicescu

2001

Capitolul I

Afară era o vreme îngrozitoare. Nici măcar o pisică sau un câine nu aveai inima să scoţi în viscolul din noapte...

Cu atât mai puţin un prinţ autentic, Alteţă Serenisimă, chiar dacă era agent secret de lux al C.I.A. şi cea mai aleasă floare din elita spionajului american.

La toate acestea se gândea Malko sau, pe scurt, SAS pentru prietenii din Serviciile Secrete. Se străduia din greu să rămână cu maşina pe şosea, drumul Presbourg-Viena transformându-se într-un adevărat patinuar şi imensul Jaguar Mark 10 şerpuia pe asfaltul înzăpezit şi îngheţat. Un vânt rece sufla în rafale. Cu toate că nu era decât ora 14.00, fusese obligat să aprindă farurile. La una din intrările în oraş, un panou anunţa: „Viena — 32 km.".

— Dacă nu cumva alunecăm într-o râpă, spuse agentul, vom ajunge la timp.

În pofida ceţei, el purta ochelari fumurii care-i ascundeau ochii de o culoare extraordinară: un galben auriu, care, în momentele tensionate, bătea spre verde. Paltonul din caşmir bleumarin şi costumul de culoarea antracitului i se potriveau ca o mănuşă.

Bine instalat în scaunul de piele, conducea cu precizie şi nonşalanţă. În Liezen, ţăranii îi spuneau „Alteţă". Castelul său, parţial distrus, domina toate casele din împrejurimi. După restaurare, ar fi devenit cel mai frumos din întrega regiune, dar mai rămăseseră încă multe de făcut. Doar pentru ai plăti pe avizii antreprenori, Malko Margrare de Basse-Lusaca, Maestru al Ordinului Lâna de Aur, Cavaler Onorific al Vulturului Negru, Cavaler de Onoare şi Devotament al Ordinului Suveran de Malta, citând doar cele mai importante titluri ale sale, îndeplinea de aproape zece ani rolul de agent secret al C.I.A.. În ciuda aversiunii americanilor

pentru amatorism, reușise să ocupe un loc de frunte printre agenții „negrii", grație memoriei extraordinare, farmecului și șansei sale.

Malko nu era adeptul violenței și evita, în măsura posibilului, recurgerea la orice formă de brutalitate. Din păcate, acest lucru nu-l putea aplica întotdeauna...

Din nefericire, activitatea lui nu-i adusese suficiente fonduri pentru a termina finisarea castelului. Majoritatea timpului și-o petrecea în Poughkeepsie, într-o vilă liniștită din statul New York.

După multă vreme, de-abia acum își făcuse timp să petreacă o vacanță mai lungă, în Austria. Din păcate, exceptând vremea urâtă, vacanța lui părea compromisă...

Elko Krisantem, turcul devotat în totalitate stăpânului său, se străduia să rămână calm. Atunci când nu șofa el însuși, stomacul i se revolta. Printre ochii întredeschiși, privea fulgii de zăpadă și se gândea cât de departe era Istanbulul[1], cu soarele lui cald și marea mereu albastră. O clipă regretă amar timpul petrecut acolo ca ucigașul cel mai solicitat, dar își dădu imediat seama că viața lui valora mai mult, chiar dacă acum era surprins de o furtună de ninsoare în Austria.

Zăpada atenua zgomotele. Jaguarul părea că înaintează spre o lume ireală. De la plecarea lor din Liezen, nu se încrucișaseră cu nici un alt vehicul.

— Trebuie să caut pe cineva, la aeroport, îi spuse Malko.

Situația stătea cam așa: în cel mai bun caz, urma să răpească o persoană, iar în cel mai rău caz, să o execute.

Chiar înaintea plecării, Krisantem se ghemuise într-un cufăr, pentru a verifica dacă un bărbat de talie medie putea încăpea fără dificultate. Experiența dăduse rezultate bune, chiar dacă nu stătuse prea mult timp înăuntru, pentru a-și putea recăpăta cât mai repede respirația. Nu era însă cazul să ridici mari pretenții...

1. *Vezi S.A.S. la Istanbul (n.a.)*

Capitolul II

Cuplul se îmbrățișa pasional. În camera de la etajul opt, domnea o obscuritate aproape totală. Numai licărul roșiatic al clădirii Departamentului de Stat, aflat pe Bulevardul Pennsylvania, lumina cele două corpuri întinse pe o sofa.

Una dintre siluete se rostogoli cu suplețe direct pe mocheta groasă. Era un bărbat blond, cu șuvițe de păr ce-i acopereau ochii, îmbrăcat doar cu un pantalon foarte mulat.

— Mi-e sete, spuse el.

Se îndreptă spre masa cu rotile, turnă whisky într-un pahar și se întoarse către pat, cu sticla de J&B în mână, privind corpul alungit, cambrat, cu picioarele ușor depărtate.

— Ce frumos ești, Jerry!

Era vocea gravă a unui bărbat de circa cincizeci de ani. Figura lui rămăsese în penumbră, având la rândul lui torsul gol. Cu un suspin, se întoarse pe burtă, cu fața spre perete.

— Vino, murmură el.

Delicat, tânărul blond puse paharul pe mochetă, se apropie de partenerul său cu un surâs indescifrabil pe buze și îi mângâie corpul cu mâna stângă. Bărbatul în vârstă gemu și schiță un gest spre palma care-l alinta. În acel moment, cu toată puterea, tânărul îi înfundă gâtul sticlei de whisky direct între fesele desfăcute.

Un zgomot oribil se auzi, sticla se sparse și băutura se răspândi peste tot. Bărbatul avu o tresărire, ridică puțin capul, apoi rămase nemișcat. Jerry rămase imobil pentru o secundă, cu gâtul sticlei în mână, parcă pregătindu-se să lovească din nou.

Aruncă după câteva clipe arma improvizată și expresia i se transformă într-una dură și indiferentă. Întorcând trupul aproape inert pe spate, desfăcu cureaua pantalonului, deschise fermoarul și

găsi ceea ce căuta: două chei plate, de oțel. Rămase în picioarele goale, traversă încăperea până în fața unui tablou pe care-l dădu jos de pe perețele pe care era agățat. În spate se afla o deschizătură pătrată, cu o broască minusculă. Cu grijă, introduse una dintre chei, o învârti și trase. Se auzi un zgomot și o bucată drept-unghiulară de perete glisă, descoperind o gaură întunecată: un seif ultramodern, ferit până și de radiațiile atomice. Jerry scoase un port-document metalic foarte plat, de culoare neagră. Cele două închizători integrate îl făceau de neatins. Nici focul și nici apa nu îl puteau degrada. Fără a închide seiful, aruncă port-documentele pe un fotoliu, puse cheile în buzunarul pantalonilor și începu să se îmbrace.

După cinci minute, ieșea din apartament îmbrăcat impecabil, cu un costum sport. În mână ținea o cutie. Bărbatul întins pe sofa nu se mișcase. Jerry luă ascensorul direct spre subsol. Fiind singur în cabină, își aranjă în oglindă meșele blonde care-i cădeau pe frunte, cu o scânteiere de victorie în ochii lui verzi. Niciodată nu câștigase atât de ușor o asemenea grămadă de bani.

* * *

În garaj se aflau doar câteva mașini. Era joi seara și aproape toți locatarii imobilului erau plecați într-un week-end prelungit, între Maryland și Virginia.

Fără a ezita, tânărul iuți pasul spre un Cadillac sport, cu două portiere, ce era parcat într-una din boxe. Deschise portiera dreaptă, acționând sistemul de iluminare. Pe scaunul din stânga era așezat un bărbat, a cărui privire se îndreptă spre blondul pederast, oprindu-se la cutia neagră.

— Asta este?

În glasul lui puteai remarca o imperceptibilă nuanță de excitare. Bărbatul avea cam cincizeci de ani și purta o pălărie asortată la un costum de culoare închisă. O ușoară inflamație a feței îi dădea aerul unui om bolnav.

— Da.

Jerry aruncă pe bancheta din spate cutia cu documente, împreună cu cheile seifului. Celălalt le luă și întrebă:

— Sunteți sigur că acestea sunt?

— Numai pe astea le avea.

Rapid, bărbatul încercă broasca, deschise cutia și aruncă o privire în interior, după care o închise cu un gest scurt.

— Mă plătiți acum? întrebă Jerry.

Brusc, siguranța din privirile sale dispărură.

— Bineînțeles. Dar nu aici.

Bărbatul cu tenul inflamat coborî din mașină și Jerry începu să manevreze Cadillacul pentru a ieși din parcare, moment în care celălalt scoase de sub vestă un pistol cu amortizor. Tânărul fu lovit de primul glonț, chiar deasupra cataramei curelei. Scoase un geamăt și se prăbuși peste volan. Al doilea glonț îl nimeri în urechea dreaptă, trântindu-l direct pe caldarâm, în spatele mașinii. Bărbatul mai trase un al treilea glonț, dar deja o mică dâră de sânge se scurgea din corpul inert. Jerry murise așa cum trăise: prostește.

Bărbatul cu cicatrice, care se numea Volodia Grinev, zâmbea în timp ce traversa garajul, ținând strâns la piept cutia neagră cu documente. Nu prea avea simțul umorului, cu toate acestea își imagina mutra coloneilor din K.G.B[1] — Komitat Gesoudarstvennoi Bezo Pasnosti — când vor afla adevărul despre întâmplare, în cazul în care totul se va sfârși cu bine... Aceste documente trebuiau să părăsească SUA, dar el nu putea intra în nici un aeroport. Din fericire, totul era prevăzut.

S-ar fi putut duce la Ambasadă pentru ca documentele să fie trimise cu valiza diplomatică, numai că el era ambițios și orgolios, nedorind ca altcineva să tragă foloasele din afacere.

Înainte de a lua ascensorul, își întoarse privirea și observă cum Cadillacul ascundea corpul lui Jerry. După lunga așteptare, totul fusese destul de ușor. Lucra de doi ani la afacere, ca agent „ilegal", intrat clandestin, pentru a nu lăsa nici o urmă. Nici măcar nu telefonase șefului K.G.B de la Ambasadă.

Analiștii de la Moscova munciseră timp de un an pentru a desemna cele câteva persoane care aveau o șansă de a intra în posesia exemplarului raportului. Niciodată K.G.B-ul nu cheltuise atâția dolari și nu făcuse atâtea eforturi demne de luat în considerare. Documentele erau „pietre prețioase" pentru ruși...

Grinev se urcă în lift, coborî în parcare și se îndreptă calm spre Buickul albastru. Instalându-se la volan, realiză agasat că uitase

1. *Centrul de spionaj rus (n.a.)*

să-l întrebe pe Jerry, înainte de a-l suprima, dacă Liebeler murise. Acum era prea târziu...

Ca de obicei după ora zece seara, Washingtonul era pustiu. Urcă pe bulevardul Pennsylvania, trecând prin fața Casei Albe. Urcă apoi până la hotelul Sheraton, unde închiriase apartamentul K 508. Aici se schimbă și-și strânse puținele lucruri personale.

După zece minute se afla deja pe aeroportul Washington, de unde prinse avionul Convair, aparținând companiei Eastern Airlines. Aparatul decolă imediat iar el privi cu satisfacție obeliscul strălucitor luminat al Monumentului Washington. Trei sferturi de oră mai târziu, se va afla pe La Guardia, în New York.

* * *

David Liebeler își recăpătă cunoștința, cam la un sfert de oră după plecarea amantului. La început nu-și aminti nimic. Un miros oribil de whisky se impregnase în sofa. Durerea ce o resimțea în spate era foarte mare, iar când se pipăi cu mâna și văzu sânge, memoria îi reveni brusc. Cu dificultate, se ridică în picioare.

— Jerry?!

Deodată, văzu seiful deschis și avu impreisa că i se toarnă plumb încins în stomac.

Împleticindu-se, ajunse până la deschizătura încastrată în perete și realiză că seiful era gol. Înnebunit de furie, se întoarse spre pat și se așeză cu capul între mâini.

Îl cunoștea pe tânărul pederast de doi ani, iar relația lor ajunsese atât de cunoscută, încât preferase să o expedieze pe nevastă-sa la soacra lui, în Missouri.

Pentru o clipă, vru să-și ia pașaportul, cecurile și să plece cu primul avion spre orice destinație, dar se temperă. Avea el vicii, dar nu era un laș. Realiză că, totuși, era un înalt funcționar al Consiliului Național de Securitate, atât de integru, încât i se încredințase și fusese făcut depozitarul dosarului K, atât de important. Cariera lui se terminase, dar se gândea că poate mai există o șansă de a micșora catastrofa.

Cu o mână fermă, formă un număr de telefon, unul din cele două numere secrete pe care nu avea voie nici măcar să le noteze

undeva. Acesta aparţinea unei lumi paralele şi complet ascunse populaţiei, pe care el tocmai o trădase.

* * *

Unul din cele patru telefoane din Sala de Situaţii, aflată în subsolul Casei Albe, sună. Bărbatul aşezat într-un fotoliu futurist din plastic alb ridică imediat.

— Alo?

Camera reprezenta adevăratul creier al Americii. Chiar şi atunci când preşedintele dormea, şefii se învârteau printre sofisticatele şi ultramodernele aparate de comunicaţii, rămânând în contact permanent cu diferiţii agenţi federali şi cu Comandamentul Strategic Aerian. Numai o mână de oameni cunoştea numerele liniilor directe. Liebeler era unul dintre aceştia. Persoana care răspunse, asculta cu atenţie monologul lui David Liebeler, notându-şi câte ceva. După un timp, spuse cu o voce neutră:

— Vom acţiona rapid. Deocamdată, nu vă mişcaţi de acasă.

Omul închise şi ridică receptorul altui aparat ce se găsea într-o nişă. Făcu să alunece o cartelă de plastic şi aparatul formă singur numărul dorit. Era numărul lui David Wise. În cadrul C.I.A., avea postul de Director-Adjunct pentru „Planuri".

Trebuia să fie ori foarte vicios, ori foarte bine informat, pentru a şti că „Planurile" desemnau toate operaţiunile de capă şi spadă, cu ceva mai multă spadă decât capă, duse de C.I.A. în numele devizei sale sacrosante: „Combate focul prin foc".

— Voi fi acolo în zece minute, spuse David Wise laconic.

Bărbatul care era de gardă mai dădu câteva telefoane. Şedinţa extraordinară fusese fixată pentru orele 24,30. Avusese loc şi o mică discuţie în privinţa necesităţii prezenţei preşedintelui. În final, se hotărâse că nu era necesar să fie trezit, persoanele de faţă având puterea de decizie asupra măsurilor viitoare.

Convocaţi la acea oră târzie din noapte, cei vizaţi ajungeau pe rând. David Wise era încă în smoking, venind direct de la o recepţie dată de Ambasada Pakistanului. Împreună cu alţi cinci bărbaţi trecură imediat la treabă. Reuniunea dură puţin, întreruptă doar de câteva telefoane date serviciilor oficiale.

Maşinăria de cercetare se afla în funcţiune şi mergea fără întrerupere, angrenând C.I.A., F.B.I. şi Consiliul Naţional de Securitate.

După o discuţie rapidă asupra metodelor pe care urmau să le folosească, cu toţii se puseră de acord să încredinţeze problema unui element de bază, a cărui eventuală eliminare să nu pună probleme de conştiinţă. Afacerea nu trebuia să lase nici o urmă, ca şi cum nu ar fi existat niciodată.

David Wise plecă primul. Se urcă într-un Oldsmobile negru, condus de un şofer şi se îndreptă spre biroul său secret ce se afla în apropiere de Lincoln Memorial. De la ferestrele sale se puteau vedea fântânile arteziene din grădina Casei Albe. Pe uşă nu se afla nici o inscripţie.

Cu toate astea, aici exista unul din „centrii nervoşi" ai Diviziei Planuri. În birou, Wise avea circa douăzeci de xeroxuri codificate, legate la principalele centre C.I.A. din întreaga lume.

* * *

După ce telefonase, David Liebeler făcu puţină ordine în cameră, scoase aşternutul de pe canapea, închise seiful şi deschise ferestrele. Avea capul înfăşurat cu un prosop ud, când auzi telefonul sunând şi recunoscu vocea nepăsătoare şi rece a lui David Wise.

— L-am găsit pe Jerry. Se afla în subsolul imobilului în care locuiţi, omorât cu trei focuri de armă, de un profesionist. Nici nu gândiţi cât de mult ne afectează această treabă...

— Nu vă pot fi de nici un folos? întrebă Liebeler cu vocea scăzută,

— Nu! Totul este să nu spuneţi nimănui, nimic!

Telefonul se închisese deja. David Liebeler rămase pentru un moment cu receptorul în mână. Apoi calm îşi scoase stiloul şi începu să scrie ceva pe o hârtie, o aşeză la vedere în faţa fotografiei soţiei lui. Wise avea dreptate: nu mai putea servi nimănui. Ceea ce făcuse era foarte grav.

Deschise sertarul din stânga al biroului şi scoase un pistolet nichelat pe care şi-l adusese din voiajul din Mexic, chiar iarna

trecută. Era o copie reușită a unui Colt 5. După o scurtă ezitare, își trase un glonț în gură, cu arma orientată spre cerul gurii. Până la auzul detunăturii, el se și prăbușise pe spate, cu craniul sfărâmat.

Capitolul III

Serge Goldman, contemplând-o pe Marisa Platner, saliva precum câinele lui Pavlov. În meseria lui, fetele ce nu făceau parte din elită și care nu erau înțelegătoare, se aflau în număr mic.

Papa Goldman nu avea prea multe de oferit: 92 de kilograme de grăsime gălbuie în costume gen play-boy de ocazie, chipul său cu mici coșuri, chip asemănător cu al unei meduze și un craniu complet fără păr.

Într-o zi, la un bar, chiar fusese prins de guler și scuturat, pentru că se benocla la picioarele micuței sale prietene. Toate astea îl făceau să aibă complexe de inferioritate.

Dar cu Marisa Platner, totul mergea ca pe roate. O luase de la P.J.Clarks, un restaurant-bar irlandez din strada Trei, contra 2.75 dolari, prețul unui *London boil* [1], făcându-și din ea o prietenă. În ciuda vizonului alb, cumpărat pe credit, Marisa tocmai sosise din Chicago, unde fusese stripteuză. La New York venise să cânte și să se angajeze într-o trupă de comedie.

— Eu vă pot ajuta foarte mult, îi susură Goldman într-o americană stâlcită. Chiar acum, regizez un film...

Lucrul era oarecum adevărat...

Înroșindu-se precum ar fi fost la prima comuniune, proaspăta amică a lui Serge purta în prima zi o rochie ce-i acoperea puțin șoldurile și o treime sânii. Ostentativ, își pusese micuța geantă de seară pe birou, lăsând-o întredeschisă. Dinăuntru apăreau niște bikini negri. Marisa, care totuși nu era o intelectuală, citise cu siguranță cartea scrisă de Dale Carnegie, „Cum să-ți faci prieteni".

Conversația, începută pe un ton vesel, se învârtea în jurul celei de-a șaptea arte. Dar Serge Goldman, contrat obiceiului, nu mai

1. *Sortiment de friptură (n.a.)*

era mulțumit doar cu o scurtă conversație într-un colț de birou. Pentru această femeie, avea proiecte gigantice de lux și generozitate: dorea, nici mai mult nici mai puțin, să o ducă în weed-end în Insulele Virgine. Dorea ca toate acestea să constituie surprize plăcute și, deocamdată, nu-i ceruse decât să-și aducă pașaportul. Studioul său liniștit de pe strada 52 se preta perfect la o îmbarcare pentru Cythére. A doua zi, Marisa sosise îmbrăcată cu o rochie verde, jenată să-și descopere prea mult picioarele de alergător-ciclist, dar Serge nu dorea să-i vadă decât figura angelică, încadrată de părul blond. După ce o bătu ușor peste fese, îi dezvălui planurile lui pentru week-end. Ea îl îmbrățișă și se lipi de el. Congestionat, bărbatul puse electrofonul în priză și-și scoase vesta. Marisa întrebă:

— Pentru ce aveți nevoie de două ceasuri?

Goldman luă aerul cel mai serios de care era în stare și-i explică:

— În meseria mea, sunt indispensabile. Cel din dreapta îmi indică întotdeauna ora Hollywoodului, iar cel din stânga este fixat să arate ora locală. Astfel, când doresc să telefonez cuiva, știu cu precizie că nu-i voi deranja pe oamenii importanți cu care lucrez.

Tânăra rămase mută de admirație. Bărbatul profită și-i mai turnă whisky în pahar.

Zece minute mai târziu, patul oferea un spectacol ce putea împinge la sinucidere o prostituată profesionistă.

— Dacă vrei să faci carieră în cinematografie, trebuie să lași la o parte pudoare, nu-i așa? insinuă Serge.

Whiskyul își făcuse efectul: Marisa se ridică, indignată.

— Cum mă găsești, Toto?

Cu o piruetă grațioasă, își deschise fermoarul rochiei. După o mișcare din șolduri, rămase într-un corset negru.

— Venus din Milo, spuse ea, dar cu brațe!

Se și aruncă peste Goldman, introducându-și limba ascuțită printre buzele bărbatului. Din nefericire, soneria de la ușă începu să zbârnâie, destrămând farmecul și excitarea clipei...

Bărbatul tresări. Nimeni nu-i cunoștea adresa, în afara adevăraților lui patroni, care trebuiau să știe întotdeauna locul în care se găsea.

Puțin oameni știau că, înainte de a se ocupa de cinematografie, fusese delegatul Kominternului în Balcani. În acea perioadă era sărac și credea în comunism. Remarcabila intuiție și originea lui armeană îi fuseseră de folos. Kominternul fusese apoi dizolvat. Persoanele din M.V.D.[1] îi propuseseră să se infiltreze în Statele Unite, pentru a crea o rețea de informații. I se promisese un viitor de aur și posibilități nelimitate de a cheltui bani.

Fusese debarcat la New York, inginer emigrant din Letonia. Se simțise mândru ca un „Artaban". New Yorkul era, totuși, un loc mai bun decât Vorkouta. Regăsindu-se în Chicago, oraș mare și trist, spera să stabilească contacte cu rețelele deja existente. După nici trei luni, se afla însă în penitenciarul din Dennamora, cu o condamnare de treizeci de ani pentru spionaj. Rușii îl trimiseseră să testeze o rețea pe care ei o presupuneau infiltrată cu agenți F.B.I. Din păcate, șefii lui avuseseră dreptate.

Serge Goldman însă avusese noroc: avocatul său, de asemenea rus-evreu, simțea o mare amiciție față de el; negociase cu C.I.A.. Într-o sâmbătă, zi de vizită, un necunoscut îl căută în celulă, oferindu-i perspective optimiste, într-o altă închisoare-model. Trecuse prin fața unui complet de judecată, care îi anulase pedeapsa imediat. Era suficient să le explice rușilor că americanii l-au eliberat deoarece lucrase pentru ei. Planul merse bine. Ba chiar fusese trimis cu avionul la Paris, pentru a se reîntâlni cu unul dintre vechile lui contacte. Acolo fusese primit cu brațele deschise.

— Veniți la Moscova. Vechii dumneavoastră șefi ar fi bucuroși să vă revadă, i se spusese. În caz contrar, aceștia nu vor mai avea încredere în dumneavoastră.

Cu moartea în suflet, debarcase la Moscova. Nici nu atinse bine pământul, când patru bărbați masivi îl aruncaseră într-o limuzină. Ajunse iar la Minsk, într-o închisoare specială K.G.B-ului, împreună cu alți transfugi suspecți. Timp de trei luni fusese bătut în fiecare zi, fără a i se pune nici o întrebare. Înainte de a fi condus înapoi în celulă i se stingea direct pe corp o țigară, mereu în alte împrejurări. Metode sovieto-creștine...

Într-o zi, nu mai fusese bătut cu bastoane de cauciu, așa cum se întâmpla de obicei. Atunci avusese dreptul la haine curate și la

1. Poliția secretă sovietică, până în 1952 (n.a.)

o cravată. Fusese dus în fața unui colonel al M.V.D. în uniformă, care, foarte politicos, îl informase că era condamnat la moarte pentru trădare, sentință dată de tribunal militar. Rușii știau toate propunerile americane ce i se făcuseră, ba chiar și marca de țigări pe care o fuma legătura lui, din C.I.A..

Serge Goldman își petrecuse zilele următoare scriind scrisori. Trebuia să fie executat într-o săptămână. Un georgian haios și masiv, venise să-l trezească și îl anunță:

— Tovarăse, ai fost grațiat. De acum înainte, vei lucra cu mine.

Bărbatul aparținea secției 9 din K.G.B. Această secție centraliza toate dosarele emigranților ruși, răspândiți în lumea întreagă. În acest fel, se relua legătura cu oameni care își părăsiseră patria de peste douăzeci sau treizecei de ani. Mereu surâzător, îl dusese pe Goldman într-un birou confortabil, cu ferestrele orientate spre un parc imens. Malacul îi oferise ceai și țigări și îl prevenise:

— Începând de azi, *ne pizdi, goloubtchik*[1].

Pentru a conferi mai multă importanță cuvintelor sale, omul își scăsese vesta și începuse să-l chinuiască pe Serge cu pumnii săi enormi. Dinții transfugului căzuseră unul după altul.

Resemnat, își spusese că tratamentul era mai puțin dezagreabil decât moartea prin împușcare. Uriașul, după ce îl culese de pe jos, îi spuse politicos:

— Mă numesc Igor Zubilin, iar tu, camarade, începând de acum, depinzi numai de mine. Dacă trădezi din nou, eu însumi îți voi rupe toate oasele. Te vei reîntoarce în S.U.A. și vei aștepta ordine.

Serge Goldman ascultase fără a riposta și se îmbarcă via New York. Când aterizase la Ellis Island, se regăsi între doi funcționari F.B.I. Aceștia nu îl torturară. În schimb, fusese nevoit să povestească trista întâmplare prin care trecuse. Rușii nu îi dăduseră pe moment nici o sarcină precisă. Americanii îl puseră în rezervă, cerându-i doar să aibă cât mai multe contacte cu K.G.B-ul.

Când Goldman ridicase timid problema subzistenței sale, americanii îi propuseră să înceapă o afacere în cinematografie. Cu toții fuseseră de acord: meseria în cinema îi permitea să călătorească și să întâlnească multă lume. Deci, intrase ca producător-delegat într-o companie independentă mică, indirect controlată de C.I.A..

---

1. Micul meu porumbel, să nu desconspiri ceva (n.a.)

În acest mod își câștiga traiul zilnic. Adesea, avea impresia că americanii și rușii se joacă cu el, precum șoarecele cu pisica, așteptând doar să le cadă în cursă. Era însă decis să nu-i trădeze pe ruși, decât în ultimă instanță.

Tovarășul colonel Zubilin îi inspira mult mai multă teamă decât toate închisorlie din S.U.A. Rușii îl foloseau câteodată, în misiuni mici, cum era transportarea în afara Satelor Unite a documentelor de mică importanță, sau pentru intrarea de monedă, folosită de el pentru remunerarea unor necunoscuți.

Când soneria își făcu auzite cele două note muzicare, Serge își spuse că nu puteau fi decât niște funcționari ai K.G.B. Ceilalți erau mult mai politicoși, telefonându-i înainte de a-l vizita și nu o făceau niciodată în plină noapte. Marisa își continua numărul său de caracatiță parfumată. Cu un gest eroic, bărbatul o respinse.

— Sună la ușă. Du-te în cealaltă cameră. Poate fi ceva important.

Vexată, tânăra femeie plecă, ondulându-și corsetul negru. Resemnat, rusul se duse să deschidă, după ce ascunse rochia verde în mobilierul port-discuri.

Deschise ușa cu precauție. Uitându-se bine, își dădu seama că nu îl văzuse în viața lui pe bărbatul ce se găsea în prag. Având cu aproximație aceeași vârstă, era îmbrăcat într-un costum de culoare închisă și ținea în mână o mapă neagră port-documente. Dar ceva glacial din privire îl avertiza că omul nu era un simplu trecător ce greșise apartamentul. Încercând să rămână impasibil, întrebă:

— Ce doriți?

— Sunteți singur?

Vocea necunoscutului era groasă și autoritară. Făcu un pas în față și intră, închizând cu grijă ușa în urma lui.

— Da...replică Goldman.

Spera că Marisa nu va scoate nici un zgomot. Genul acesta de oameni avea oroare de scandal. Necunoscutul se așeză pe pat, chiar în locul în care stătuse femeia. Dacă nu era răcit, cu siguranță simțise parfumul ei.

— Avem nevoie de dumneavoastră..., vorbi bărbatul.

— Cine anume?

Goldman se mințea pe el însuși, încercând să câștige încă puține minute de pace. Celălalt răspunse:

— Credem că Igor, colonelul, v-a dat o bună lecție. Încă mai pozați în postura de imbecil?

Serge își reprimă un ușor tremurat. Privi cu coada ochiului cutia port-documente.

— Ce trebuie să fac? șopti el.

— Nimic complicat. Dorim ca această mapă să iasă din țară. Dumneavoastră o veți transporta cu primul avion.

Goldman clipi des, puțin speriat.

— Dar, ce sunt...

Volodia Grinev scoase un râs sec.

— Fiți sigur că nu sunt planurile bombei atomice. Sunt doar câteva acte care ne interesează pe noi. Nu conțin nici un secret militar, așa că nu riscați nimic. Oricum, nu aveți de ales!

Nu prea suna a asigurare. Oameni de tipul celui din fața sa, mințeau foarte mult.

— Când urmează să plec?

— Acum. Poftim...

Bărbatul scoase din buzunarul hainei un sul de bancnote care îl impresionă pe Goldman. Îi numără zece hârtii de câte 100 de dolari, pe care le privi cam neliniștit: generozitatea K.G.B-ului era întotdeauna suspectă.

— Banii sunt pentru cheltuielile dumneavoastră. Veți pleca imediat spre aeroportul Kennedy. Mâine veți fi așteptat la Viena, în Austria. Acolo, îl veți suna pe Stephan Grelsky la acest număr de telefon. Va veni să vă ia de la aeroport. Este un tip înalt, brunet, de circa doi metri. Îi veți da obiectul și astfel misiunea dumneavoastră se va încheia. În pus, vă rog să puneți cutia cu documente într-o mică valiză, pe care s-o păstrați tot timpul lângă dumneavoastră. Așa, totul ar fi mai puțin riscant...

Volodia Grinev se ridică și-l străpunse pe Godman cu o privire ce ar fi înghețat până și soarele.

— Există și o cheie lipită dedesubt, care deschide mapa. Nu o folosiți, căci ar putea fi periculos pentru dumneavoastră. La revedere! Acum vă las. În cinci minute trebuie să vă urcați în taxi, pentru a ajunge la aeroport.

Serge Goldman aprobă, fără replică. Ca într-un vis, îl văzu pe necunoscut ieșind din cameră.

Numai că banii și cutia neagră se aflau pe masa lui.

* * *

Volodia Grinev respiră profund când se regăsi pe trotuarul străzii 52. Zarurile fuseseră aruncate. Acest Goldman nu-i inspirase nici cea mai mică încredere, dar nu avea de ales. Ştia că F.B.I. se afla pe urmele sale şi că lucrurile trebuiau rezolvate rapid. Acum însă, considera că misiunea lui era îndeplinită şi că, folosindu-se de Goldman şi de Grelsky, scurtcircuitase drumurile clasice ale C.I.A.. Americanii nu mai aveau timp să prindă avionul, aşa cum el nu avea timp să rişte. Grinev ajunse la colţul străzii 1, exact în momentul în care un taxi îşi debarca pasagerii. Se urcă, cu inima uşoară şi cu sufletul împăcat. Goldman nu ar fi îndrăznit niciodată, după părerea lui, să deschidă cutia cu documente.

Sarcinile fuseseră bine trasate.

* * *

Puţin necăjit, Serge Goldman deschise uşa spre Marisa, care dormea pe burtă, îmbrăcată cu corsetul negru. O idee trecu rapid prin capul lui. Cu mărul lui Adam fremătând, o privi o clipă, apoi luă cea mai nebunească decizie din viaţa lui. Oricum nu avea ce pierde...

După exact o jumătate de oră, cei doi treceau pragul apartamentului. Pe jumătate beată şi pe jumătate adormită, femeia repeta ca o placă stricată:

— Spune-mi, Toto, vom face o excursie minunată? E formidabil!

Văzând însă valizele, se nelinişti:

— Dar lucrurile mele?

— Îţi voi cumpăra totul, acolo.

Calculă că mia de dolari va acoperi atât preţul biletelor de avion, cât şi unele mici extravaganţe. Învăţat din experienţele trecutului, ignora eventualitatea ca mapa cu documente să conţină cu adevărat fapte importante, sau că reprezenta numai o capcană întinsă de K.G.B, ori de americani. Oricum, era hotărât să-şi ofere o indigestie cu carne proaspătă, aşa cum nu mai făcuse de mult timp. Apoi, va vedea.

La colțul străzii 1, cei doi găsiră un enorm „Checker" verde cu galben, care rula de-a lungul Harlemului, spre podul Triboro, drumul cel mai rapid spre aeroportul Kennedy, în ciuda circulației demențiale de vineri seara. În mașină, Marisa se trezi puțin și întrebă cu o voce împleticită:

— În ce țară se află Viena?

* * *

Taxiul îi lăsă în fața clădirii International Building, locul de unde plecau toate zborurile transcontinentale. Goldman se grăbi spre biroul de informații din holul central, trăgând-o după el pe Marisa, complet depășită de moment.

— Doresc să plec în Austria, la Viena, explică el. Ce avion pot lua?

Fata blondă se aplecă deasupra orarului, după care îi spuse:

— Nu există nici un zbor direct. Puteți lua Swissair, Lufthansa sau Scandinavian Airlines. Celelalte au plecat deja. Dar nu vă pot elibera biletele. Grăbiți-vă totuși, căci aceste avioane decolează în următoarea oră.

Îngrijorat, Goldman se grăbi spre cel mai apropiat ghișeu Air France. O mulțime compactă încercuia fiecare ghișeu. Ajunse până în fața unui funcționar și întrebă timid:

— Mai aveți încă două locuri?

Funcționarul îl privi, ca și cum i-ar fi cerut să vorbească direct cu generalul de Gaulle.

— Peste trei zile, dacă doriți. Suntem în grevă. Cred că puteți înțelege situația...

Fraza scurtă a necunoscutului îi reaminti ceea ce i se spusese: „mâine trebuie să vă aflați la Viena".

Sala aferentă companiei Scandinavian Airlines era arhiplină. Un grup de turiști bronzați revenea din Mexic și se amesteca cu alt grup, care pleca să ia soarele cu asalt. Serge Goldman ajunse cu greu în fața unui ghișeu, la care se afla o fermecătoare blondă ce surâdea.

— Există vreun avion care decolează cât mai curând spre Copenhaga? o întrebă.

Descoperindu-și dinții strălucitori de albi, fata răspunse:

— Avem două zboruri: SK 912 peste o oră, adică la ora 20 , care ajunge la Copenhaga mâine dimineață la ora 8. Mai este și cursa SK 904, la ora 21. Acest zbor are oprire la Bergen, în Suedia și ajunge puțin mai târziu, adică la 10,40.

— Nu vreau să rămân la Copenhaga. Vreau să ajung la Viena, în Austria. Am nevoie de o legătură.

Fata se aplecă peste repertoarul gros al transporturilor aeriene, iar după două minute începu să-i explice:

— În acest caz, luați cursa SK 912, cu o escală la Dusseldorf, între ora 13,05 și 13,35. Sosirea la Viena este la ora 13,10. Mă voi uita dacă mai sunt locuri. Câte persoane?

— Două.

— Clasa turist sau întâi?

— Turist.

Angajata companiei aeriene scandinave manipulă cu rapiditate tabelul electronic de rezervări care era legat de un ordinator central. În zece secunde, îi și confirmă:

— Îmi pare rău, zborul de la ora 20 este complet, atât la clasa turist, cât și la prima clasă. Vă pot oferi însă două locuri la următorul zbor SK 904, dar nu aveți legătură cu Viena.

Serge Godlman simți cum lacrimi de amărăciune îi inundau ochii. Era o nedreptate. Nimeni nu îl va crede. Ce catastrofă va declanșa oare întârzierea? Se agăță de ghișeu, ca un naufragiat:

— Domnișoară, trebuie să plec neapărat cu zborul de la ora 20. Măcar un singur loc...

Fata ridică din umeri:

— Imposibil. Poate doar dacă cineva renunță. Așteptați aici, iar eu vă voi trece pe o listă separată. Mai există totuși posibilitatea de a pleca.

* * *

Serge Goldman petrecu cea mai lungă jumătate de oră din viața lui. I se părea că lumea întreagă își dăduse întâlnire în holul companiei Scandinavian Airlies. Îi ura pe toți cei care plecau. I se părea că exista o coaliție, astfel încât să i se ia locurile de care avea atâta nevoie. Privi spre Marisa. Într-un fotoliu confortabil, tânăra

visa cu ochii goi și cu picioarele încrucișate. În sfârșit, funcționara de la ghișeu îi făcu un semn.

— Aveți noroc. Trei persoane nu s-au mai prezentat. Acestea sunt biletele dumneavoastră de avion, iar locurile pentru Viena sunt și ele în regulă. Când ajungeți la Copenhaga în tranzit, adresați-vă biroului nostru. Drum bun!

Asudat, Goldman se grăbi spre culoarul de îmbarcare, ținând-o pe Marisa cu o mână, iar cu cealaltă strângând cutia neagră.

Marele DC 8, albastru cu argintiu, se afla pe o pistă din apropiere. Răcoarea din avion îl mai calmă puțin, bărbatul începând să se destindă. O altă blondă îl îndrumă spre locul său, ajutându-l să-și scoată paltonul și având grijă de vizonul Marisei.

Conform instrucțiunilor, Serge păstra pe genunchi cutia neagră cu documente. În momentul în care văzu cerul defilând sub aripile avionului, deveni de-a dreptul fericit.

Dintr-o mișcare, mâna regăsi drumul spre picioarele tinerei însoțitoare. Puțin mai târziu, se aduse și măsuța rulantă cu aperitive. Blonda care-i ajutase la îmbarcare, întrebă:

— Whisky, vodcă, șampanie, Martini sau apă plată?

El comandă două pahar cu J&B. Marisa îl dădu pe al său pe gât, dintr-o înghițitură.

Serge Goldman, legănat de torsul celor patru reactoare, relfecta. Cu 960 km/oră, zbura spre necunoscut. Documentele din cutie se dovediseră a fi extrem de ușoare. O bandă de plastic roșu înconjura închizătoarea, precum și cheia de dedesubt. Dar dacă era o capcană pentru a-l încerca? Dacă nu era nimic în cutie?

— Scuzați-mă!

Stewardesa îi perturbă gândurile, punând în fața lui o tavă cu aperitive tip scandinav, cu heringi îndulciți, somon afumat și caviar. Împreună cu toate astea, mai avea dreptul la o friptură în sos, ale cărei mirosuri te făceau să fi împăcat cu viața.

Dar o întrebare vicleană îi măcina creierul. Trebuia sau nu, să deschidă afurisita de cutie cu documente? Nu găsise încă răspunsul, atunci când stewardesa îi luă platoul și îi oferi o mască dintr-o țesătură neagră, în formă de ochelari, ale cărei brațe fuseseră înlocuite de un elastic.

— Noapte bună!

Nu era cazul să i se spună de două ori. Totuși, nu știa cât de importantă era întrebarea care îl frământase. Adormi cu ideea că la asta se mai poate gândi și a doua zi.

Deasupra norilor, într-un calm perfect, cvadrimotorul avionului companiei scandinave îl legăna pe Serge Goldman în drumul lui spre Viena.

Capitolul IV

În aeroportul din Schwechat se tremura de frig. Rafalele de vânt făceau să vibreze geamurile sălii de așteptare. O angajată a companiei Hertz sosea din parcare, încotoșmănată într-un cojoc și încălțată cu cizme înalte din piele. Din cauza vremii, femeia se strâmba de frig, grimasa urâțindu-i frumosul chip.

În restaurantul de la primul etaj, ale cărui ferestre dădeau spre pista de aterizare, Malko, neliniștit, își privea ceasul: era 15,40.

— Nu cred că vor putea ateriza pe un asemenea timp, mormăi.

Tăcut, Krisantem bea o oranjadă. Printre sorbituri aprobă sinistru:

— Dacă nu cumva s-au prăbușit în zbor...

Distant și rezervat, Elko Krisantem era încarnarea perfectă a intendentului, așa cum trebuia să fie în Austria tradiționalistă.

Ți-l puteai imagina veghind continuu cele mai mărunte detalii ale confortului stăpânului său. Nimeni nu trebuia să știe că minuscula umflătură de deasupra stomacului provenea de la un vechi Parabellum spaniol, dar în stare perfectă pentru a trimite pe cineva direct la cimitir. În plus, nimeni nu știa că nu este un austriac autentic, deoarece avea și pașaport american, datorită unei legi emise de C.I.A. în 1949. Cu ajutorul lui Krisantem, nimeni nu cunoștea dubla identitate a prințului Linge.

Deocamdată, în așteptarea avionului, Malko încălzea între degete paharul cu vodcă „Stolitchnaia", pe care-l umpluse pentru a doua oară. Tusea discretă a turcului îi întrerupse gândurile.

— Am preparat o friptură de căprior pentru contesa Alexandra. Sper că aici vom termina curând...

Enervat, Malko dădu pe gât paharul cu vodcă.

Alexandra aştepta. Când îşi aducea aminte, i se strepezeau dinţii precum o fructă necoaptă...

Seara trecută o petrecuseră împreună, ca de obicei. După cină, se retrăseseră în bibliotecă, unde Krisantem aprinsese focul în şemineu. În faţa acestuia se afla o cuvertură imensă de blană, foarte moale. Alexandra se întinsese deasupra ei precum o pisică, închizând răutăcios ochii verzi, puţin îngânduraţi.

Malko o îmbrăţişase, jucându-se cu mâna prin părul des, care cobora până în talie. Alexandra se întinse pe spate şi îl lăsase să o mângâie. Când degetele alunecară spre spatele ei pentru a-i desface sutienul, femeia chiar îl ajutase. Avea sâni magnifici, grei şi cu sfârcurile tari, ce contrastau cu expresia chipului şi a staturii asemănătoare unei aristocrate. Singură îşi trăsese puloverul peste cap, muşcând apoi cu furie buzele bărbatului şi lipindu-se de el.

Nu se mai auzeá decât trosnetul lemnelor şi răsuflarea lor...

Atunci când mâna lui Malko atinse catarama curelei din jurul taliei, ea se depărtă. Cu o privire ironică... Nu dorea să-i cedeze.

Toate astea se repetau de când se cunoscuseră. Prinţul o cunoştea de multă vreme. Părinţii ei fuseseră omorâţi în timpul războiului. Femeia avea un teren agricol, aflat în apropierea castelului său, teren de care se ocupa foarte mult.

De la începutul vacanţei la castel, o văzuse aproape în fiecare seară. Mergeau împreună fie la Viena sau îşi petreceau serile la castel. Însă niciodat Alexandra nu consimţise să-şi scoată pantalonii de călărie şi nici ghetele.

Cu toate astea, violenţa sărutărilor sale şi patima cu care-l îmbrăţişa îl făceau să creadă că nu mai era virgină. Pur şi simplu, refuza...

— Vei pleca după o săptămână sau două, îi spusese într-o seară. Nu doresc să fiu ironizată de nimeni.

Malko se gândise mult la aceste vorbe. Nu se mai afla la vârsta la care poţi îmbrăţişa fetele cu forţa, aşa că era de acord cu ea. Însă orele de flirt petrecute îl epuizau şi de fiecare dată îşi jura că va fi şi ultima. Cu riscul de a-şi pierde reputaţia de gentleman, o va face pe Alexandra să îi cedeze. Dorinţa îl înnebunea...

După plecarea femeii, Malko adormise, calmat de ultimele decizii luate.

* * *

Zbârnâitul telefonului îl trezi la ora nouă. Era chemat de la Viena. Imediat, recunoscu vocea lui William Coby, directorul C.I.A. din Austria. Americanul avea un aer îngrijorat:

— Am nevoie de dumneavoastră, domnule Linge. Vă sun din partea lui *Mike*.

Mike era numele de cod al lui David Wise, bărbatul de care depindea agentul. În conversațiile externe, oamenii C.I.A. nu întrebuințau niciodată numele lor reale.

— Există un tip, Serge Goldman, care ajunge azi la Viena, la ora 15,10, cu zborul Companiei Scandinave, care vine de la Copenhaga. Ne trebuie un „călău" competent, ca dumneavoastră. Este extrem de important! spuse Coby.

Malko mormăi ceva, cu toate că știa bine că astfel de ordine nu se discută. Termenul de „călău" avea un sens bine precizat: trebuia să pui mâna pe persoana respectivă, fie vie sau moartă.

— Vă voi trimite o fotografie, încheie Coby. O veți găsi într-un plic pe numele dumneavoastră, la biroul de informații. Sunați-mă mai târziu.

După ce închise telefonul, americanul își turnă o cafea de la mașina automată. Ca toți responsabilii C.I.A., nu prea dormise cu o noapte înainte. F.B.I. făcuse o treabă extraordinară. Volodia Grinev fusese arestat la numai o oră după ce îl vizitase pe Serge Goldman. O sută de agenți federali cercetaseră la sânge toate taxiurile. Datorită uzurii lor, a numeroaselor tamponări și revizii, găsiseră urma lui Goldman pe lista Companiei Aeriene Scandinave.

* * *

Malko studia chipul omului din poză. Fotografia pe care o găsise la aeroport nu era foarte clară, dar lui îi era suficient pentru a identifica persoana. Se gândea la strategia pe care urma să o aplice. Va încerca să-l roage cu blândețe pe Goldman să îl urmeze până la cel mai apropiat cimitir. Doar era pe post de „călău"...

Microfonul din sala de așteptare îl smulse din gândurile în care era adâncit:

— Compania Scandinavă anunţă că zborul SK 675 de la ora 16,40, va întârzia din cauza timpului nefavorabil...

Restaurantul din aeroport era aproape pustiu. Totuşi, la câteva mese depărtare, era aşezat un cuplu care atrăgea irezistibil atenţia. Dacă nu ar fi avut ochelarii negri, insistenţa cu care îi privea pe cei doi ar fi putut părea deplasată.

De la sosirea în restaurant, cuplul se îndopa întruna, alternând porţii gigantice de carne de porc cu boia, munţi de cartofi prăjiţi şi de şniţele. Cu gesturi încete şi măsurate, îngurgitau bunătăţile, asortându-le cu Tokay, vin din care terminaseră deja trei sticle. Cei doi erau impresionanţi.

Malko îi observase încă din momentul intrării în restaurant. Apreciase că, împreună, puteau cântări circa un sfert de tonă, dar în pofida acestei greutăţi, degajau şi o imprpsie de forţă redutabilă.

— Un adevărat cuplu de hipopotami, îi şopti lui Elko. Aş fi curios să le văd copiii...

În acelaşi moment, în difuzor se auzi:

— Compania Scandinavă anunţă sosirea zborului 875 care vine de la Copenhaga şi Hamburg.

Malko se simţi extrem de obosit, având un presentiment neplăcut. Cu toate astea, fotografia lui Goldman nu-l arăta ca pe un tip dificil de neutralizat.

Agentul puse pe masă o hârtie de 50 de şilingi şi îl urmă pe Krisantem. Turcul pipăi maşinal buzunarul drept al pantaloului, locul în care se afla laţul de piele pe care nu-l părăsea niciodată. Laţul era mult mai discret decât un pistolet, dar la fel de eficace, în special în ţările supercivilizate.

În spatele lor, se ridică şi cuplul celor doi graşi. În picioare, păreau şi mai impresionanţi.

Avionul tip Caravelle al Companiei Scandinave ateriză în momentul în care ajunseseră la parter. Se proptiră de bariera de la vamă, alături de ghişeul unde se vindeau taleri de argint pentru turiştii care soseau. Primii pasageri începură să umple banda cu bagaje. Malko îl identifică imediat pe Goldman. Omul nu era atât de scund, precum şi-l imaginase. Cu capul descoperit, părea îngheţat şi inofensiv. Un detaliu însă îl făcu să tresară. Goldman nu era singur. Roşcata agăţată de braţul lui nu putea trece neobservată.

Dădea impresia că era goală pe sub blana de vizon alb, căci de sub ea nu se întrevedea nici o altă îmbrăcăminte.

— Sunt doi, spuse Malko. Asta complică lucrurile.

Krisantem ridică din sprâncene.

— Poate că ar fi mai bine să-i lăsăm să ajungă la Viena și să așteptăm până ce se instalează într-un hotel.

— E prea riscant.

Discuția lor se încheie aici. Vameșii austrieci, îngirjorați să nu înghețe, scurtară la maxim formalitățile. Brusc, Serge Goldman se trezi lângă Malko. Agentul realiză imediat un lucru pe care distanța îl ascunsese: bărbatul dârdâia de frică. Gura îi tremura, iar tenul era cenușiu. Strângea valiza cu atâta putere, încât încheieturile mâinii deveniseră albicioase. Pașaportul îi căzu, dar, fiind atât de nervos, trebui să se aplece de trei ori până să-l ridice.

Dimpotrivă, roșcata afișa o liniște bovină. Malko observă în special unghiile lungi și înfășișarea puțin ciudată.

Avansă și apucă brațul lui Serge.

— Domnule Goldman...

Pe moment, avu impresia că bărbatul o va lua la fugă. Întorcând spre Malko niște ochi ca de câine bătut, spuse în engleză, cu o voce șoptită.

— Nu sunt eu. E o greșeală...

În același timp, încercă să se și degajeze din strânsoarea agentului. Acesta însă, îi strânse și mai tare brațul, în timp ce Krisantem avea grijă de roșcată. Pentru prima oară, îi revenise și lui cea mai bună parte. Producătorul nu se arăta a fi strălucitor. Minuscule cearcăne de culoare închisă atârnând de pleoapele sale interioare, gura moale și urechile imense, îi confereau un aer de iepure nefericit. Malko încercă să îl calmeze.

— Prietenii noștri din Washington vă vor fi extrem de recunoscători dacă, în drum spre Viena, veți face o oprire la castelul meu, împreună cu însoțitoarea dumneavoastră.

În tot acest timp, Krisantem se apropiase afectuos de umărul roșcatei, arborând un surâs de încredere. Curând se petrecu un lucru de necrezut: Serge Goldman se opri din tremurat și îl luă de braț, trăgându-l câțiva metri și întrebându-l:

— Ați spus din Washington? E adevărat?

Dacă i s-ar fi spus că va regiza textul Bibliei color, pe un ecran lat, n-ar fi fost mai fericit.

— Bineînțeles, confirmă agentul.

Goldman îi strânse brațul, aproape să-l rupă.

— Conduceți-mă repede. Spuneți-mi totuși, nu lucrați și pentru ceilalți? Jurați?

— Nici chiar așa...

— Atunci să plecăm repede, imploră Goldman. Repede, pentru că nimeni nu trebuie să mă vadă.

Toate astea erau destul de stranii. Serge ar fi trebuit să aibă o oarecare teamă în fața lui Malko și nicidecum să se arunce în brațele sale. De ce era oare atât de terorizat? Evident, el nu putea ști că între Copenhaga și Viena, în avionul Companiei Scandinave, spionul rus citise conținutul documentelor din cutia neagră, considerând toată treaba a fi o diabolică capcană a K.G.B-ului.

Înțelesese doar un lucru: de această dată, conștiința îl obliga să trădeze Moscova.

Marisa, abandonată în grija lui Krisantem, începea să se plictisească. Goldman se întoarse către ea, trăgându-l pe Malko și spunându-i surâzător:

— Draga mea, doresc să-ți prezint un vechi pireten, si...

— Prințul Malko, îi suflă agentul.

Acesta din urmă sărută mâna tinerei, care deschise niște ochi mari. Nimeni, niciodată nu se mai purtase atât de galant cu ea. Malko îi conduse spre ieșire.

— Mașina mea este afară.

În drum spre ieșire, Marisa îi șopti lui Goldman la ureche:

— Spune, Toto, este un prinț adevărat?

— Cu certitudine, răspunse demn producătorul.

Un suflu de aer rece le tăie răsuflarea. Afară continua să ningă. Jaguarul era deja acoperit de un strat alb. Malko se așeză la volan, bucuros că totul se sfârșise bine. Dar îl agasa atitudinea lui Goldaman. Frica acestuia nu părea a avea justificare. Zilnic, agenții dublii schimbau tabăra. Era un joc atât al celor din K.G.B., cât și al celor din C.I.A.

Krisantem și oaspeții săi erau deja congelați în momentul în care Jaguarul ajunse în fața lor. Se înghesuiră în mașina neagră, Marisa în față, iar Serge în spate, sub privirea rece a turcului.

— Castelul meu se găsește în apropierea satului Liezen, la frontiera Austro-Ungară.

Goldman tresări.

— Mergem în Ungaria? țipă el. Asta e o cursă. Lucrați pentru colonelul Igor.

— Ascultați-mă bine, vorbi Malko. Nu mergem în Ungaria, ci la castelul meu. În plus, știți foarte bine pentru cine lucrez.

Agentul era furios din cauza acestei afaceri. Cum să-i explice Alexandrei prezența celor doi? Seara era deja compromisă.

Încercă să se concentreze asupra modului de a menține mașina pe drumul ce părea din ce în ce mai periculos. Zăpada cădea cu fulgi mari. Goldman tăcu până în clipa în care pătrunseră în curtea castelului, cu toate că pe șosea fuseseră cât pe ce să facă o pană. Malko observă imediat Volkswagenul Alexandrei. Mai multe ferestre de la parter erau luminate. Coborî și îi deschise portiera Marisei, care profită de ocazie pentru a schița o mișcare grațioasă a piciorului, dezvelind ciorapul înflorat. Surâsul lui îi demonstra femeii că sângele albastru avea ceva se spus.

— Deci, acum sunteți sigur? Nu ne aflăm în Ungaria, îi spuse agentul lui Serge.

Spionul rus încercă un zâmbet.

Un zgomot îi făcu să întoarcă privirile spre intrarea în castel. Un Mercedes 600 pătrundea încet în curte. Mașina se opri în spatele Jaguarului, portiera stângă se deschise și apăru masivul tip, întâlnit în restaurantul aeroportului. Prin geamul mașinii se putea observa și jumătatea lui. Grasul înaintă cu pași greoi spre grup, afișând un zâmbet puțin „albastru".

Capitolul V

Serge Goldman scoase un țipăt ascuțit, precum al unui șoricel. Sărind din mașină, o luă la fugă de-a lungul curții, alergând într-un stil comic, din teama de a nu aluneca. În mâna dreaptă strângea cu putere cutia neagră cu documente. Hipopotamul demară și el cu o supleț surprinzătoare pentru numărul mare de kilograme. Krisantem, cu toate că părea a nu se fi mișcat din loc, bară calea masivului necunoscut. Acesta înțelese și se opri brusc. Micii lui ochi negri acoperiți de sprâncene stufoase îl săgetară pe turc. Marisa privea cum Goldman se pierdea deja, intrând în castel. Femeia, surprinsă, părea că vorbește de una singură:

— Cred că a înnebunit Toto!

Din fericire nu văzuse Parabellumul lui Elko. Acesta i se adresă foarte galant:

— Alteța Sa nu v-a rugat să intrați?

Grasul murmură, fără a se mișcat:

— Alteța Sa? Care Alteță?

— Prințul Malko, proprietarul castelului, răspunse prompt Krisantem într-o germană stricată. În acest moment vă aflați pe domeniul său.

Agentul înaintă spre hipopotam. Așa îl denumea în gând pe uriașul de la aeroport. Bărbatul era ținut la respect de turcul credincios.

— Cine sunteți dumneavoastră?

Necunoscutul descoperi un rând de canini gălbui, într-un surâs ce evoca doi crocodili gata de luptă.

— Mă numesc Grelsky. Stephan Grelsky.

Vorbea nemțește cu un accent greu de definit.

— Sunt în trecere..., sunt polonez...

Mâinile îi erau acoperite de păr negru, dar expresia feței scotea la iveală multă inteligență. Alături de el, Malko avea aerul unui pitic.

— Ce căutați aici?

Grelsky încercă să schițeze din nou un surâs. Discret, Krisantem își înfundă mâna dreaptă în buzunarul acestuia, fără a lăsa arma din cealaltă mână.

— Aveam întâlnire cu... eh... Goldman, dar am ajuns un pic prea târziu. A plecat cu dumneavoastră. Atunci m-am gândit că cea mai bună metodă de a-l regăsi este aceea de a vă urmări. Deci, iată că am ajuns aici.

Omul surâse din nou și, întorcându-se spre Mercedes, strigă:

— Grete!

Însoțitoarea coborî maiestuos din voluminoasa mașină. Sub greutatea sa, zăpada se afunda cu circa zece centimetri. Părea a fi mai grasă decât el. Doi ochi albaștri de porțelan te fixau de pe un chip ce semăna cu al unei gardiene de închisoare. Avea părul blond platinat, de culoarea eroinelor cinematografului mut. Cei doi monștri rămăseseră plantați în fața lui Malko.

— Ea este soția mea, Grete, o prezentă politicos Grelsky.

Din ce în ce mai frumos... Fără aerul sinistru al lui Krisantem, puteai spunse că te afli în fața unei gravuri englezești.

Înfășurată în haina de vizon, Marisa privea scena, fără a înțelege nimic. Necăjită, bătu din picioare:

— Ce facem? Dacă mai stăm aici, vom îngheța de frig! Eu, una mai bine mă întorc în Insulele Virgine...

Ignorând-o, Malko i se adresă Gretei:

— Nu știu dacă aveați întâlnire cu domnul Goldman, dar mi s-a părut că acesta nu era prea dornic să vă vadă. Acum este invitatul meu, așa că mă văd nevoit să-mi iau la revedere de la dumneavoastră.

— Este o simplă neînțelegere, contestă enorma femeie.

Un înger trecu, aplecând pudic ochii și, dezgustat, se îndepărtă bătând din aripi.

Agentul se dădu un pas înapoi și făcu un semn discret din cap. În același moment, ușa castelului se deschise și din spatele ei apăru o siluetă de femeie:

— Malko! De ce întârzii atât?

Krisantem plecă ochii. Aveai impresia că cei doi hipopotami îl introduseseră, cu o bucurie aparte, într-o scenă de teatru.

Malko era furios la culme. Ochii săi aurii luară culoarea verde. Povestea devenea din ce în ce mai complicată. Trebuia să-i elimine pe cei doi musafiri nepoftiți, înainte ca Alexandra să pună întrebări. Dar, era prea târziu. Ea coborâse deja scările esplanadei, îmbrăcată cu un pulover pe gât, care-i scotea în valoare robustețea sânilor. În pantaloni și cu cizmele înalte din piele, silueta îi era minunat conturată.

— Ce faceți acolo, în curte, pe frigul ăsta năpraznic? Intrați înăuntru.

Grelsky spuse cu vocea sa joasă:

— Aveți dreptate. Noi tocmai ne luam rămas bun. Nu vrem să vă deranjăm.

— Intrați cu toții, spuse Alexandra, ca și cum ea ar fi fost stăpâna casei. Avem suficientă mâncare pentru toată lumea. Nu puteți pleca pe gerul ăsta. Intrați!

* * *

Atmosfera era încinsă, deși rafalele de ninsoare îți înghețau și inima... Grelsky făcu o plecăciune, având o grație de elefant. Era imposibil să refuzi o asemenea încântătoare invitație. Nici la curtea regelui Louis al XIV-lea nu ai fi găsit ceva mai galant.

Krisantem murea de nerăbdare, având perpesctiva de a săpa în solul înghețat încă două gropi enorme.

Alexandra o măsură pe Marisa, prezentă mereu în mijlocul grupului, întrebând-o cu puțină ironie în ochi său verzi:

— Veniți și dumneavoastră?

În glasul amfitrioanei se simțea o nuanță de regret.

Nefericita prietenă a lui Goldman se clătina. Picioarele îi erau aproape vineții din cauza frigului. Ciorapii din naylon și minijupele nu erau prea indicate la temperaturi polare. Cu gesturi de automat, femeia îl urmă pe Grelsky. Malko intră primul în hol, întrebându-se unde dracu' era Serge?

Traversă rapid biblioteca și micul salon cu pereții căptușiți cu lemn și perdele grele din catifea roșie. Pe parchetul perfect lustruit, aranjase câteva covoare de valoare, aduse din Teheran, unde fusese în misiune[1]. Tot ansamblul era mobilat cu piese de epocă, imensele și masivele mobile din lemn de culoare închisă potrivindu-se perfect cu plafonul înalt de patru metri.

Ajungând în spate, aruncă o privire spre bucătărie, a cărei ușă o deschise. Adolf și Ilse, cuplul de bătrâni austrieci care ajutau câte puțin la aproape toate treburile casei, erau ocupați cu tranșarea căpriorului.

— Nu ați văzut pe nimeni intrând în castel? îi întrebă Malko.

— *Nein, Hoheit.*

Uimit, închise ușa. Castelul se compunea din trei corpuri de clădire, aflate în același plan. Fusese în întregime distrus în timpul războiului, incendiat de două ori, ocupat de nemți și apoi de ruși, care nu mai lăsaseră decât pietrele. Luaseră cu ei până și șemineurile! Agentul mai avea foarte puțin și termina restaurarea părții centrale, mobilând deocamdată parterul și primul etaj. Celelalte două aripi nu erau decât culoare goale și camere nemobilate. Spera că într-o zi le va folosi și pe acestea...

Evitând scara principală, urcă cu pași mari micuța scară de piatră situată în apropierea bucătăriei. Încălzirea centrală funcționa și o căldură plăcută se răspândea pe culoarul primului etaj, unul dintre culoarele „bogate": aici exista mochetă. Etajul avea șase camere. Primele două erau goale. A treia, vecină cu a sa, era încuiată pe dinăuntru cu o cheie. Bătu ușor în ușă și așteptă.

— Goldman, ești aici?

Nimic.

— Goldman! Răspunde sau sparg ușa!

Se auzi un chițăit de șoarece:

— Nu!

— Deschideți! E ridicol! Nu riscați nimic!

Malko auzi respirația gâfâită a celuilalt, care probabil stătea lipit de ușă.

— Este o capcană. Îi cunosc. Vor să mă ucidă.

---

1. *Vezi S.A.S contra C.I.A. (n.a.)*

Insulele Virgine erau departe... Pur și simplu pierdut, Serge nu știa cărui sfânt să se roage. Ezita între K.G.B, C.I.A., Malko, Grelsky și toți cei care-l atrăseseră în cursă. Nu știa ce e bine să facă. În mașină, cu o oră înainte, era hotărât să-i dea cutia cu documente austriacului. Acum, ceilalți îl văzuseră deja. În plus, aceștia *știau* că el se află în posesia hârtiilor importante. Precum un animal confruntat cu o problemă imposibil de rezolvat, era pe cale să înnebunească...

Malko simțea toată panica omului, chiar dacă îi despărțea o ușă. Îi spuse lui Goldman ocrotitor:

— Doresc să vă protejez. Însă nu am putut să-i împiedic să intre...

Agentul îi explică intervenția Alexandrei, jură că-i va da afară pe nepoftiți imediat ce va fi posibil. Deoarece Goldman nu spunea nimic, el conchise:

— Dacă nu doriți să ieșiți, voi pleca împreună cu Krisantem și cu prietena mea. Vă vom lăsa să vă descurcați singur cu cei doi hipopotami...

Geamătul sărmanului bărbat ar fi făcut să plângă până și un samurai. Întredeschise ușa cu precauție. Mai mult ca niciodată, semăna cu un iepure hăituit. O transpirație abundentă acoperea craniul chel. Lui Malko îi fu milă de Serge.

— Ce dorește familia Grelsky?

Vrednic de toată compasiunea din lume, Goldman declară:

— Este adevărat. Aveam întâlnire cu ei la aeroport.

— Bine, bine; dar pentru ce?

— Pentru a le înmâna cutia cu documente care mi s-a încredințat la New York.

Producătorul ridică spre el niște ochi rugători:

— Știți ce conține? Nu știu dacă înțelegeți că eu nu le-o pot da lor... adică celorlalți... eh..., ai noștri mă vor ucide.

Pentru Malko, parcă se vorbea limba greacă. Ce conțineau oare misterioasele documente? Goldman era și altceva decât un nenorocit de transfug? Aplecă ochii său aurii spre cei ai lui Serge, care clipeau cu disperare.

— În acest caz, dați-mi-le mie.

Omul își frământă mâinile.

— Imposibil. Grelsky mă va omorî.

Groaznică dilemă: să dorești să îndeplinești dorințele tuturor.

— Unde se află documentele?

— Le-am ascuns.

Să mori de râs! În castel existau o sută de locuri în care putea găsi o ascunzătoare pentru cutia neagră. Malko se hotărî să revină cu întrebarea, dar ceva mai târziu. Alexandra putea considera bizară absența sa. Era ea capricioasă, dar nu și idoată.

— Bine! Veniți cu mine și străduiți-vă să aveți o figură cât mai calmă. I-am promis prietenei mele o cină romantică, nu o excursie la Dracula.

Agentul îl împinse pe Goldman spre capătul scării mari. Din bibliotecă se auzeau frânturi de conversație, ușa fiind întredeschisă. Valizele lui Goldman se aflau într-un colț al holului. Malko intră, trăgându-l discret după el pe producător.

* * *

Cei doi Grelsky se lăfăiau în fotolii, Marisa alesese o banchetă micuță, lângă șemineu, înconjurându-și genunchii cu brațele și arătându-și ciorapii înflorați, sub privireea furioasă a Alexandrei. Aceasta se afla lângă măsuța cu rotile, încărcată cu sticle pline cu diverse băuturi. Evident, pantalonii de călărie nu îi permiteau să producă asupra celorlalți același efect ca și Marisa.

Krisantem stătea în picioare, într-un colț, îmbrăcat cu vesta albă de majordom, afișând un aer impasibil și impecabil. Pentru a ascunde umflătura datorată armei, luase o poziție puțin înclinată.

Văzându-l pe Grelsky, Goldman se comportă ca și cum i s-ar fi introdus un păianjen după guler. Se așeză pe o canapea, cât mai departe posibil de cei doi, verde la față ca o frunză de spanac. Încercând să destindă atmosfera, Malko le spuse celor prezenți:

— I-am arătat prietenului meu, dormitorul său.

Accentuă pe cuvântul prieten.

— Ce doriți să beți? propuse Alexandra. Coniac? Vodcă? Whisky?

— Coniac, răspunse slab Goldman.

Ar fi avut nevoie de un litru. Tânăra femeie se îndreptă spre bar. În ciuda ținutei mai mult masculine, degaja o senzualitate animalică. Se așeză apoi între Marisa și Malko, îndreptând spre acesta o privire plină de semne de întrebare. El învârtea între degete paharul de vodcă. Gestul avea darul să-l calmeze.

În fotoliile lor, cei doi Grelsky degajau aerul a două pachiderme aflate în plină siestă. Agentul surprinse însă o privire ascuțită în micii lui ochi negri, ce erau fixați pe Serge și care nu prevesteau nimic bun. Probabil că erau înarmați, dar nu doreau să folosească violența. Încă...

Oricum, în afara armei lui Krisantem, Malko avea asupra lui pistoletul extraplat, invizibil sub cureaua de la pantaloni. Pus la punct în laboratorul C.I.A., valora sute de milioane! Funcționa atât cu cartușe normale, cât și cu gaz. În plus, era atât de plat, încât se putea purta și sub un smocking.

Ce mizerie! gândea el. Să fie obligat să poarte o armă în propriul castel! Ar fi dorit din tot sufletul să fie înconjurat de câțiva prieteni adevărați, în locul agenților dubli sau tripli, ce erau așezați acum în fotoliile sale.

Aruncând o privire spre fereastră, nu zări decât o ceață deasă și auzi doar zgomotul surd al țurțurilor care se topeau sub streșinile castelului. Vântul se mai domolise parcă...

* * *

Serios precum un Papă, Krisantem anunță:

— Alteța Sa este servită.

Sufrageria se afla în cealaltă parte a holului de la intrare. Alexandra deschise drumul. În pofida oricărui protocol, sub ochiul reprobator al lui Krisantem, Goldman se strecură între ea și Malko. Acest lucru îl făcea să se afle la o mai mare distanță de Grelsky.

O față de masă strălucitor de albă acoperea o masă din lemn masiv. Marisa scoase un „oh", descoperind două sfeșnice enorme cu șapte brațe, puse pe masă, ce reprezentau singura sursă de lumină din cameră. Era pentru prima dată când vedea un dineu la lumina lumânărilor, în afara scenelor vizionate la cinematograf.

Malko se așeză în capul mesei, cu Alexandra în dreapta lui. Goldman se strecură în stânga, cu Marisa lângă el. Stephan Grelsky luă loc în dreapta Alexandrei, iar soția sa, în celălalt capăt al mesei, în fața lui Malko. Krisantem, care dispăruse, își făcu o intrare impunătoare, aducând o tavă mare de argint pe care era aranjat căprioru tranșat și pregătit. În urma lui, Ilse aducea aperitivele. Stephan scoase un mic „hoch" de satisfacție.

Masa începu cu aperitivele. Serge mînca puțin. Din fericire, Grelsky își înghesui pe farfurie un munte de legume și de „cârnățăraie" ungurească. Grete își puse doar câțiva morcovi și un pic de pateu. Ce s-ar fi întâmplat oare dacă aceștia nu ar fi luat micul dejun? Mâncau atât de lacom încât se putea crede că la fiecare înghițitură ronțăiau și câte un pic din furculiță.

În mod vizibil, cuplul de hipopotami era cel mai hămesit. Imenșii dinți gălbui ai lui Grelsky clămpăneau cu o mișcare regulată, ce îl fascina pe nefericitul Goldman. Bărbatul privea îngrijorat spre partea inferioară a corpului lui Stephan, așteptându-se să întindă spre el enormele labe, pentru a-l strangula.

Marisa era departe de toate astea. Se apleca cât mai des posibil spre Malko, pentru a-i cere pâine. Se vedea clar că pe sub rochia verde nu purta sutien.

Alexandra începuse să fie cu adevărat intrigată de stranii oaspeți. Niciodată nu bănuise care era adevărata natură a ocupațiilor lui Malko. Știa doar că este director comercial la I.B.M., care avea o sucursală în Poughkeepsie. Pe sub masă, piciorul ei îl atingea pe al lui Malko., din ce în ce mai tare. Avea însă o privire de milă îndreptată spre Marisa.

Cei doi Greksky priveau cu neliniște spre farfuriile lor deja goale. Din fericire, Krisantem pusese de jur-împrejurul căprioru un munte de pireu de castane.

— Ce minunat este totul, se trezi vorbind Marisa în engleză.

Alexandra îi aruncă o privire batjocoritoare și-i spuse lui Malko cu voce scăzută, vorbind în germană:

— Unde ia-i găsit pe acești *kramme* [1]?

1. *Cârnați, în dialect vienez (n.a.)*

Era greu de răspuns la întrebare...

Căprioru, gătit sub formă de friptură, făcu înconjurul mesei. Hipopotamii își puseră o cantitate atât de mare, încât să le ajungă pentru toată iarna. Grelsky înfulecă jumătate dintr-o pulpă și apoi spuse cu vocea lui aspră:

— Delicios!

Friptura dispăru în numai trei minute din farfuriile cuplului. Krisantem era prins într-un du-te-vino continuu, între bucătărie și sufragerie, având grijă să aprovizioneze masa cu vin de Tokay. Parabellumul îl apăsa din ce în ce mai tare, dar conștiința profesională era mai presus de orice. Alexandra încercă să abordeze o conversație mondenă, dar nimeni nu o urmărea. Mâhnită, renunță.

Malko se grăbea să termine cina, pentru a-i putea da afară pe cei doi, fără să iște un scandal. Așteptând momentul prielnic, supraveghea discret masa. Era un adevărat spectacol! În timp ce Stephan ronțăia oasele ultimei bucățele de friptură, Grete luă din geantă o cutie cu fistic și o răsturnă pe deasupra. Neglijent, soțul obezei își înfundă mâna păroasă și o scoase plină cu fistic.

Fascinat, Goldman contempla scena. Cei doi aproape că îl hipnotizaseră. Între două înghițituri, Grelsky plescăi:

— Ce păcat că nu ne-am întâlnit la aeroport... Totuși, dacă se întâmpla așa, am fi ratat magnificul dineu...

Craniul chel al lui Goldman deveni de culoare cenușie.

— Din păcate, nu putem mânca fără oprire, continuă grasul. Mai trebui să și-muncim, din când în când.

Aducând desertul, Krisantem întrerupse discuția. Ca de fiecare dată, cei doi Grelsky se repeziră la farfurii. Serge, cu apetitul tăiat, privea doar spre sortimentele de patiserie ce difilau pe sub nasul lui. Marisa, care golise singură o sticlă de Tokay, îi căuta privirea lui Malko, atrasă irezistibil de ochii lui aurii. Numai gândul de a se regăsi în același pat cu Toto, îi dădea frisoane. Pentru a se răzbuna, o analiza pe Alexandra. Aceasta din urmă, ca o gazdă perfectă, se ridică și toată lumea se îndreptă spre bilbioteca. Cafeaua fusese deja adusă. Toți își reluară locurile dinainte.

* * *

Malko își privi ceasul: era ora 21,30, oră decentă pentru a-i expulza pe cei doi musafiri. Se îndreptă discret spre hol, deschizând ușa. O rafală de vânt înghețat pătrunse în sală. Viforul se înteișe. Ningea atât de intens, încât nici Mercedesul din curte nu se mai zărea. Niște pași ușori îl făcură să se întoarcă. Chiar dacă purta cizme, Alexandra avea un mers grațios. El închise ușa.

— Ce faci?

Tonul ei era cam îndoielnic.

— Verificam dacă vremea e mai bună...

— Ai intenția să pleci undeva?

Malko o luă de talie.

— Nu! Doream doar să rămânem singuri.

Ea se degajă scurt și îi apucă cu vârful degetelor mâna, declanșând un mic, dar minunat scurtcircuit.

— Nu sunt eu cea care i-a invitat! Mi se par cam bizari. Cel gras îmi inspiră teamă, cu aerul ăla de măcelar...

— Am fost obligat să o fac. Așa sunt relațiile de afaceri. Acum însă, pentru că au terminat cina...

— Ești nebun? Ai văzut doar ce timp e afară! Nu se pot întoarce la Viena în seara asta. Avem destule camere de oaspeți, pentru a găzdui pe toată lumea, nu-i așa?

Era sincer indignată. Malko simți că subiectul poate declanșa o dramă, dar era hotărât să insiste. Miza era prea mare.

Ca și cum ar fi avut urechi la spate, masivul Stephan apăru, ținând în mână in imens pahar cu coniac. Făcu o plecăciune în fața Alexandrei, scoțând un mormăit cu conținut monden.

— Dragă micuță doamnă, am profitat deja de ospitalitatea dumneavoastră. Plecăm imediat.

Tipul părea candid. Ochii lui mici și negri străluceau în penumbră. Cu grația unui urs brun, se înclină:

— *Auf Wiederschen.*

— Deloc! Veți rămâne aici! Afară, vremea e cumplită!

Alexandra strigă:

— Krisantem!

Turcul se arătă imediat. Nimeni nu observase atitudinea lui stranie, cu totul deosebită de a unui majordom obișnuit: mâna dreaptă era plasată deasupra stomacului, în locul în care se închidea vesta, gest ce dădea de înțeles că ar fi avut dureri de burtă.

— Pregătește o cameră pentru familia Grelsky, îi ordonă Alexandra. Vor dormi aici!

Stephan, copleșit de recunoștință, lăsă paharul și cuprinse mâinile femeii între labele sale păroase. În acest timp, Krisantem dispăru pentru a începe aranjarea dormitorului. Mulțumită, Alexandra se reîntoarse în bibliotecă. Malko o urmă, sub privirile ironice ale lui Stephan Grelsky. Goldman se va cățăra pe perdele, atunci când va auzi vestea...

— *Liebe*, îi spuse Grelsky soției sale, prietenii noștri insistă să rămânem.

— *Ach!* Ce gentili!

Pironită lângă șemineu, Marisa spuse:

— Mor de somn.

Ochii fixați asupra prințului, confirmau exact contrariul. El nu recepționă însă mesajul.

Culoarea lui Serge viră spre verde, în contrast cu canapeaua albastră. Deschise gura, probabil pentru a urla, dar Malko era deja alături. În graba de a-i servi ceva de băut, aproape că-l obligă să dea pe gât un pahar plin cu coniac, după care se așeză lângă el. Scandalul trebuia evitat cu orice preț. Pentru prima dată, familia Grelsky îi veni în ajutor, ridicându-se amândoi și scuzându-se:

— Suntem cam obosiți...

Malko profită de ocazie.

— Alexandra, ești atât de amabilă să le arăți camerele?

Întorcându-și ochii precum mierea asupra Marisei, adăugă:

— Nu doriți să vă alegeți și dumneavoastră camera?

Femeia era deja excitată. Dacă ar fi putut *cu adevărat* să aleagă, atunci ar fi sărit pe genunchii lui.

— Toto, tu rămâi aici, spuse ea cu o voce ascuțită. Vreau să aleg ceva minunat pentru noi.

În trecere, se frecă de piciorul lui Malko. Pe Toto nu îl interesa însă nimic, în încercarea de a se confunda cu canapeaua. În momentul în care toată lumea pleca, el explodă:

— Ticălosule! Asta e o capcană! Din acest motiv m-ați atras aici. Ăia doi vor să mă omoare!

Vocea urcase atât de mult ca tonalitate, încât Malko se văzu nevoit să-i apese puțin carotida. Goldman începu să se sufoce, deveni vinețiu și tăcu. Dar expresia ochilor ficși, pe lângă acuzația sa era și mai patetică. Agentul îl bătu pe umăr, încercând să-l consoleze.

— Vă promit că mâine vă voi conduce eu însumi la Ambasada Americană din Viena.

Un surâs de speranță licări în ochii lui Serge, asemănători cu cei ai unui iepure speriat.

— Adevărat? Dar ceilalți?

— Ceilalți nu vă pot face nimic. Marisa va sta tot timpul cu dumneavoastră. Nici eu nu voi dormi, iar la primul țipăt, voi acționa.

Sărmanul Goldman inspira milă... Fără a răspunde, dădea din cap.

— De ce nu scăpați de cutia care vă produce atâta teamă? propuse Málko.

În creierul precum compotul al lui Goldman, începu să înoate o idee: era periculos să-și păstreze atuurile, dar de o mie de ori mai puțin periculos decât dacă ar scăpa de ele.

— Dacă mai întâi i-ați omorî pe ei?! gemu bărbatul. Mi-e îngrozitor de frică. Vor afla totul... în final.

— Ce doriți să fac, de fapt?

— Nu știu. Întâi să se destăinuie, să vorbească. Nici dumneavoastră nu-i cunoașteți...

Serge avea lacrimi în ochi. Lui Malko încă nu-i venea să creadă că un om atât de șters ca imagine și de nesemnificativ, putea deține un secret atât de important. Afacerea semăna a intoxicare: era, probabil, un cod vechi, de vreo zece ani, pe care îl trambala după el, crezând că e vorba de secretul razei mortale...

— Duceți-vă să vă odihniți. Așa nu-i veți revedea pe cei doi Grelsky. Mâine, când vă veți trezi, vor fi deja plecați.

— *Ei* se află acum pe scară...
Malko se ridică și îl luă de braț.
— Veniți cu mine. Vom urca pe scara din spate.

* * *

— Ce-i cu tine? murmură Alexandra. Ești supărat?

Stătea lungită alături de el, în imensul pat cu baldachin. Bluza, puloverul și sutienul stăteau aruncate pe un scaun. Vârfurile sânilor erau îndreptate spre tavanul pictat într-un albastru închis. Totuși, nu-și scosese pantalonii. Malko își dezbrăcase doar vesta. Pistoletul extraplat fusese vârât sub saltea, iar el pândea până și cel mai mic zgomot ce se putea auzi între zidurile străvechiului castel. Nu era deloc o ambianță propice unui flirt.

Familia Grelsky avea o cameră la același nivel. Urma apoi camera lui și cea a lui Krisantem. Turcul primise sarcina de a lăsa ușa deschisă, deoarece dădea și spre camera în care fuseseră cazați Goldman, împreună cu roșcata lui. Dacă ar fi funcționat sistemul de încălzire, agentul i-ar fi dus în aripa de vest. Trebuia o colaborare și mai lungă cu C.I.A., pentru a putea termina restaurarea castelului.

* * *

Mâna stângă se crispase pe sânii Alexandrei, care scoase un geamăt de plăcere. Tocmai auzise un scârțâit suspect ce venea de pe culoar. Ori provenea de la rondul efectuat de Krisantem, ori de la mârșavul Stephan. Alexandra se lipi de el și-și înfundă capul sub umăr. Pudoarea îi fu din nou salvată: un țipăt străpunse zidurile groase ale castelului, făcând-o să tresară și să se depărteze de corpul iubitului. Fără nici o îndoială, fusese un glas de femeie.

— Mojicii! Ar trebuie să..., murmură Alexandra, tremurând.

Malko era deja în picioare, având chiar timpul necesar pentru a-și introduce în buzunar pistolul extraplat, fără ca femeia să remarce. Uimită, ea îl urmărea doar cum se îndrepta spre ieșirea din cameră.

Ușa dormitorului lui Serge Goldman era deschisă. Agentul se împiedică de mănușa de oțel, provenită de la o armură rezemată de un perete al camerei, pe care o aruncă în mijlocul odăii. Un nou urlet se făcu auzit. Pătrunzând în cameră, observă că era goală, cu excepția unei mici umflături, aflate sub pledul de pe pat, chiar în mijlocul acestuia. Cuprins de un groaznic presentiment, se apropie și trase pătura. De data asta, urletul izbucni exact sub nasul lui... Marisa era ghemuită și chircită, având doar o mini-cămașă de noapte, care-i ajunsese la subțioară. În plus, era și transparentă... Corpul ei părea ciudat: bustul era ațâțător, cu sâni în formă de pară, dar femeia avea picioare groase. Pe tot corpul se vedeau pete roșiatice. Malko nu prea avu timp să admire: Marisa îl trase spre ea, precum o caracatiță și-l făcu să cadă pe pat.

— Apărați-mă, domnule prinț....

Din cauza ochilor imenși, o puteai compara cu o drogată. Agentul își reveni.

— Ce s-a întâmplat? Unde este Goldman?

Femeia tremura:

— Toto? Nu știu! Când m-am trezit, eram singură, iar ușa era deschisă. M-am ridicat din pat și am văzut-o pe femeia cea grasă pe culoar. Ea m-a prins de gât. Priviți urmele...

Era adevărat: avea o dâră roșie în jurul gâtului. Imaginea pe care și-o făcu în gând, era completă! Goldman dorise să-și recupereze cutia neagră cu documente, iar ceilalați doi îi întinseseră o capcană. Toate se puteau sfârși printr-un masacru..

— Mă duc să-l caut, spuse Malko. Nu vă mișcați de aici!

— Nu! țipă ea sălbatic.

Părea un bebeluș ce trăgea de mama lui. Malko se ridică, trăgând-o după el. Roșcata se prinse cu toată greutatea, încercând să îl facă să cadă din nou pe pat:

— Nu-mi pasă de Toto!

Sinceritatea femeii nu era deplină. Corpul tresărea sub nylonul transparent, fără a da vreo dovadă de frică. Eroic, Malko reușise să desprindă brațele ce-l încercuiau, exact în momentul în care o exclamație se auzi în pragul ușii:

— *Schweinhund!*[1]

Alexandra pătrunsese în cameră, scoțând scântei de furie. Marisa îi dădu drumul bărbatului și căuta ceva pentru a se apăra. Era și cazul: tânăra austriacă își scosese deja ghearele.

— Mă părăsești în toiul nopții, pentru a veni să stai cu această *Kramell*[2] ?!

Fără a cunoaște germana, Marisa înțelese sensul frazei. Strânse pumnii și așteptă șocul. Nu era însă ora explicațiilor.

Cu un gest rece, Malko o aruncă pe Marisa în brațele Alexandrei și se îndreptă spre ușă. Înainte de toate, trebuia să îl salveze pe Goldaman.

În drum, încasă totuși o lovitură. Alexandra sări spre pat cu picioarele înainte, cizmele ei putând răni ușor. Din fericire, Marisa avusese timp să apuce o perie de argint cu mâner lung.

— Dezmățato! șuieră Alexandra, am să-ți scot ochii.

* * *

Malko alerga deja pe culoar, gândindu-se că era mai bine ca iubita lui să creadă că are o aventură. Era mai puțin complicat.

Se întreba însă unde era Krisantem! Nu căută prea mult răspunsul la întrebare. Turcul escalada scările de piatră, cu un aer foarte preocupat, având ochii aproape ieșiți din orbite.

— Grete a încercat să mă sufoce, spuse el indignat. Auzisem zgomote și m-am dus să văd ce se petrece. Grasul, lipit de perete, mă aștepta. Mi-a întors brațele la spate și apoi m-au strâns între ei, ca pe un sandviș. Am încercat să mușc, dar m-am sufocat imediat. În plus, femeia mirosea atât de urât!

Din ce în ce mai bine! reflectă Malko.

— Vom inspecta fiecare câte o aripă, decise el.

Exact în acel moment, auziră un urlet inuman, ce provenea dinspre aripa vestică. Amândoi o luară într-acolo. Traversară parterul și ieșiră afară, căci nu aveau altă cale de comunicare.

1. *Porc (n.a.)*
2. *Pațachină (n.a.)*

Aripa de vest, nelocuită, se compunea dintr-o clădire dreptunghiulară ce avea, în vârf, un gen de turn.

La parter și la primul etaj nu găsiră pe nimeni. Țipătul se repeta și murea într-un geamăt. La etajul al treilea, ușa era închisă și de acolo venea strigătul. Krisantem și Malko nici nu avură timp să se retragă, când ușa se și deschise brusc, din spatele ei auzindu-se un urlet atroce. Vocea răgușită a lui Grelsky se auzi brusc:

— Intrați, Alteța Voastră...

Serge Goldman era culcat pe spate, iar Grete, senină, stătea diect pe pieptul amărâtului, ca și cum ar fi stat într-un fotoliu. Fesele enorme debordau de-o parte și de alta a feței victimei, dar nu suficient pentru a putea ascunde spectacolul sinistru. Ochiul stâng al lui Goldman atârna deasupra obrazului, în mijlocul unei dâre de sânge închegat. Picioarele nefericitului să zbăteau ușor. Ochii albaștri ai Gretei rămăseseră de aceeași culoare, dar mâna puternică ținea întinsă, spre Malko și Krisantem, un P 38, ce aproape că dispărea între degetele groase.

— Vă cer câteva minute de răbdare, comentă Stephan. Doar atât îmi va lua pentru a termina discuția.

Foarte sobru, omul molfăia o enormă țigară. Ținea un pistol în mâna stângă și o armă improvizată în dreapta. Malko recunoscu una din străvechile lănci ce decorau holul. Vârful acesteia era pătat cu sânge. Grelsky îi aruncă agentului o privire ucigătoare:

— Fără prostii! Este doar o conversație mondenă.

Cu o mișcare din picior, trânti ușa și învârti cheia în broască. Malko și Krisantem nu lăsaseră mâinile de pe pistoalele lor. Agentul ezita: bineînțeles, ar fi putut trage. Erau acum doi contra doi. Finalul se putea sfârși cu patru cadavre, sau cu cinci, dacă era inclus și Goldman.

Încetișor, Grelsky se apropie de Serge, având multă grijă față de nevasta lui și se aplecă deasupra bărbatului întins. Agentul auzi câteva cuvinte: se vorbea în idiș. Goldman ridică ușor capul. Stephan făcu o mimică dezolată. Înfingând lancea în parchet, luă țigara și o stinse pe gâtul victimei, care scoase un urlet teribil. Grasul, luând din buzunar o brichetă Zippo, reaprinse țigara și o îndreptă spre același loc, urmând de repetate ori tratamentul.

Malko era aproape bolnav pentru că nu putea interveni. Mirosul de carne arsă devenea insuportabil. Goldman însă, nu deschidea gura decât pentru a urla. Grete, impasibilă, părea o Giocondă oribilă a inocenței. Stephan aruncă țigara și îi vorbi din nou la ureche chinuitului. Acesta din urmă mișcă ușor din cap și îi scuipa în față. El, micuțul iepuraș înfricoșat!

Calm, Grelsky continua. Scoase din buzunar un instrument la care nimeni nu se aștepta: un tirbușon. Răsuflând ca o focă, imobiliză capul lui Goldman și îi înfundă arma în nara stângă, apăsând și învârtind. Malko încetă să mai respire. Știa că la capătul nării existau cartilagii extrem de fragile, cu terminații inervate.

Serge încetă să se mai vaite, ca și cum i s-ar fi dat lovituri de picior. Grelsky apăsă mai tare și victima urlă cumplit. Când primul își aplecă urechea spre fața torturată, Malko văzu cum buzele rănitului se mișcă. Goldman vorbea. Nimic nu părea surprinzător în aceste circumstanțe, suferința având o limită ce nu putea fi depășită. Hipopotamul se ridică de deasupra lui Serge și cu o sclipire de răutate în ochii negri spuse:

— Vă rog să mă scuzați o clipă, *sehr Geehrter Herr Malko.*

Arma Gretei nu se mișcase din poziția dinainte. Soțul ei se repezi la ușă, o deschise, luă cheia și o închise pe dinafară. Nimeni nu scoase un cuvânt. Goldman gemea ușor și sângele i se scurgea din nas. Stephan nu lipsi mult. Cheia se auzi în broască. Bărbatul intră, aducând cu el o cutie neagră. Malko văzu privirea de disperare din ochii lui Goldman.

Liniștit, călăul înconjură trupul prăbușit, smulgând lancea în trecere și o înfipse în buricul nefericitului. În cameră se făcu auzit trosnetul făcut de coloana vertebrală ruptă. Stephan apăsă cu toată greutatea, iar corpul transfugului se contractă cu o asemenea violență, încât o aruncă de pe el pe Grete. Din rană țâșni un șuvoi de sânge. Malko îl privea pe Grelsky. Știa că acesta era gata să-l lichideze, dacă ar fi putut. Răutatea ce se citea în ochii polonezului era terifiantă. Sentimentul degajat părea însă a fi că tocmai revenise de la un spectacol foarte distractiv.

* * *

După un moment de tăcere, călăul, politicos, întinse mâna spre soția lui, care se ridică fără a-și scăpa din ochi adversarii.

Malko văzuse multe orori în timpul misiunilor sale, dar nici una nu se putea compara cu cele petrecute aici. Grelsky, trecându-și mâinile prin păr, surâse:

— Acest imbecil ne-a ratat seara.

Tonul părea monden, cu atât mai mult cu cât în mâini avea cutia neagră. Agentul, inexpresiv, dar excesiv de amabil, spuse ironic:

— Seara nu s-a terminat. Nu-mi place felul în care l-ați tratat pe Goldman și asta chiar invitați fiind în propria mea casă.

— Dragul meu, eu execut mai întâi ordinele. Nu știu ce conțin documentele. Nu cred că veți apela la poliția austriacă pentru a le explica în final că dumneavoastră sunteți unul din cele mai apreciate personaje ale C.I.A.?!

— Nu am altă soluție, exceptându-o pe aceasta.

— St!... st!... Grete, arată-i Alteței Sale, talentele tale...

Femeia făcu un pas și un glonț se înfipse în perete, la un centimetrů deasupra capului lui Malko. Krisantem se făcu alb ca varul. Ar fi trebuit să reacționeze, dar fără discuție cei doi criminali aveau mult sânge rece.

— Să ne despărțim prieteni, spuse polonezul, ipocrit. Nu vă vom mai deranja... Singurul lucru pe care vi-l cer este să aveți grijă de acest...

Arătă spre Goldman.

— Trebuie să aveți undeva, în spatele grădinii, un colțișor liniștit. Nimeni nu îl va căuta. Poate doar colegii dumneavoastră de la C.I.A.. Ar fi însă mult mai bine dacă austriecii nu și-ar băga nasul în afacere. Ar rămâne șocați.

Vorbind continuu, cei doi monștri se apropiaseră de ușă. Se produse o secundă de tensiune, gen „ora H". Apoi se auziră zgomote de pași pe scară, precum și vocea Alexandrei.

— Malko?!

— Sunt aici!

Ușa se deschise. Ca și cum ar fi fost comandate prin același circuit electronic, cele patru pistoale dispărură. Tânăra austriacă se apropie. Își pusese puloverul, iar agentul o trase spre el, înainte ca femeia, furioasă de altfel, să poată vedea cadavrul.

— Coborâm imediat, spuse îi cu voce tare. Prietenii noștri și-au schimbat planul și nu vor mai dormi aici.

Cu toții se îndreptară spre scară. Uluită, Alexandra îi privea.

— Cum ați ajuns aici?

— Vizitam castelul, spuse Grelsky politicos.

— La miezul nopții?

— Nu vroiam să plec fără a-l cunoaște bine.

Alexandra își dădea seama că mințea, dar nu pricepea ce motiv ar fi avut. Dacă ar fi fost mai puțin ocupată în a-și regla conturile cu Marisa, ar fi auzit țipetele.

— Dar domnul Goldman unde este? Doarme?

— Trebuie să doarmă, răspunse Malko.

Stephan se amestecă în discuție.

— Nu vă neliniștiți, *knee Fräulein*... Noi ne luam rămas bun de la Alteța Sa..

Accentuase titlul, cu o urmă de ironie. Grelsky, împreună cu Grete coborau deja pe scară. Un iz ușor și ieftin de paciulie te făcea să strâmbi din nas la trecerea obezei.

Malko se întrebă din nou ce conțineau misterioasele documente, pentru care cei doi călăi îl omorâseră atât de sălbatic pe Serge Goldman. O luă pe Alexandra de braț și îi spuse cu maximă autoritate:

— Du-te la culcare. Voi veni și eu puțin mai târziu.

Între ochii aurii și cei verzi avu loc o mică probă de forță, pentru ca apoi tânăra femeie să o ia totuși spre culoarul ce ducea în cealaltă aripă. Între timp, agentul se afla deja în spatele familiei Grelsky, cu Krisantem pe urmele lui.

— Fără zgomot, fără scandal, avertiză Malko.

Ajunseră la intrare, în momentul în care Stephan deschidea ușa. Krisantem își dubla stăpânul și, la nivelul celei de-a treia trepte, plonjă asupra masivului spate ce i se oferea. În pumnii strânși, ținea lațul ce era cât pe ce să-l stranguleze pe Malko la Istanbul. Acest gen de armă era silențios și foarte eficace.

Grelsky pară atacul prea târziu. Malko îl văzu pe turc arcuindu-se. Lațul se afla deja în jurul gâtului. În mod normal, polonezul ar fi trebuit să moară în următoarele cinci minute. Se zbătea cu furie.

Krisantem stătea lipit deasupra lui, ca o umflătură monstruoasă. Malko avu timpul necesar de a da un picior în femeie, pentru a evita să fie transformat în strecurătoare. Aceasta îl împingea cu brațele ținute în față și cu un aer feroce. Cele 125 de kilograme aveau puterea unei prese hidraulice. Ratându-l pe Malko, pulveriză o măsuță și se răsturnă, gata să atace din nou.

Chiar atunci, se auzi o trosnitură seacă. Înnebunit, Krisantem se trezi cu cele două capete ale lațului în mâini. Forța lui Grelsky era asemănătoare mușchilor gâtului, care rezistaseră strângerii mortale. Turcul nici nu avu timp să mediteze asupra înfrângerii. Precum un elefant rănit, Stephan, cu o dâră roșie în jurul gâtului și cu fața congestionată, apucă cu o singură mână adversarul, apăsând pe carotidă. În același timp, îl dădea atât de puternic cu capul de perete, încât o placă de lemn se rupse în două.

Luptându-se cu Greta, lui Malko i se frânse inima: acea piesă de lemn data din secolul XVII și îl costase ochii din cap. Krisantem căzuse deja pe jos, cu ochii închiși. Ocupat să evite ghearele Gretei, agentul nici nu avu timp pentru a se apăra. Polonezul îl atacă atât de rapid, încât nu mai văzu decât sclipirea din micuții ochi negri. Ținând bine cutia neagră în mână, hipopotamii ieșiră, lăsând ușa deschisă. Nimeni nu spusese vreun cuvânt și nici nu scosese vreun strigăt. Adevărați gentlemeni!

Din aerul romantic al serii nu mai rămăsese nimic.

* * *

Mercedesul demară, în timp ce Malko se ridica. El se repezi afară, văzând deja cum luminile roșii ale mașinii dispăreau în rafalele de zăpadă. În plus, frontiera ungară sau cehă nu se afla decât la circa douăzeci de kilometri depărtare. Turcul se ridică și el, mut de furie.

— Să încercăm să-i ajungem înainte de a trece frontiera, decise Malko.

Ajunși în curte, porniră Jaguarul. În ciuda farurilor puternice cu iod, instalate de specialiști, nu puteau vedea nimic la o distanță mai mare de câțiva metri. Le trebuiră cinci minute pentru a regăsi

șoseaua Viena-Bratislava. La o răspântie, agentul realiză că are pană. Opri mașina și, cu lanterna în mână, controlă roata stângă. Un piron înțepase pneul. Privi șoseaua din spatele mașinii: o duzină de astfel de cuie se aflau presărate în zăpadă. Familia Grelsky nu lăsase nimic la voia întâmplării. În timp ce Krisantem scotea roata de rezervă, agentul descoperi un lucru surprinzător. Urmele ce se distingeau în zăpadă, lăsate de Mercedes, coteau la dreapta, spre Viena. Se aflau în mare întârziere față de cei doi, dar poate mai aveau o șansă de a-i întâlni.

Douăzeci de minute mai târziu, ajunseseră înapoi la castel. Lăsându-l pe Krisantem să parcheze Jaguarul, Malko intră în hol. Trebuia să anunțe situația lui Serge Goldman.

Austria era o țară civilizată, în care cadavrele nu se găseau pe stradă cu una, cu două, iar el era un bun cetățean.

Gâfâind, ajunse la etajul trei. Ușa era deschisă. Stând în picioare în fața mortului, înveșmântată cu mini-cămașa de noapte și cu blana albă de vizon, Marisa plângea convulsiv. Văzându-l pe stăpânul castelului, se repezi la fereastră, cu ochii măriți de groază. Suspinând, șopti:

— Vă implor, nu mă omorâți...

Capitolul VI

Cei doi rămaseră pentru o secundă față în față, fără a scoate o vorbă. Tânăra tremura convulsiv. Nu purta ciorapi, iar pe picioare i se făcuse pielea ca de găină. Agentul se apropie și o luă în brațe. Femeia se lăsă cuprinsă, cu ochii mărițí de spaimă, îndreptați spre cadavrul lui Serge Goldman.

— Cum ați ajuns aici? o întrebă, trăgând-o afară din cameră.

Marisa răspune șoptit.

— Mi-a fost teamă să rămân singură... După tot ceea ce s-a întâmplat, am fost în camera dumneavoastră. V-am căutat peste tot, până ce am văzut că ați intrat aici. M-am ascuns, până în clipa în care au plecat cu toții.

Ușor, o împinse spre scară. Tânara se întoarse, privindu-l cu ochii mari:

— Pentru ce l-ați omorât pe Toto?

S-ar fi putut spune că femeia aproape îi căuta o scuză. Malko înălță capul:

— Nu l-am omorât eu. Dacă aș fi putut, aș fi împiedicat asasinatul.

— Dar de ce?

— Nu vă pot explica. De altfel, eu însumi nu cunosc motivele pentru care a fost ucis. Dumneavoastră îl cunoșteați de mult timp?

— De patru zile.

— Știți de ce a venit aici?

Marisa dădu din cap, luând mutra unui copil.

— Urma să mergem în Insulele Virgine, într-un loc cu soare. Cel puțin, așa mi-a spus. Din păcate, în seara în care trebuia să luăm avionul, a venit cineva la el acasă. Nu am văzut persoana, deoarece Toto m-a trimis în altă cameră. După ce aceasta a plecat,

Toto mi-a spus că vom zbura spre Europa, și nu spre Insule, așa că ne-ați întâlnit la aeroport.

Discutând, ajunseră în bibliotecă. Malko se îndreptă spre bar și turnă vodcă în două pahare mari. Aveau amândoi nevoie de un întăritor.

— Nu cumva aveți o bucățică de carne crudă?

— De carne?

— Da! Pentru ochiul meu.

Într-adevăr, ochiul femeii începuse să arate rău. Malko se ridică, se duse în bucătărie și reveni cu bucata de carne pe care Marisa și-o aplică deasupra vânătăi.

Pe neașteptate, se auziră pași pe scară. Ușa bibliotecii se deschise brusc și apăru Alexandra. Malko nu o văzuse niciodată atât de frumoasă. Își despletise părul lung de culoarea mierii, care-i încadra umerii. Ochii verzi, scoși în evidență de dermatograful negru, păreau imenși. Ea, care nu se farda niciodată, se rujase și își rimelase genele. În privința sânilor, probabil și-i umflase, astfel încât amenințau să rupă marginea de la gât a puloverului. Făcu o piruetă, punând în valoare fesele cambrate și strânse în pantalonii de călărie, spunându-le cu o voce angelică:

— Bonsoir.

Se așternu o tăcere siderală. Bărbatul rămăsese mut, precum o statuie, la această apariție de vis.

— *Nu* răspundeți amândoi o dată, spuse Alexandra, pe un ton din ce în ce mai dulce.

Făcu un gest dezinvolt, apoi continuă:

— *Lieber* [1], am trecut doar pentru a vă spune bună seara. La revedere, frumosule prinț...

Se întoarse cu un surâs ironic, iar tocurile cizmelor răsunară până în hol. Malko sări din fotoliul său și o prinse din urmă.

— Unde te duci?

— Să mă culc... la mine, acasă.

Femeia stătea dreaptă precum litera *I*, furioasă, dar sigură de ea.

— Rămâi.

---

1. Dragă (n.a.)

Zgomotul pe care Alexandra îl scoase semăna cu o scrâșneală din dinți.

— Pentru ce? Ai de gând să organizezi o orgie cu „țoapa" ta americană?

În acel moment ar fi vrut s-o ucidă.

— E ridicol. Eu n-am...

— Desigur, tu n-ai avut timp... Acum, lasă-mă să plec.

— De ce te-ai machiat așa...

Alexandra arboră o figură îndrăgostită, iar buzele sale le atinseră pe cele ale lui Malko, impregnându-le cu un parfum delicat.

— Doar pentru ați arăta ce pierzi, *mein Schatz* [1]. Adio, micul meu prinț prostuț.

Ușa se închise în nasul lui, înfrigurându-l. Câteva secunde mai târziu, auzi motorul unei mașini tușind și ambalându-se.

Reveni cu tristețe în bibliotecă. Marisa nu se mișcase, ținându-și în continuare bucățica de carne aplicată pe ochiul vânăt.

Pentru o fracțiune de secundă, Malko dori să uite de C.I.A., Goldman sau Marisa și să o readucă pe Alexandra înapoi.

Din păcate, mai avea multe de rezolvat, înainte de a putea face acest gest.

— Duceți-vă la culcare, îi spuse Marisei. Mă gândesc că ar fi cu mult mai bine dacă ați rămâne aici pentru câteva zile.

Femeia era prea obosită pentru a riposta. După ce își termină vodca, urcă scările, urmată de Malko, îndreptându-se direct spre camera lui, în care intră imediat.

— Mi-e prea frică să rămân singură, se plânse timid tânăra.

— Culcați-vă. Voi reveni.

* * *

Krisantem nu dormea. Așezat pe pat, era ocupat să taie în patru gloanțele armei sale. Era un Parabellum fabricat în Coreea. Cu ajutorul lui, putea trimite pe oricine direct în infern. Nu-i plăcuse deloc faptul că Stephan Grelsky îi dejucase planul.

— Nu îl pot lăsa sus pe Goldman, îi spuse Malko.

1. *Comoara mea (n.a.)*

Krisantem se simţi brusc foarte obosit. Cu ceva timp înainte, ucidea oameni, dar nu era nevoit să îi şi îngroape. Din nefericire, acum trebuia să se ocupe şi de „curăţirea" locului, fapt cu atât mai stresant, cu cât, în cazul de faţă, nu omorâse pe nimeni. Era un lucru nedrept.

— Mă voi ocupa de el imediat.

Liniştit, agentul se duse la culcare. Ştia că trebuie să-l contacteze pe şeful C.I.A. din Viena, cu atât mai mult, cu cât acesta îl rugase să-l intercepteze pe Serge Goldman, fără a-i spune însă ce transporta acesta.

Marisa adormise, îmbrăcată cu blana de vizon. Malko se dezbrăcă rapid şi se băgă uşor în pat, alături de ea. Adormi cu gândul la Alexandra. Dacă ea ar fi ştiut...

* * *

A săpa un mormânt nu este un lucru ageabil, cu atât mai mult cu cât afară temperatura era de -7°, iar vântul îngheţat bătea violent, solul devenind tare precum granitul.

Învelit într-o pătură, Serge Goldman aştepta liniştit. Krisantem, cu o lanternă de miner, muncea de zor în spatele grădinii, chiar lângă un gard din sârmă ghimpată, ce marca teritoriul. Cu zece metri mai departe, se afla „Cortina de Fier", care-l enerva pe Malko. Datorită reaşezării frontierelor, castelul pierduse mult din terenul aferent, deşi agentul se zbătuse pentru fiecare metru.

Krisantem lucra de zor, ca şi cum viaţa lui ar fi depins de acest lucru. Totul era în van. După o oră plină de efort, nu reuşise să sape mai adânc de zece centimetri. Descurajat, îşi masă rinichii dureroşi. Ce meserie!

Instantaneu, îi veni o idee genială. În grădină, la zece metri distanţă de locul ales pentru mormânt, se afla o cabană din lemn, unde se puneau mobilele de grădină pe timpul iernii. Îl puse pe Goldman pe umeri şi, cu mare greutate, se îndreptă într-acolo. În cabană era şi mai frig. Krisantem depuse macabra încărcătură pe pământ şi privi în jurul lui. În apropierea uşii, exista un balansoar

vechi, puțin stricat, dar încă solid. Cu precauție, îl așeză pe Serge și îl înveli cu păturile pe care le găsi. Fotoliul se balansă și scârțâi din încheieturi, legănându-l ușor pe cel mort. Aici era mai bine, decât într-o groapă în pământ.

Krisantem plecă în vârful picioarelor, părăsind cabana și încuind-o bine cu lacătul. Goldman va sta liniștit acolo până la primăvară. Va fi apoi înmormântat, odată cu prima însămânțare.

* * *

William Coby era întotdeauna impecabil îmbrăcat și în pas cu moda. Fusese recrutat de C.I.A. cu ajutorul unui antrenor de canotaj al Universității din Yale. S-ar fi spus că nu se așteptase niciodată la această surpriză. Studiile sale în diplomație îi asiguraseră o ascensiune rapidă, ocupând destul de ușor funcții importante. Era mai degrabă un analist, nicidecum un om brutal. Avea oroare de genul de misiuni în care era implicat Malko și îl făcea pe acesta din urmă s-o simtă. Acum era totuși foarte îngrijorat.

— Am primit instrucțiuni, vorbi Coby, cufundat într-unul din marile fotolii de piele, ce se aflau în birou. Cu orice preț, trebuie să-l găsiți pe acest Stephan Grelsky. Se pare că documentele pe care le deține sunt extrem de importante. David Wise m-a sunat, personal.

— Bine, dar nu sunt singur în C.I.A., spuse agentul, agasat. Și după cum știți, sunt în concediu.

Jenat, Coby își aranjă părul și așa impecabil:

— Știu! Bineînțeles! Dar nu vă am decât pe dumneavoastră în acest ... gen de acțiune. Cel mai bun agent al nostru din Viena, pe care de altfel îl cunoașteți, Kurt von Hasel este plecat. În plus, se pare că... David Wise dorește ca numai dumneavoastră să vă ocupați de caz.

— Sunt extrem de flatat. Am uitat să menționez că am găsit, cel puțin deocamdată, un loc provizoriu, dar nu etern, pentru Goldman. Îl voi pune într-o ladă, pe care vi-o voi trimite zilele astea.

Coby tresări:

— Aici?! E imposibil!

— Ei, știu că aveți destule cuptoare la Ambasadă...

Celălalt cântărea abominabila supoziție, încercând să-și mențină aerul de demnitate.

— Din păcate, eu nu vă pot ajuta prea mult. Nimeni de aici nu știe unde se află Stephan Grelsky.

— Cunoașteți măcar cine este acest individ?

— Există un dosar din care reiese, fără nici o îndoială, că lucrează pentru Est. În ultimii ani, a înființat în Europa mai multe societăți fantomă pentru a facilita contrabanda cu metale strategice. Sediile principale erau la Zürich și la Hamburg. Acum, s-a lansat pentru prima dată într-o adevărată operațiune „neagră".

— Cu alte cuvinte, nu știți nimic! Cred că aș fi aflat mai mult citind „Buletinul Oficial".

Coby făcu un gest de neputință. Vizibil, nu ținea morțiș să se ocupe de problemă. Totuși, avu un ultim cuvânt de bunăvoință:

--Dacă doriți să folosiți telexul codificat pentru Washington, acesta vă stă la dispoziție.

Precum în mai toate Ambasadele, C.I.A. deținea o rețea proprie de comunicații, la care „adevărații" diplomați nici nu aveau acces.

Cu aceste cuvinte, William Coby se ridică, semn ce dădea de înțeles că întâlnirea se terminase. Cei doi bărbați își strânseră mâinile, iar Malko ieși pe culoarul pictat în cenușiu deschis.

Oficial, C.I.A. ocupa cel de-al treilea etaj al Ambasadei Americii. Bineînțeles că toată lumea știa acest lucru, dar se menținea un gen de secret politicos, grație pancardelor ce indicau servicii absolut fanteziste. Ca și în alte părți, exista și un „ambasadorul rus la Viena". Omul era unul dintre cele mai bune elemente ale K.G.B-ului, scorul devenind astfel egal între cele două mari centre de spionaj.

Malko se reîntâlni cu Krisantem, care aștepta în curte, la volanul mașinii. Timpul se mai îmbunătățise, nu mai ningea, dar cerul rămăsese cenușiu iar temperatura era constant siberiană. William Coby nu discutase nimic despre Marisa și nici Malko nu adusese vorba despre ea. Îi era oarecum milă de fata care se trezise amestecată într-o istorie sângeroasă. Se gândea că, în măsura posibilului, o va proteja.

— Dragul meu, îi spuse turcului, avem ca misiune să-i găsim pe fermecătorii noștri hipopotami, împreună cu ceea ce au furat de la Goldman.

Surâsul lui Elko Krisantem însemna că nu existau motive pentru a-i displace ideea. Turcul își pipăi cu tandrețe lațul..., era la locul lui. În ciuda a tot ceea ce se spunea, nu forța era atributul turcilor, ci ranchiuna.

Capitolul VII

Malko demară lent cu Jaguarul spre Annagasse, o stradă mică și strâmtă, prost luminată, ce dădea spre Kärntnerstrasse, considerată un fel de Champs-Elysées al Vienei. O prostituată cu cizme, îmbrăcată într-o haină de blană de iepure,privea avid la mașina frumoasă, căutând să atragă atenția șoferului.

Întotdeauna se găseau o mulțime de fete de acest gen, chiar la capătul străzii, nu departe de luminile Clubului Play-Boy. Câteodată, moșteneau de la un client foarte încălzit o lecție de morală rigidă și nu banii pe care-i așteptau...

Portarul clubului se grăbi pentru a parca Jaguarul. Malko intră rapid. În pofida orei târzii, sala de la parter era aglomerată. La bar nu mai exista nici un loc liber, multe cupluri aflându-se în căutarea unuia. Ringul de dans se asemăna cu o magmă suprarealistă a lui Șalvador Dali. Puteai crede că localul ardea, datorită fumului dens din interior, deși instalația de climatizare funcționa la maxim.

Malko se îndreptă spre scara din spate. O grămadă de fete îl urmăriră cu privirea. Una dintre ele îl ciupi, intenționat. În spatele ochelarilor săi negri, surâdea la vederea fustelor ridicate deasupra picioarelor. Cu un pahar de tărie în mână, o fată, complet beată, îi făcu cu ochiul. Însă Malko dispăru, urcând spre primul etaj.

Clubul nu era un adevărat loc gen „Play-Boy", așa cum sunt cele din Statele Unite, pline de *bunnes*, adică mici iepurași reprezentați prin fete frumoase, înveșmântate într-un maieu foarte mic, cu o fundă mare la spate. Aici, la Viena, era o simplă discotecă, loc de întâlnire al tuturor vienezilor. Sala de jos era rezervată prostituatelor, iar toate coafezele și vânzătoarele din oraș veneau cu intenția de a pescui un amant frumos și bogat.

La primul etaj se afla adevăratul club privat, în care se putea cina, sau dansa. Paznicul, un bărbat bine educat, cu o mustață „pe oală", îl lăsă să intre. Nu-l cunoștea, dar înfățișarea lui distinsă îi era suficientă.

Malko se îndreptă spe bar. Acolo, trei bărbați așezați pe taburetele înalte, beau liniștiți. O femeie tânără, cu un chip fermecător, încadrat de un păr mătăsos, îl privi cu interes. Stătea pe un taburet, iar fusta îi era mult ridicată, scoțând la iveală într-un mod indecent picioarele-i superbe. O cunoștea... Era *Gräfin*[1] Thala von Wisberg. Divorțată de două ori, bogată, ea nu-și alegea amanții decât dintre tinerii chipeși ai clubului. Malko făcu o plecăciune în fața ei și îi apucă vârful degetelor.

— *Küss die Hand, Gräfin.*[2]

Era o formulă străveche a aristocrației vieneze. Simțindu-se în elementul său, agentul își regăsi instinctiv accentul nazal al nobililor înaintași. Contesa îi surâse.

— Căutați pe cineva?

— Pe Alfi. L-ați văzut?

— Da, e pe aici. Cred că este în apropierea ringului de dans. Face curte unei micuțe baroane unguroaice, care se va afla în patul lui chiar în această seară.

Malko mulțumi printr-un semn al capului și se îndreptă spre ring. Îi plăcea mult acest loc: femeile erau frumos îmbrăcate, mediul era filtrat și nu existau decât gentlemen sau pe aproape. Contele Alfred von Windcratz, Alfi pentru toată lumea, stătea cu distinsa-i calviție aplecată spre tânăra baroană, în momentul în care Malko îl atinse ușor pe umăr. Întrerupându-se din discuție, acesta ridică ochii.

— Malko! *Grüss Gott*[3]. Ce surpriză plăcută. Te credeam plecat în America, printre sălbatici.

— Am sosit.

Alfi, cu nonșalanță, făcu prezentările. Decolteul tinerei baronese era cu adevărat nemaipomenit.

— Ești singur? întrebă Alfi.

— Da. Caut pe cineva.

---

1. Contesă (n.a.)

2. Sărut-mâna, Contesă (n.a.)

3. Dumnezeu să te binecuvânteze (n.a.)

O luminiță se aprinse în ochii contelui.

— Frumoasă?

— Urâtă și grasă. Nu vine prea des pe-aici. Dar tu cunoști atâta lume...

Alfi reprezenta ultima șansă. Toată ziua bătuse Viena în lung și-n lat, fără a găsi nici cea mai mică urmă lăsată de Grelsky. Scânteierea se stinse brusc din privirea amicului. Alfi se scuză față de parteneră și propuse:

— Vino! Îți ofer ceva de băut la bar.

Până în momentul în care ajunseră la bar și comandară o sticlă de vodcă, nu scoaseră un cuvânt. Agentul remarcă privirea plictisită a prietenului său. Pentru un autentic conte austro-ungar, nu reprezenta decât o nebunie faptul de a întreține un club de noapte, fie el și monden. Alfi era unul din cei doi manageri ai clubului Play-Boy. Rușii îi confiscaseră ceea ce mama lui nu pierduse la jocurile de noroc. Datorită bunicului său, decedat sub ruinele Presbourgului, era primit încă la marile baluri. Nu putea să se căsătorească cu o fată de rangul lui, cu toate că un mare număr de tinere vieneze înstărite ar fi fost încântate să îi ofere ofranda virtuților. Aceste lucruri făceau parte din conduita unui bărbat bine educat, ce nu își striga originea nobilă de pe acoperișuri.

La rândul lui, Alfi îl cunoștea pe Malko de mult timp. Trecea cu vederea îndeletnicirea acestuia, spunându-și că nu-și putea reconstrui castelul printr-un miracol...

Oricum, între oamenii cu bună creștere, există lucruri despre care nu se discută. Și dacă se gândea bine, nici el nu era chiar curat... curat... În schimb, știa totul despre Viena, ca despre propriul buzunar, nefiind singurul dintr-o familie nobilă care exercita o meserie mai puțin întâlnită la străbunii săi: Kurt von Wisgerg trăise cu o dublă personalitate, împărțindu-se între decorarea interioarelor și spionj...

— Cunoști cumva un tip pe nume Stephan Grelsky? întrebă agentul. Un tip enorm. Soția lui are același gabarit.

— Grelsky...

Alfi căzuse în comtemplarea paharului gol. Contesa trăsese după ea, pe ringul de dans, un adolescent. Ca și cum ar fi vorbit cu el însuși, bărbatul murmură:

— Are o slăbiciune pentru fetițe, acest Grelsky al tău, dacă vorbim despre aceeași persoană. Al meu vinde metale rare, fiind un soi de reprezentant.

— Știi unde locuiește?

— Nu. Dar dacă te duci din partea mea la Reisbar, ți se va spune. Este aproape de aici. Lângă Neumarkt.

Malko nu mai avu timp de mulțumiri. Un grup mare intră în incintă și patronul barului le surâse comercial, grăbindu-se să-i întâmpine. Pentru o clipă, îi fu milă de conte.

* * *

Traversă din nou sala de la parter, la fel de plină de fum și ieși în aerul curat dar rece de afară. Reisbar se afla la doi pași, pe o stradă minusculă și dreaptă. Era vitrina uneia dintre cele mai bune rețele „kall-girls" din Viena. Ghizii turistici nici nu mai trebuiau s-o menționeze, atât de binecunoscută era. Un barman somnoros stătea în spatele barului. Într-un colț, doi bărbați jerpeliți jucau *yan*[1]. Malko se apropie și spuse:

— Sunt un prieten al lui Alfi. Îl caut pe Stephan Grelsky.

Barmanul luă un aer visător.

— Nu-i aici, răspunse o voce cavernoasă. Nici nu a trecut pe la noi în ultimul timp.

— Știți unde-l pot găsi?

După o pauză, barmanul se decise:

— Dacă este prieten cu dumneavoastră, înseamnă că știți unde să-l găsiți, nu-i așa ?

Era logic. Agentul se întoarse. Unul dintre jucători îl privea cu totală neîncredere. Enormele sprâncene negre se îmbinau deasupra nasului și o dâră de murdărie trona pe reverele hainei. Malko scoase o hârtie de 100 de șilingi, se apropie de om și, vârându-i-o în buzunar, îi șopti:

— Am pierdut numărul de telefon al prietenului meu...

Un zâmbet serafic lumină fața celuilalt.

— Ah, bine! Asta e cu totul altceva! Jacob, uită-te în agendă. Cred că avem telefonul domnului Stephan.

1. *Joc japonez de zaruri (n.a.)*

Malko fremăta la ideea că într-o bună zi, această voce, animată de Tokay, ar putea spune „Domnule Malko"...

— Îl avem, spuse Jacob ferm.

Nu era genul de om expansiv, așa că se forță să adauge:

— Știți că domnului Stephan nu-i prea place să fie deranjat? Și apoi, nu se află tot timpul în acel loc...

Celălalt, împăturind deja bancnota, sublinie:

— Este foarte adevărat.

Malko mai scoase un teanc de hârtii, fapt ce avu efectul apei de Lourdes asupra unui paralitic.

— Jacob, du-te și sună-l pe domnul Stephan. Așa e mai corect. Apoi i-l vom da la telefon pe domnul..

— Voi vorbi chiar eu.

Jacob scoase un aparat de sub raftul recepției, timp în care Malko nu îl părăsea din ochi. Momentul era extrem de delicat. Creierul înregistră zgomotul făcut de discul ce se învârtea. În funcție de asta, reconstitui numărul de telefon și îl memoră. Cu ochii închiși, „simți": 8...3..., era prefixul celui de-al treisprezecelea arondisment, cartierul vilelor elegante, destul de departe de Innerstadt, spre vest. Apoi urmară alte cifre, din care reuși să afle numărul atât de căutat: 9532. Telefonul sună de cinci ori, de șase ori, și nimic. Jacob, trist, spuse:

— Se pare că nu-i acolo...

Închise. Între timp, o a doua bancnotă de 100 de șilingi îi fu strecurată în mână. Emoționat, bâlbâi:

— Trebuie să reveniți. Nu vă putem da numărul de telefon al domnului Stephan. Nu vă cunoaștem.

Malko mulțumi politicos, fără a insista și părăsi incinta Reisbarului. Partida de *yan* reîncepuse.

* * *

Jaguarul era acoperit cu o minusculă peliculă de zăpadă, iar el regăsi cu plăcere mirosul de piele din interior. Scrise în carnet numărul memorat. Porni mașina și se opri puțin mai departe, lângă o cabină telefonică din Kärtnerstrasse. Cu un șiling, obținu informațiile ce-i erau necesare. Numărul corespundea unei adrese

din al treisprezecelea arondisment, Hietzing, 28 Winzerstrasse, al cărui abonat se afla pe numele societății Dryam. Întorcându-se la mașină, privi planul orașului. Cartierul era ocupat de vile luxoase și liniștite, pe o mică străduță ce întretăia Hietzingerstrasse, pe dealurile din cartierul de vest.

Timp de o secundă, regretă că nu-l avea pe Krisantem alături. Apoi se gândi că pentru cercetarea în care se aventurase, era mult mai discret să fie singur. În plus, turcul urma să se ocupe de castel. După zece minute, sosi în Winzerstrasse. Acolo descoperi practic o pădure de brazi. Nu existau decât pavilioane spațioase, dar neluminate. Un strat gros de zăpadă acoperea șoseaua și Jaguarul derapă de-a lungul drumului, imediat ce încercase să accelereze. Malko parcă mașina și continuă drumul pe jos.

Numărul 28 era cea de-a șasea casă, o vilă modernă, cu un singur etaj, în mijlocul unei mici grădini. Neagră și tăcută, părea a fi abandonată. Apăsă pe sonerie și porțile de fier se deschiseră automat. În drum spre casă, observă un garaj închis. Stratul de zăpadă era neatins, chiar și pe aleea ce ducea spre ușa de la intrare. Nicăieri nu se vedea vreo urmă de pași. Își scoase pistoletul de sub centură și îl introduse în buzunarul paltonului din cașmir albastru. După ce străbătu aleea până la ușa de la intrare, apăsă calm pe sonerie. Nimic! Apăsă din nou și-și lipi urechea de vizor; era imposibil să auzi dacă soneria funcționa.

După ce așteptă trei minute, puse mâna pe clanță și împinse. Ușa nu era închisă cu nici o cheie... Rapid, se lipi de perete. Dintr-o săritură, pătrunse în întunericul din interior, dar nu se întâmplă nimic. Cu arma pregătită, pipăi de-a lungul peretelui și sfârși prin a găsi un comutator. Când lumina se aprinse de la o lampă agățată de plafon, i se dezvălui un decor banal: o comodă, un cuier și câteva uși. După ce închise ușa exterioară, văzu că avea o închizătoare încastrată, protejând astfel locuința de orice intrus, dacă era încuiată din interior. Începând din acest moment, Malko își dădu seama că nu există nimeni în casă.

Urcând la primul etaj, descoperi sufrageria, oribil decorată, cu mobile imitând Renașterea. În altă cameră se afla dormitorul. Găsi în curând bucătăria și un oficiu. La toate ferestrele existau zăvoare, ceea ce demonstra că familia Grelsky era foarte prudentă.

În timp ce urca o scară interioară, telefonul începu să sune. În ciuda sângelui rece, tresări. Aproape că se aștepta să vadă apărând enorma formă a lui Stephan. Zgomotul rezona înfricoșător în casa goală. Ar fi dorit să răspundă, dar își dădu seama la timp că ar fi fost imprudent. După mai multe apeluri, se lăsă tăcerea.

Fiind în criză de timp, Malko se decise să percheziționeze rapid locul. La parter nu găsise nimic, dar când era pe punctul de a părăsi bucătăria, lanterna lumină o scobitură sub frigider. Obiectul fusese deplasat, fără a fi fost pus înapoi. Apăsă, și o trapă prevăzută cu un inel apăru. Trase de inel și acesta se ridică ușor. Acolo exista o deschizătură pătrată și o scară în genul celor de pe un submarin. Malko începu să coboare scara, după ce apăsase pe un buton electric ce lumina partea de jos. La a cincea treaptă, atinse solul. Într-un colț, pe jos, se aflau mai mulți saci înveliți în plastic verde. Îl deschise pe cel mai mare, care avea dimensiunea unui sac cu cartofi. Era un emițător-radio, model ce nu se găsea în comerț. Era prevăzut cu o antenă și cu un fir care îl conecta la pământ. Apoi văzu un dispozitiv automat ce utiliza o bandă magnetică, ce permitea o transmisie ultrarapidă, banda învârtindu-se cu viteză foarte mare. Într-un sac din hârtie maro, aflat mult mai în spate, se găseau fișicuri de aur cu monede de câte douăzeci de dolari fiecare. În total, numără cam 6 000 de dolari. Stephan Grelsky nu părea a avea încredere în bănci.

Exista însă ceva care îl intriga. După câte știa, era singurul care îl urmărea pe polonez, iar acesta avusese suficient timp pentru a lua decizii. De ce își abandonase locuința? În mod cert, afacerea devenea din ce în ce mai misterioasă.

Sui treptele, trase trapa la locul ei și își reluă căutările. Din pricina întunericului, se împiedică de un obiect. Când își aprinse bricheta pentru a-și lumina drumul, un fior de groază îi trecu prin corp. Casa nu fusese complet goală: Grete Grelsky nu se va ma îndopa niciodată. Femeia zăcea pe jos, cu ochii larg deschiși și cu sângele închegat deja pe față. Malko atinse fruntea moartei. Femeia decedase cu mult timp în urmă. O altă pată mare se întindea deasupra rochiei imprimate. Fusese împușcată cu un glonț în piept și apoi torturată până ce murise. Dar de ce?

Trecu peste cadavrul care emana un miros dulceag și ieși din camera ce avea încă ușa deschisă. Așezat pe marginea patului, se

gândea la ce reprezentase cu puțin timp înainte această doamnă Grelsky. Atmosfera sinistrei case începea să-l sufoce. Inspectă rapid dormitorul și găsi în primul sertar al comodei un pistolet P 38 încărcat, diverse medicamente, printre care o cutie mare și galbenă cu pastile. Scotocind, găsi și două pașapoarte. Unul dintre ele era pe numele Jane Smith și celălalt pe numele Robert Niamez, amândouă persoanele fiind de origine canadiană. Fotografiile erau însă ale familiei Grelsky. Malko aflase suficient de multe lucruri. Întorcându-se la Grete, își aminti de moartea lui Serge Goldman, pe care nu-l putuse plânge și se gândi că se afla din nou băgat într-o conjunctură de neînțeles... dar mortală.

Luându-și paltonul înainte de a părăsi casa, închise ușa după el și înaintă pe alee.

* * *

Atent la tot ceea ce era în jur, observă o mașină neagră. Din întuneric, o voce îi spuse în germană:

— Intrați în casă, *mein Herr*. Repede!

Ar fi putut trage cu pistoletul chiar prin buzunar. Dar asupra cui? Ușor, se retrase până la ușă. Portiera mașinii se deschise și pentru o secundă lumina din interior lăsă să se vadă o siluetă feminină la volan, precum și un bărbat înalt și slab. Acesta îl împinse pe Malko spre interior, ajutându-se de capătul unui pistol camuflat. Fără ezitare, necunoscutul aprinse lumina de la intrare.

— Nu băgați mâinile în buzunare. Nu am nici un chef să vă omor!

Era o veste bună. Și mai bine era că putea vedea fața celui care-l somase. Agentul remarcă accentul ușor unguresc, cu care vorbea bărbatul și spuse:

— Nu s-ar zice!

Vorbise ungurește, astfel încât celălalt îl privi curios.

— Ce să vezi? Prietenii noștri din C.I.A. au început să învețe limbi străine?! Bravo!

Individul era înfășurat într-o haină lungă din piele neagră. Era foarte înalt și îngrozitor de slab. Părul negru, pieptănat spre spate, dezvelea o frunte înaltă, de intelectual. Trăsăturile chipului erau regulate, dar o serie de ticuri îi crispau fără încetare fața. Ochii îl

măsurau pe Malko destul de liniștiți, ca și cum s-ar fi întâlnit în fața unei sticle cu tărie. Un lucru atrăgea atenția: o cicatrice lungă și albicioasă îi împărțea părul în două șuvițe, ca o cărare. Părea că fusese scalpat.

— Cine sunteți dumneavoastră? sparse gheața agentul.

— Unii îmi spun Ferenczi. Nu sunt însă absolut sigur că acesta este adevăratul meu nume. De altfel, asta n-are nici o importanță. Îl căutați pe porcul de Stephan?

— Din ce motive l-aș căuta?

Ferenczi continuă, ca pentru el:

— Niciodată nu trebuie să te încrezi în oamenii care nu au nici un ideal.

Tonul era aproape dureros. Îl străpunse cu ochi pătrunzători.

— Vă reveni aicl, deoarece există unele lucruri de care are absolută nevoie.

Malko avea nervii întinși la maximum și căuta ocazia să sară asupra individului, dar pistoletul ungurului nu se mișcase.

— Ar putea să-și plătească un coșciug frumos, conchise Ferenczi.

Amintindu-și de ochii mici, negri și răutăcioși ai lui Grelsky, agentul își dădu seama că omul era încă în viață, numai că pentru mersul anchetei, dorea să afle mai multe. Liniștit, Ferenczi puse pistoletul în buzunar și scoase o tabacheră din aur masiv, întinzând-o spre Malko.

— Fumați?

Brusc, agentul intră în alertă. Tonul fusese prea destins și mult prea amical. În loc să accepte, se repezi spre ușă. În același moment, se produse o mică explozie și dintr-o țigară ieși o scânteie de oțel, asemănătoare unui glonț ce îi era destinat. Dacă nu s-ar fi mișcat, acesta i s-ar fi înfipt în creier.

Gestul ungurului era ciudat, căci avusese ocazia să-l împuște, numai că în ultimul caz, el ar fi fost avertizat. Chiar și rănit de moarte, ar fi putut riposta. Fusese deci una din precauțiunile pe care o văzuse des în ultimul timp. Malko se rostogoli, scoase arma lui și trase. Auzi zgomotul surd făcut de căderea individului care, acoperit cu zăpadă, fugi în spatele casei. După un minut, o mașină demara..

Oricum, lovitura fiind ratată, Ferenczi nu va avea curajul de a reveni, cu atât mai mult cu cât în acest cartier burghez nu se prea auzeau împușcături în toiul nopții...

* * *

Zgomotul motorului era din ce în ce mai slab. Malko își dădu seama că adversarul era un profesionist. Vrusese probabil să-l suprime din obișnuință, profitând de fericitul concurs de împrejurări. Dar de unde știa cu atâta siguranță că lucra pentru C.I.A.?

Se urcă în Jaguar și se întoarse spre Reinzingerstrasse. În drum, se încrucișă cu un Volkswagen al poliției, care urca cu toată viteza spre Hietzing: Ferenczi telefonase probabil poliției, reclamând că într-o vilă nelocuită se afla un bărbat înarmat.

Malko se întoarse imediat la clubul Play-Boy. Ceasul indica ora două fără un sfert. Sala de la parter era aproape goală, în schimb la etajul unu rămăsese multă lume. Contesa Thala von Wisberg se afla încă la bar, sorbind din paharul cu șampanie. Agentul își lăsă paltonul de cașmir impregnat cu zăpadă, își perie costumul impecabil și îi comandă o vodcă lui Toni, barbamul. Imediat, începu să-l caute din priviri pe Alfi. Acesta dansa, strângând-o pe micuța baroană ce-și lăsase capul pe umerii lui masivi. Din locul în care se afla, observa ușoara balansare a șoldurilor femeii, lipite de cele ale cavalerului ei. Ce departe erau valsurile lui Offenbach! Romantic incurabil, Alfi dansa cu ochii închiși, observând cu toate astea întoarcerea lui Malko. Agentul îi făcu un semn, arătând spre bar și plecă într-acolo, unde continuă să-și bea vodca.

Ori de câte ori scăpa de un pericol, simțea o dorință extraordinară de a face dragoste. O foarte frumoasă brunetă cu o rochie scurtă, argintie și cu ciorapi asortați, așezată singură la o masă de lângă bar, își încrucișă foarte înalt picioarele, aprinzându-și o țigară, dar ochii erau ațintiți spre el. Alfi sosi și omorî din fașă idila.

— N-au fost bune informațiile mele?

— Ba da. Dar încă mai am nevoie de tine.

— Văd că ai mult succes...

— Nu despre asta este vorba. Cunoști un ungur foarte înalt, foarte slab, brunet, cu o cicatrice care seamănă cu o cărare?

Cu un aer contrariat, Alfi îl întrerupse și îl chemă pe Toni, care puse în fața lui un pahar cu tărie. Bău o înghițitură și vorbi uluit:

— Ai relații extrem de periculoase... Eu te credeam liniștit, în castelul tău...

— De ce?

Învârtindu-și paharul între degete, contele avea o privire de nedefinit.

— Acest tip... ungurul, se numește Janos Ferenczi. A fost de multe ori pe-aici, împreună cu amanta lui, o brunetă înaltă, foarte frumoasă, cu părul lung, dar cu un aer bizar, gen camee. Se așezau unul în fața celuilalt și rămâneau așa o oră, fără a-și spune un cuvânt și fără să danseze. Doar se priveau.

— Dar cu ce se ocupă ăsta?

Șoptit, Alfi răspunse:

— Întreabă la Stadtpolizei[1]. Aceștiau doreau să se debaraseze de el, numai că este *persona grata*: pașaport diplomatic și tot ce include acest lucru. Omul este de neatins.

— Totuși, cu ce se ocupă la Viena?

— Se răzbună. Ai observat cicatricea? Știi cum i-a apărut pe cap?

— Probabil, o reglare de conturi...

— A fost împușcat. Îți aduci aminte de revolta de la Budapesta din 1956? Ferenczi lucra la A.V.O., poliția secretă ungară. Fusese la studii în Rusia și, de altfel, nimeni nu cunoaște adevăratul său nume. Când revoluționarii au ocupat orașul, primul lucru pe care l-au făcut, a fost să-i pună la zid pe toți membri A.V.O. pe care i-au găsit. Ferenczi a fost unul dintre ultimii prinși. Rușii se aflau în curs de a ocupa orașul. Totuși, el a fost împușcat în fața clădirii agenției Reuter. Cu toate astea, n-au mai avut timp pentru a-i da lovitura de grație. Omul a rămas cu cinci gloanțe în corp, din care două în plămâni. În plus, a stat acolo până seara, ascuns sub cadavre. Cred că numai frigul l-a salvat. Fata care umblă acum cu el l-a găsit și i-a alertat pe ruși. L-au transportat la Moscova pentru a fi bine îngrijit. A apărut după un an, pentru a participa la finalul represiunii. Se pare că mulți oameni s-au aruncat pe fereastră din cauza lui. În 1958 a ajuns la Viena, în funcția de consilier cultural al Ambasadei

1. *Poliția de Stat (n.a.)*

Ungariei. De atunci, s-au înregistrat zeci de uciderii sau de dispariții printre refugiații unguri. Toți fuseseră oameni ce trădaseră revoluția.

— Înțeleg. În fond, tipul nu se ascunde deloc.

— Nu. Locuiește în Landstadt, într-un apartament frumos. Să nu treci însă noaptea pe acolo, căci este foarte nervos.

Fermecător oraș devenise Viena! Din '45, agenții polițiilor secrete înfloriseră precum orhideele într-o seră.

— Spune-mi, zise Malko, pentru cine lucrează Stephan Grelsky?

— Ăsta e secretul lui Polichinelle: cobaltul.

— Ce cobalt?

— Știi doar despre ce vorbesc, nu-i așa? Este un metal strategic. Și rușii și chinezii și-l dispută. Grelsky cumpără pentru ruși, vânzându-l bineînțeles cu un preț mai mare, dar ei sunt mulțumiți. Este bun prieten cu acest Ferenczi. Vorbești despre un consilier cultural, numai că acesta se specializează în problema crizantemelor...

Între cobalt și transfugii de la Budapesta, nu înțelegea totuși care era începutul poveștii. Ce lăsase oare Grelsky la el acasă, lucru ce-i era absolut necesar, în afara cadavrului Gretei? Reveni la conversație, fără să-l alarmeze pe Alfi.

— Stephan Grelsky nu era la el acasă. Nu știi unde ...

— N-am nici o idee. Încearcă la ceainăria Sacher, în jurul orei cinci. Acolo se îmbuibă cu prăjituri, împreună cu nevastă-sa.

Hotelul Sacher era celebru în lumea întreagă pentru prăjiturile sale cu ciocolată, acoperite cu jeleu de caise, numite „Sachertorte", a căror rețetă nu se schimbase de aproape un secol.

Contesa von Wisberg se întorcea de pe ringul de dans, strălucitoare în mini-rochia neagră de seară, care nu necesitase mai mult material decât pentru un maieu. Surâsul ei ironic era adresat, cu multă grație, lui Alfi.

— Cecilia este probabil furioasă. Va bănui poate că sunt pederast, îi șopti lui Malko, surâzând. Sper că ți-am dat suficiente informații.

— Ești o comoară, îi mulțumi agentul.

După ce făcu o reverență în fața contesei, lăsă 200 de șilingi lui Toni și coborî, puțin neliniștit. Își uitase pistoletul în buzunarul

paltonului. Femeia de la vestiar i-l înapoie cu un surâs și fără comentarii. Cinci minute mai târziu, Malko rula pe strada Presbourg, întorcându-se acasă. Stephan Grelsky dipăruse, Serge Goldman murise, iar singura persoană care îl mai putea ajuta era Marisa. Dar, se pare că tânăra nu cunoștea nimic din evenimentele care declanșaseră afacerea. Întrebarea era: de ce Grelsky și Ferenczi se înverșunaseră brusc, unul contra celuilalt? Ce explicație putea găsi pentru atitudinea celor doi?

De-abia după o jumătate de oră ajunse la castel, unde nu văzu lumină la nici una din ferestre. Lăsând Jaguarul în curte, intră și își agăță paltonul în hol. Era aproape ora patru dimineața. În mai puțin de două ore, Ilse se trezea pentru a-și începe lucrul.

Lui Malko nu-i era somn. Intră în bibliotecă, aprinse lumina și puse un disc cu Albinoni, după care își turnă un deget de vodcă. Totul se petrecuse atât de rapid, încât avea nevoie să reflecteze asupra celor întâmplate. În această poveste, de fiecare dată când ridica o piatră, îi apărea un animal respingător și periculos. Janos Ferenczi nu era cel mai rău dintre acestea.

Auzind un scârțâit pe scară, îi păru rău că-și lăsase pistoletul în palton. Ușa se deschise și Krisantem apăru în picioarele goale, înfășurat într-o tunică militară veche și cu ochii umflați de somn.

— V-am auzit venind, spuse acesta. Aveți un mesaj.

— Da?

Turcul completă:

— Grelsky. A telefonat aseară, la ora nouă și vă va suna mâine dimineață.

— Ce dorea?

— Nu a spus nimic.

Era culmea ciudățeniei! În căutarea polonezului, fusese pe punctul de a fi lichidat cu atâta ușurință de Ferenczi!

Se întrebă dacă nu e cazul să-l sune pe William Coby, dar decise apoi să aștepte telefonul. Oricum, nu avea nici o șansă de a-l găsi la acea oră la Ambasadă.

— Hai la culcare, îi spuse lui Krisantem.

Urcară împreună și, trecând prin fața camerei turcului, observă o formă omenească.

— Dar...

Krisantem se înroși până în vârful urechilor.

— Ea a venit la mine. Îi era frică să doarmă singură. Atunci, mă rog, m-am gândit...

Făcuse mai mult decât gândise. Aşternuturile în dezordine, precum şi trupul gol al Marisei, dovedau cu totul altceva.

Capitolul VIII

De la primul sunet al telefonului, Malko sări din pat. Enervat de așteptare, nu dormise decât cu un ochi. Răspunse din bibliotecă, în timp record.

— Alo, prințul Linge?

Recunoscu vocea răgușită a lui Stephan Grelsky.

— Da.

La celălalt capăt al firului, auzi un suspin disperat, asemănător răsuflării unui animal ce trage să moară, după care polonezul articulă foarte rar:

— Peste trei ore, voi fi în față la Pataky, în Seilgasse. Veniți singur. Spuneți șefilor dumneavoastră că dețin „marfa" pe care o doresc și că nimeni altcineva nu a văzut-o. Sunt dispus la un schimb. Să nu vă vină idei... Dacă mi se întâmplă ceva, „marfa" se va afla pe biroul lui Alexander Selepin, în mai puțin de 24 de ore. *Guten morgen.*

Închisese deja telefonul...

Malko se duse în cameră, începând să se îmbrace în grabă. Nu era momentul pentru supoziții. După un sfert de oră era gata și își luă rapid micul dejun, în bibliotecă. Afacerea îl agasa enorm, simțind că i se ascund anumite lucruri.

Krisantem pătrunse ușor, ca de obicei, iar agentul îl puse la curent cu întâlnirea, în cazul în care...

— Nu vă mișcați de aici, îi ordonă turcului. Voi avea poate nevoie de dumneavoastră. Dacă îl vedeți cumva pe Janos Ferenczi, trageți în plin. O.N.U. vă va recompensa cu o primă destul de grasă...

Înainte de a pleca, o trezi pe Marisa. Tânăra se afla tot în patul lui Elko. Văzându-l, femeia deschise niște ochi mari, panicați.

— Nu vă fie teamă. Vă las în grija lui Krisantem, totuși, aș dori să aflu un lucru: înainte de a veni aici, îl cunoșteați pe Stephan Grelsky sau pe soția lui?

Ea ridică din umeri.

— Nu i-am văzut niciodată.

— Știați ce transportă Serge Goldman în geantă?

— Care geantă?

— Bine. Ar fi prea complicat să vă explic.

Puțin mai calmă, roșcata îi surâse cu încredere. Agentul îi sărută mâna și se scuză: Jaguarul îl aștepta în curte. Cinci minute mai târziu, rula spre Viena.

* * *

Frigul era la fel de ascuțit, iar șoseaua se întindea între două mormane de zăpadă, precum o pistă de bobsleigh.

Agentul încerca să tragă o concluzie după noaptea plină dinainte. În aparență, existau cel puțin două trădări: Goldman și Grelsky. Totuși, nu înțelegea de ce acești oameni își asumau riscul. Doar perspectiva de a câștiga mulți, foarte mulți bani?!

După o oră, ajunse la Viena și se îndreptă direct spre Ambasadă. Wiliam Coby nu sosise încă. Secretara îl introduse în sala cu telexul. Imediat, stabili legătura cu Washington, dorind să discute cu David Wise. Încercarea îi luă cam douăzeci de minute. În fine, unul dintre telefoane sună: era directorul adjunct al secției planuri, abia trezit din somn. Cu ajutorul sistemului codor-decodor, se putea vorbi în liniște. David Wise era acasă, deoarece la Washington era abia ora trei dimineața.

Malko rezumă situația, spunându-i despre întâlnirea cu polonezul. Celălalt asculta, fără a comenta.

— Nu credeți că ar fi mai util să-l recrutăm pe Grelsky, pentru noi? Știe multe despre organizațiile comuniste din Europa, sugeră agentul.

Spre marea lui surpriză, Wise nu arăta un interes debordant. Totuși, pentru recuperarea unor trădători, se cheltuise adesea munți de dolari și ore de ingeniozitate.

— Ne vom ocupa mai târziu de acest aspect. Deocamdată, recuperați ceea ce are asupra lui.

— Cât pot să-i ofer?

După o scurtă tăcere, David Wise spuse sec:

— Puteți merge până la 500 000 de dolari. Dacă vă cere mai mult, mă contactați.

Rămase fără grai. C.I.A. avea un buget anual de 700 de milioane de dolari, pe care nu-i cheltuia cu multă ușurință.

— În interesul misiunii mele, întrebă Malko, aș putea știi despre ce este vorba?

— Nu.

Răspunsul era clar și definitiv. Pentru a-l îndulci, Wise adăugă:

— Explicația nu v-ar putea ajuta la nimic. Este vorba de un secret de stat. De altfel, mă simt nevoit să vă las să acționați de unul singur, deoarece vreau să evit ca istoria să ia amploare.

Malko înțelese și promise să-și recheme șeful în timpul zilei.

— Am să dau ordine ca agentul nostru local, Kurt von Hasel, să se ocupe de protecția dumneavoastră, cât și de cea a lui Stephan Grelsky. Ar fi o adevărată catastrofă dacă ar cădea în mâinile adversarilor noștri.

William Coby, îmbrăcat mai modern ca niciodată, ajunse exact în momentul în care agentul părăsea Ambasada. Chiar dacă se salutară cu răceală, Malko îl puse la curent cu întâlnirea stabilită și îi aminti de rolul lui Kurt von Hasel.

— Îl voi contacta imediat, promise Coby.

* * *

Pataky se afla pe o stradă puțin frecventată, situată în centrul Vienei. Oamenii veneau aici mai ales seara, pentru a asculta orchestra de țigani, dar în momentul în care Malko se opri, înăuntru nu se afla decât un băiat care spăla mesele. Ajunsese cu o jumătate de oră mai devreme. Își parcă Jaguarul puțin mai în față, departe de restaurant, deschise radioului și așteptă. La ora 11 fix, Mercedesul dădea colțul străzii Spielhgasse. Nu mai era aceeași mașină mare, tip 600, ci un 250 cenușiu. Automobilul se opri chiar în spatele Jaguarului. Stephan Grelsky se afla singur la volan. Malko așteptă un minut, apoi, văzând că polonezul nu se mișcă, înaintă până la Mercedes, prin zăpada proaspătă. Portiera din dreapta se deschise din interior.

— Urcați, îl invită Grelsky.

Locul spațios, părea minuscul. Bărbatul se revărsa datorită grăsimii, astfel încât agentului îi fu teamă să nu fie strivit. Stephan se schimbase mult în aceste ultime două zile: cu toate că enormele sprâncene degajau aceeași impresie de forță, tenul era ceușiu, iar sub ochi avea cearcăne mari, vineții. Era îmbrăcat cu un palton cu guler de vizon, un Parabellum fiind plasat între cele două scaune, la îndemână. Polonezul aruncă o privire spre Malko.

— Sunteți, într-adevăr, singur?

— Da.

Omul râgâi, fapt ce produse un zgomot asemănător unei răzători.

— Vă fac o propunere, deoarece dumneavoastră știți ce se află în posesia mea. Dacă aș trece în Est, mi s-ar oferi un post important și avantaje materiale considerabile.

Agentul aștepta cifra, fremătând. Brusc, în spate, simți mișcare și o răsuflare caldă în ceafă, fapt ce îl făcu să tresară.

— Este Taky, explică uriașul. Singurul meu prieten.

Vocea bărbatului era încărcată cu o tandrețe specială.

Malko întoarse capul și se trezi nas în nas cu un enorm berger german, care-i contempla gâtul, cu un aer gurmand. Câinele deschise larg gura și Malko izbucni în hohote de râs: toți caninii animalului erau îmbrăcați în aur.

— Aveți un câine de lux...

— Taky, culcat! ordonă polonezul. Acum trei ani, a avut un accident. A căzut de la o înălțime de douăzeci de metri, pierzându-și dinții. Atunci i-am făcut o punte din aur, dar nu vă sfătuiesc să-i încercați mușcătura, fie ea și falsă.

Agentul nici nu ar fi dorit așa ceva.

— Să nu mai pierdem timpul. Cât doriți?

Polonezul îl privi cu o expresie indescifrabilă.

— Poate că nici nu-mi puteți da ceea ce pretind eu.

— Totuși, cred că șefii mei sunt pregătiți deja să facă un mare efort financiar.

Grelsky izbucni în hohote de râs, fapt ce zgudui Mercedesul. În spate, Taky ciuli urechile. Numai că râsul nu avea nimic vesel. El puse laba enormă pe brațul lui Malko.

— Dacă m-ați duce în această seară la Ambasada U.R.S.S., ați fi decorat cu ordinul Lenin și vi s-ar da titlul de cetățean de onoare. Atunci, eforturile dumneavoastră..

Vocea i se înăspri:

— Ascultați, dacă nu mi-ar fi omorât-o pe Greta a mea, *niciodată* nu ați fi intrat în posesia documentelor. Cred că mă înțelegeți. Ah! Dacă aș fi știut!

— Vă credeam mai degrabă specialist în cobalt, spuse Malko.

O lucire nostalgică trecu prin ochii mici și negri.

— *Ya Ya*. Numai că rușii s-au ars deja „colaborând" cu chinezii. Cobaltul meu nu mai avea valoare. Povestea documentelor ar fi fost o șansă neașteptată de a câștiga cât pentru zece tone de cobalt.

— În acest caz, pretențiile...

Stephan Grelsky îl privi drept în față.

— Nici un ban.

Sublinie răspunsul cu vocea sacadată:

— Vreau să-mi aduceți o cutie cu o sută de fiole dintr-un produs care nu se găsește aici, dar al cărui nume o să vi-l dau. Este un gen de insulină sintetică. Sunt un om foarte bolnav. Am diabet. Trebuie să-mi fac o injecție pe zi, în fiecare zi, altfel intru în comă. Aici nu am nici o șansă să găsesc așa ceva. Până acum, „ei" îmi furnizau medicamentele, din care mi-au mai rămas doar două fiole. Trebuie să acționați rapid. Ferenczi mă caută. Îl cunoașteți pe Janos Ferenczi? Dacă într-o zi veți avea ocazia să-l omorâți, făceți-o. Este omul care i-a lichidat pe toți membrii organizației „Nesyom Tiranam Smert", în Germania. Îi urmărea până aproape de palier, apoi pft...cu pistolul. Temeți-vă de el și de tabacheră... Oricum va fi lichidat atunci când se va ști cauza stupidității sale.

Epuizat de lunga tiradă, Stephan Grelsky se lăsă mai comod pe scaun. Scoase din buzunarul hainei o hârtie și i-o întinse lui Malko.

— Iată numele medicamentului care-mi trebuie. Repede. În plus, cutiile să fie etichetate de fabricant. Îi cunosc pe specialiștii dumneavoatră de la C.I.A.

Studiindu-l, agentul era surprins de figura descompusă a polonezului. Avea un aer atât de echilibrat și de periculos când îl

întâlnise prima dată... Sângele rece de care dăduse dovadă prin asasinarea lui Goldman, era al unui criminal de profesie.

— O.K., termină Grelsky. Mâine vă voi telefona la castel, între 6 și 8. Dacă nu-mi veți răspunde, voi căuta pe altcineva pentru a face schimbul. Chiar și pe Ferenczi. Am poftă de viață.

— Unde se află documentele?

— Mai târziu. Când veți fi în posesia a ceea ce v-am cerut. Nu le am la mine.

În pofida frigului, polonezul era transpirat și răsufla cu greutate, ca și cum enormul său piept nu mai funcționa. Îi deschise lui Malko portiera și-i mai spuse:

— Plecați întâi dumneavoastră.

Agentul se sui în Jaguar și demară. Mercedesul nu se mișcase. În ciuda asasinării lui Goldman, îl admira pe acest om singur, avându-l ca prieten numai pe câinele său.

* * *

Kurt von Hasel avea aerul unui papagal distins, în special datorită nasului coroiat și a expresiei semețe. Așezat într-un fotoliu și fumând liniștit o țigaretă, asculta „afacerea" lui Malko. Instalat în spatele biroului său, William Cobuy privea cu o invidie evidentă cele două odoare ale războiului clandestin. El nu lucra decât cu ordinatoate electronice.

— Să mă preveniți asupra viitoarei dumneavoastră întâlniri, spuse von Hasel prea dulce, asemen unui semipederast. Înainte de asta, nu pot face nimic. Căutându-l pe acest Grelsky, risc să îl pun pe Ferenczi pe urmele lui. Cred că tipul e destul de masiv, așa că se poate apăra. În tot cazul, aștept să mi se transmită ordine directe.

Îndreptă spre Malko o privire ciudată:

— La revedere și pe curând. Aveți numărul meu de telefon. Mă puteți căuta în orice moment, chiar și în mașină.

Imediat ce bărbatul ieși din birou, agentul se îndreptă spre camera cu telexuri și compuse un mesaj pentru David Wise, rugându-l să procure urgent insulina sintetică. După ce refuză invitația la dejun a lui Wiliam Coby, părăsi Ambasada. Cerul se degajase și soarele lumina, făcând să strălucească zăpada.

* * *

Trecând prin fața giganticelor statui negre de pe Ring, strada circulară ce înconjura centrul orașului, simți nevoia de a se destinde. Întoarse în fața grădinii publice Burgtheater și parcă mașina, luând-o pe jos. Cafeneaua Havelka spre care se îndrepta, se afla pe o străduță mică, în apropierea Teatrului. Acesta era unul din locurile pe care îl prefera la Viena, poate singurul care-și păstrase farmecul puțin desuet al capitalei muzicii și nonșalanței.

Administrată de un cuplu în vârstă ce părea nemuritor, Cafeneaua Havelka era locul de întâlnire al studenților Universității vecine, al intelectualilor și a multor fete drăguțe, cover-girls sau studente. Pereții erau tapetați cu lemn de culoare închisă, lemn la fel de bătrân ca și proprietarii, iar băncile luceau din cauza milioanelor de folosiri.

Malko împinse ușa și își căută un loc. Patroana se înclină amabil în fața lui. Aici se salutau chiar și necunoscuții, acordându-se credit tuturor. Puteai rămâne întreaga zi în fața unui ceai, fără să fii invitat a face o altă comandă.

Reuși să se strecoare între doi bărboși și o fetișcană ce i-ar fi provocat un infarct până și arhiepiscopului de Cantenbury. Când se așeză, tânăra îi aruncă o privire cu coada ochiului, fals indiferentă.

Comandă un schnaps, pentru a se încălzi și pentru a-și pune gândurile în ordine. Dar prezența fetei îl incita. Cu toate că nu era parfumată, trupul emana sănătate și prospețime. Nu avea mai mult de douăzeci de ani. Agentul sesiză privirea ei și simți că nu era indiferentă văzându-i ochii aurii. Ar fi vrut să o invite la Lindtmayer, restaurantul pescăresc de pe malul Dunării, uitând în acest fel de toate necazurile. Dacă fata ar fi cunoscut adevărata lui ocupație, probabil ar fi fugit țipând...

Dintr-odată, se simți deplasat în mijlocul acestor tineri care nu aveau probleme cu adevărat, fiind doar preocupați să-și găsească partener pentru dragostea de-o seară. Se gândi la Marisa. Oare ce trebuia să facă cu ea? Nu putea să o găzduiască la infinit.

Rămase cam o jumătate de oră privind intrarea și ieșirea clienților. Lângă el, fata nici nu se mișcase. Poate că nu aștepta pe

nimeni. Își înfrânse accesul de timiditate și se jură că dacă până la ora 13 nimeni nu va veni să o caute, îi va vorbi. La ora 13 fără 10, fata se ridică și își luă geanta. În picioare, era mai scundă. Avea pieptul înalt, șoldurile cambrate și talia subțire. Instinctiv, Malko se sculă și lăsă pe masă o hârtie de 10 șilingi. Lângă el, unul dintre bărboși rânji:

— *Schöne Putzl!*[1]

Malko și fata aproape se ciocniră unul de altul la ieșire. Ea se întoarse și îl privi drept în ochi. Agentul surâse și spuse:

— Am fost un prost. Puteam conversa înăuntru.

Fata ridică din umeri și îi răspunse într-o germană stricată:

— Aici, afară, e frig.

— Sunt cu mașina. Să mergem să mâncăm la „Czardas Furstin".

— Ce este asta?

— Nu sunteți din Viena?

— Nu. Din Stockholm, îi răspunse tânăra.

— Din Stockholm!

Ar fi crezut mai degrabă că venea din Bangkok sau din Hong-Kong.

— „Czardas Furstin" este un restaurant foarte bun, o lămuri. Dacă doriți, mergem să vedem dacă am dreptate.

O luă de braț și o trase după el. Văzând imensul Jaguar, fata respiră adânc.

— Cred că sunteți bogat...

Malko înconjură mașina și îi deschise portiera. Ea se așeză încrucișându-și picioarele, ceva mai înalt decât o făcuse la cafenea. Din fericire, purta un colant...

Imediat ce termină manevrele demarării, puse încet o mână pe pulpa ei. Fata privea drept în față și își îndreptă picioarele.

— Cum vă numiți? o întrebă.

— Vivelka...

Restul numelui nu se putea pronunța, neavând decât consoane. Brusc, Malko simți o dorință brutală de a o avea pe această Vivelka... Îi știa doar numele, dar o simțea în aceeași stare cu a lui.

---

1. *Frumoasă gagică (n.a.)*

* * *

Ajunseră la întretăierea străzii Ring. Pentru a ajunge la Dunăre, trebuia să o ia la dreapta, pe podul Kaiser Friedrich. Prudent, aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Mașina neagră ce se afla în spate nu avu timp să se ascundă după o alta. La volan, recunoscu fruntea lui Janos Ferenczi, alături de care se afla așezat un alt bărbat. O furie neagră îl cuprinse.

Instinctiv, mâna strânse pulpa fetei. Timid, ea își puse palma deasupra genunchiului lui Malko, luând gestul drept o invitație. Agentul coti la dreapta. Cealaltă mașină îl urmă. Fața lui Ferenczi era perfect vizibilă prin parbriz.

— Unde mergem? îngrebă Vivelka.

Fără a răspune, Malko încetini și opri lângă trotuar, în apropierea unei stații de tramvai, unde așteptau deja mai multe persoane.

— Nicăieri. Aici veți coborî.

— De ce?

Fata era uimită. Prințul suspină.

— Nu vă pot explica. Vă rog să coborâți și să așteptați un tramvai. Rămâneți lângă cei ce așteaptă și nu mă urmăriți.

Ea nu înțelegea nimic. Întorcându-și ciudata față asiatică, propuse:

— Nu mai mergem să mâncăm...

Tânăra avusese deja timp să învețe obiceiurile vienezilor care aveau oroare să facă amor după ce se ghiftuiau.

Mașina lui Ferenczi se oprise în spatele Jaguarului. Nici unul din cei doi bărbați nu se mișcaseră. Malko se aplecă și deschise portiera.

— Poate în altă zi, la Havelka.

O învălui cu o privire destinată a o face să priceapă că nu avea nici o vină pentru a merita acest afront, apoi își întoarse ochii. Nu avea nici un drept de a o pune în pericol, doar pentru plăcerea de a se culca cu ea.

— Fiți atentă, repetă Malko. Rămâneți pe refugiu și luați tramvaiul, chiar dacă nu circulă în direcția dumneavoastră. Dacă cineva se apropie prea mult, țipați.

— Cine sunteți? murmură fata.

Avea deja picioarele afară din mașină. Agentul nu va ști, poate, niciodată dacă o făcuse intenționat, dar rochia se ridică deasupra feselor și pentru o clipă nu mai avu nimic de ascuns.

Tânăra închise portiera fără a o trânti, iar el îi urmări silueta albă. Fata se întoarse și schiță un surâs, după care, resemnată, se îndreptă spre stația de tramvai. Din fericire, nu fusese o mediteraneană care ar fi sfârșit prin țipete și lovituri.

Malko ezita. Dacă Ferenczi se arăta atât de vizibil, însemna că dorea un contact direct cu el. Asta mai însemna că nu îl găsise încă pe Grelsky. De ce să accepte contactul? Ungurul era periculos și nu-i aducea nimic nou.

Demară brusc. Surprins, Ferenczi pierdu câteva secunde prețioase. Puțin mai departe, se afla un semafor aprins pe roșu. Malko trecu exact pe muchie de cuțit. Ferenczi sosi și se decise să treacă. Polițistul din intersecție făcu un pas înainte și se plasă în fața mașinii. La Viena, nu te joci cu regulamentul rutier. Când ungurul reuși să pornească, agentul era deja departe, rulând pe șoseaua Presbourg.

Janos Ferenczi se întoarse spre tovarășul său și îi spuse:

— Nu face nimic. Oricum, n-ar fi acceptat. Trebuie să așteptăm întâlnirea și să acționăm după aceea.

Partenerul ridică privirea:

— Este cam periculos, tovarășe colonel. Își va lua precauții.

Ferenczi lovi volanul cu mâna.

— Obligatoriu îl vom găsi pe Grelsky și-l vom face să vorbească pe acest imbecil. Asta este treaba dumneavoastră. După cum bine știți, nu avem mult timp.

— L-am găsit deja, tovarășe colonel, dar l-am pierdut, protestă ușor omul. Am găsit-o pe soția lui..

— La ce-mi folosește grasa? Dacă îl prindem pe Stephan, știu cum să-l fac să vorbească.

Celălalt râse, înțelegând sensul vobelor.

— Cu metodele clasice, ne va lua săptămâni. Dacă aș descoperi ceva în dosarul lui. Știu că este foarte bolnav și că are nevoie în fiecare zi de un anumit medicament. Dacă nu-l are, sufe-

rințele sunt cu mult mai mari decât cele pe care i le-am putea produce noi, monologă agasat Ferenczi.

— Înțeleg, tovarășe colonel, îl perie avortonul. cu un surâs larg.

— Atunci, găsiți-l, explodă un ordin amenințător.

Mașina se opri în fața unui o imobil și coborâră amândoi.

Capitolul IX

La castel, era o seară liniştită. Flăcările străluceau jucăuşe, reflectându-se pe lemnul de culoare închisă, dând naştere la umbre chinezeşti. Parcă era o imagine din calendarele vechi...

Malko şi Marisa stăteau tolăniţi în fotolii. Fiecare avea propriile lui gânduri: femeia era îngrozită că va fi suprimată cât de curând, iar agentul aştepta vizita lui Janos Ferenczi. Cât despre Elko Krisantem, acesta supraveghea intrarea de la o fereastră a primului etaj, cu o carabină Remingotn 44/45, sub braţ. Nu lipsea decât Serge Goldman, care zăcea îngheţat în balansoarul din grădină. El nu mai avea la ce să se gândească.

Pendula de la intrare bătu de nouă ori. David Wise lucrase rapid. Cu o oră înainte, Malko primise un mesaj din partea lui. Firma farmaceutică Parke Davis trimisese un avion special, împrumutat de Air Force, încărcat cu un container ce conţinea medicamentul cerut de Stephan Grelsky. Toate problemele de vamă fuseseră reglate în timp record. Alte trei laboratoare îşi dăduseră întregul stoc, pentru a se ajunge la cantitatea dorită. Produsul nu se fabrica decât în laborator. A doua zi, marfa ajungea la Viena.

Malko aştepta telefonul polonezului, în speranţa că Ferenczi nu pusese încă mâna pe el. Imediat, simţi privirea femeii îndreptată asupra lui, atât de intens, încât înălţă capul.

— Mă veţi sugruma ca şi pe Toto?

— Nu spuneţi prostii.

Marisa ridică umerii, cu un gest de neputinţă.

— Dacă nu o veţi face dumneavoastră, va fi un altul, nu sunt nebună. N-aţi cunoscut-o pe Jada, stripteuza care a lucrat la cabaretul lui Jack Ruby, la Dallas? Era una dintre prietenele mele,

care, după o încurcătură, s-a retras la New York. Îi era atât de frică, încât și-a abandonat Cadillacul alb cu toate valizele înăuntru, în parcarea din Dallas. După trei luni, a fost găsită asfixiată în apartamentul său. S-a spus că terminase de gătit și că nu închisese bine butonul aragazului. Din păcate, eu știu că avea oroare de a pune piciorul în bucătărie.

Malko nu răspunse, știind că Marisa avea dreptate. Exista un lucru implacabil în modul în care protagoniștii acestei povești dispăreau, unii după alții. Se ridică, se așeză pe brațul fotoliului și îi puse mâna după umeri.

— V-am mai spus deja! Atâta timp cât vă aflați aici, nu riscați nimic. Vă dau cuvântul meu de onoare.

Femeia tremura și se lipea de el. Purta o bluză de dantelă ajurată, care îi scotea la iveală un sutien negru, dar îi și înălța sânii grei și rotunzi.

Telefonul sună și Malko ridică receptorul. La aparat era chiar Stephan Grelsky.

— Deci? întrebă acesta.

— Medicamentul se află pe drum.

Polonezul scoase un soi de oftat trist. Vocea, deformată din cauza legăturii telefonice, izbi urechile lui Malko.

— Cât valorează en-gross? 40, 50 de dolari? Puteam să vă cer un milion de dolari și dumneavoastră mi i-ați fi dat...

— Acum sunteți în măsură de a vă ține de cuvânt, în privința datoriei față de mine, nu-i așa?

— *NU* mă hărțuiți. Nu am spus decât un lucru. Probabil că mă veți lichida după ce-mi voi respecta promisiunea, continuă Grelsky, indiferent. Asta, în cazul în care nenorocitul de Ferenczi nu mă găsește înainte. Ar fi o grea lovitură pentru dumneavoastră, nu-i așa ? Bine, bine... Veți avea marfa. Mâine, la ora șase.

— Sper.

— Știți unde se află Nuewldegg, parcul sporturilor?

— Da.

— Vă aștept în dreptul intersecției ce duce spre Schloss Schwarzenbergh. Veniți, bineînțeles, singur. De acord?

— De acord.

Polonezul închisese deja telefonul. Marisa îl privea cu niște ochi plini de teamă.

— Nu va reveni niciodată. Nici măcar nu știu cât timp va mai trăi.

Femeia păru și mai speriată. Nici acum nu îl întrebă nimic, în legătură cu bizarele evenimente. Politicos, agentul îi spuse:

— Duceți-vă la culcare. Mai am de dat câteva telefoane.

Ascultătoare, Marisa plecă. Malko îl sună pe Kurt von Hasel și aranjă cu el toate detaliile. Înainte de întâlnire, va trece pe la Ambasadă pentru a lua medicamentele.

— Dacă ne întinde o capcană? sugeră Kurt.

— Nu cred. Este încolțit de vechii lui stăpâni. Oricum ,nu vă arătați înainte de încheierea tranzacției.

— Bine, răspune Kurt în silă. Pe mâine.

Malko închise telefonul. Von Hasel îi producea o ciudată impresie. Acest vienez, gen play-boy, ce se dădea drept decorator, nu îi inspira nici o încredere. Ar fi preferat să fie protejat de „gorilele sale" obișnuite, Chris Jones și Milton Brabeck.[1]

Pentru a-și risipi senzația, încercă să-i telefoneze Alexandrei, dar telefonul rămase mut, cu toate că era sigur că femeia era acasă. Decepționat și supărat, se duse la culcare.

Marisa îl aștepta în pat, cu pătura trasă sub bărbie. Ea nu spuse nimic, dar îl înlănțui în momentul în care el se lungi pe pat.

Făcură dragoste, aproape cu tandrețe. Apoi, ea vorbi îndelung, precum făcea la începutul carierei de strepteuză, în New York Jersey, în cluburile de ultimă speță, unde plăteai doar 20 de dolari pe noapte. Îi vorbi despre alte fete care încercau să-și facă o carieră, dar ajungeau pe stradă, din cauza unor impresari, mai mult sau mai puțin neserioși... După ce-și termină povestea vieții, adormi pe umărul lui Malko, cu brațul întins peste pieptul său. Pielea fină, era marcată de pete roșiatice, emanând un ușor iz amărui.

Agentul încercă să se culce, dar somnul nu se lipea de gene. „Dacă ar fi fost mai urâțică, ar fi devenit mamă într-o familie liniștită, măritată cu un inginer din Atlantic City", gândea în timp ce o studia pe biata tânără, prinsă într-o plasă ca a unui păianjen.

Când închise ochii și adormi, era trei dimineața. După martiriul suferit din pricina Marisei ce dormea pe pieptul lui, începu să viseze la Alexandra și la părul ei lung și blond.

---

1. Vezi „Întâlnire la San Francisco" și „S.A.S. la Istanbul" (n.a.)

* * *

Strada Neuwaldegger era alunecoasă, precum un patinoar. În plus, era în pantă. După două sute de metri, ajunse la ieșirea din Viena, la curba Dombach. De aici începea drumul spre Schwarzenberg Schlos, ce se putea distinge datorită unui imens transformator. În fața intersecțiilor, exista un loc fără vizibilitate.

Malko îl depăși și apucă pe drumul din față. Parcă apoi mașina, supraveghind astfel toate cele trei direcții. Tramvaiele nu urcau până în acel punct, dar la fiecare zece minute, un autobuz plin, sosea dinspre oraș. Lăsă motorul Jaguarului în funcțiune, pentru a păstra căldura. Afară erau -10°.

Era deja ora șase și un sfert, iar Grelsky nu apăruse. Un presentiment ciudat îl încerca. Mașinal, verifică pachetul care se găsea pe bancheta din spate. La un moment dat, observă o mașină ce se îndrepta spre terenul de sport și ale cărei faruri albe coborau spre el. Era un Ford Taunus vechi, condus de un malac. Își privi din nou ceasul: 18,20. Probabil, lui Stephan Grelsky i se întâmplase ceva, această întâlnire fiind mult prea importantă pentru el, încât să nu se prezinte. Un autobuz depăși Jaguarul, lăsând o dâră care murdări zăpada. Imediat, urmă o mașină ce se îndrepta spre Malko: era un Mercedes cenușiu. Vehiculul mergea în zig-zag, rulând foarte lent. În clipa în care se afla la circa cincizeci de metri, recunoscu dimensiunile polonezului.

Mercedesul frână foarte brusc, așezându-se de-a curmezișul drumului. Agentul văzu, prin parbriz, fața crispată a lui Grelsky. Bărbatul trase tare de volan și parcă în spatele Jaguarului. Malko era atent ca nu cumva hipopotamul să fi fost urmărit. Dar, cu excepția autobuzului, nu zări nimic.

Cu mâinile înfundate în buzunarele paltonului de cașmir albastru se îndreptă spre Mercedes. Stephan era prăbușit în scaun, cu fruntea pe volan. Pentru prima dată, agentul remarcă șuvițele cărunte ce apăruseră prin părul negru. Când deschise portiera, polonezul îl privi. Ochii lui vii erau injectați de sânge, iar fața avea culoarea cretei. Malko se așeză pe scaunul de lângă el:

— Sunteți rănit?

Omul se bâlbâi:

— Ferenczi! M-au găsit... Idioții...

Se aplecă spre spate și cu un gest furios își deschise pardesiul și vesta: cămașa era plină de sânge.

— Îmi este rău. Aveți insulina?

— De ce au încercat să vă omoare? Nu este în interesul lor.

— A fost o eroare. Tâmpitului i-a fost teamă de Taky și a tras.

— Unde este câinele?

— Aici, în spate. Nu puteam să-l las celor care m-au găzduit. Nu a murit încă, așa că l-am luat cu mine. Este un prieten formidabil și țin mult la el.

Imediat, vocea slăbi în intensitate, iar fruntea i se acoperi de sudoare. Deschise larg gura, ca și cum ar fi căutat aer. Îi făcu un semn lui Malko. Acesta deschise repede fereastra. Se vedea că polonezul era pe moarte. După o lungă tăcere, Grelsky spuse:

— Vreau să mor...

— În nici un caz. O astfel de rană se poate îngriji.

Omul refuză, regăsindu-și ironia mușcătoare.

— Și ce dacă mor acum? În primul rând, n-aș mai avea nevoie de insulină... Dar dacă mi-aș schimba părerea?

Fără a lăsa timp pentru răspuns, continuă:

— E greu să faci să cânte un tip ce se află pe moarte... El face „gloup" și o pată de sânge îi apare pe cravată. Aveți insulina?

Agentul se îndreptă spre Jaguar și se întoarse cu o cutie de carton sigilată cu ceară, punând-o pe podeaua mașinii. Polonezul nici nu încercă măcar să o deschidă. Cu ochii încețoșați, căuta să-și recapete suflul.

— Acum e prea târziu, murmură el.

Malko nici nu mai știa ce să îi spună. Cu mare greutate, Grelsky își scoase portofelul și îl puse pe genunchi. Degetele groase, pline de sânge, scoaseră ceva ce semăna cu o bancnotă maro, împăturită. Agentul recunoscu jumătatea unei bancnote cehești de 10 coroane.

— Luați-o. Când îi veți înmâna, veți primi servieta cu documente. Persoana căreia i-am dat-o, deține cealaltă jumătate.

Vocea îi era aproape imperceptibilă.

— Cine este?

— Dați-mi ceva... să vă scriu...

Îi întinse stiloul și carnețelul său. Concentrat, Grelsky scria, oprindu-se la fiecare cuvânt, întinzând apoi hârtia lui Malko. După ce citi, agentul tresări:

— Ce? La Bratislava?

Stephan Grelsky afișă un surâs ironic.

— *Korrekt, menin lieber Kamerad.* Trebuia să le pun la adăpost. Dacă Ferenczi ar ști, ar crăpa. Era singrul loc în care aveam o prietenă de nădejde. Știți că se poate ajunge foarte ușor la Bratislava, ca turist. Să sperăm că nu vă vor recunoaște. Cine ar bănui că un agent C.I.A. s-ar pierde în Cehoslovacia? Dacă treceți de Praga, veți merge să-i salutați și pe amicii noștri chinezi.

— Dar cum le-ați trecut dincolo?

— Într-o cutie cu alimente pentru bebeluși. Este singurul lucru pe care vama nu îl cercetează. În plus, sărmanii nou-născuți au mare nevoie de așa ceva.

Efortul de a vorbi îl epuizase. Se aplecă peste volan, declanșând accidental claxonul. Tresări. Pungi mari și cenușii îi apăruseră sub ochii. Oricine, mai puțin robust, ar fi fost deja mort.

— Dacă acest avorton m-a găsit, nici ceilalți nu vor întârzia. Acum, trebuie să ne despărțim. Nu vă doresc drum bun, *nicht waht*?

Agentul nu înțelese ironia. Avea deja mâna pe portieră când Grelsky adăugă:

— Înainte de a pleca, ajutați-mă. Nu vreau să mă întorc în oraș cu corpul acestui nemernic.

Malko aruncă o privire în spate. O formă umană, cu un pardesiu în carouri, era înghesuită pe podea, cu fața în jos. Pe banchetă, Taky, câinele lup, nu mișca. Avea gura deschisă și ochii închiși. Stephan Grelsky coborî cu greutate și deschise portiera. Cu greu, trase jumătate din corpul necunoscutului.

— Ajutați-mă, spuse el, suflând din greu.

Malko înconjură mașina, dezgustat. Îl luă pe necunoscut de umeri și îl întoarse. Pe fața lui era sânge, provenit de la o rană de sub bărbie, iar trupul era încă moale.

— Vă prezint pe tovarășul Navotny, zis și „ploșnița neagră".

Stephan trase violent de pardesiul mortului. Țesătura se deșiră până la buzunare și un mic obiect metalic căzu, alunecând sub mașină. Malko îl ridică cu vârful degetelor. După ce îl duse la ureche, auzi în sunet asemănător unei muște care s-ar fi aflat în interior. Era un post de radio în miniatură, emițător-receptor.

— Uitați, ce avea la el...

Grelsky se întoarse și luă aparatul între degetele enorme, după care începu să înjure în poloneză și în germană. Trântind emițătorul de pământ, îl călcă în picioare și îi aruncă resturile sub mașină. Ochii injectați erau plini de o ură animalică. Gura se strâmbă într-un rictus:

— Iată cea de-a doua surpriză. Ne ascultau, sau nu?

Agentul nu răspunse. Privea doar spre cadavrul întins pe jos. Aparținea unui om scund și slab. Polonezul îi dădu un picior. Răsuflând din ce în ce mai greu, se urcă în Mercedes iar Malko se apropie de geam.

— Unde vă duceți?

— Să mor liniștit, într-un colț de lume. Simt cum mi se scurge sângele din mine. Fiți atent la Bratislava. Ferenczi este foarte puternic și dorește documentele, cu orice preț.

— Poate că Ferenczi nu ne-a ascultat, spuse Malko.

— Nu poate fi decât Ferenczi!

Porni motorul și trecu în „marche-arriére". Mașina săltă deasupra picioarelor mortului. Grelsky conducea aproape inconștient, neuitându-se deloc spre Malko.

* * *

Mercedesul coti la dreapta, luând-o spre oraș și dispăru după prima curbă. Instantaneu, din spate țâșni o micuță mașină neagră, ce avea farurile stinse.

În momentul în care micul Austin 1100 trecu prin fața lui Malko, acesta semnală cu farurile, după un cod prestabilit. În mașină se aflau patru bărbați. Văzând mașina neagră, agentul se gândi la un dric în miniatură. De fapt, știa că era condusă de oamenii lui Kurt, care nu-și pierdeau vremea degeaba. Cu siguranță însă, Stephan Grelsky nu constituia „afacerea" secolului.

Jaguarul demară. Agentul mai avea o datorie de îndeplinit: urma să ia parte la o ceremonie religioasă- hallali. Asta, numai din cauza lui Goldman.

După trei minute, ajunse din urmă celelalte două mașini. Polonezul rula cu viteză mică, îndreptându-se spre centrul orașului. Circulația devenise intensă, iar Mercedesul se frecase deja de mai

multe mașini. Malko era din ce în ce mai aproape. La intersecția cu Hernalser, semaforul arăta culoarea roșie.

Ca și cum nu ar fi văzut nimic, Stephan trecu. Imediat, se auziră zgomotele claxoanelor și ale frânelor. Un camion încărcat cu lapte evitase la timp Mercedesul. În toată aglomerația, se putea strecura și micuțul Austin. Malko trecu într-a treia și traversă primul, în clipa în care semaforul arăta „verde", ajungându-l din urmă pe Grelsky. Îl văzu căzut peste volan, luând-o spre Alsenstrasse. Se apropia de răspântia cu Schottenring, una dintre cele mai aglomerate artere din Viena. Precum un uliu, Austinul îl urma la o oarecare distanță. Mercedesul trecu prin intersecție, ca un bolid. Vatmanul tramvaiului frână cu disperarea unui nebun. Călătorii începuseră deja că urle. Cele două tone ale Mercedesului percutaseră prima ușă, cea din dreapta tramvaiului. Într-un zgomot înspăimântător de metal strivit, acesta se răsturnă cu pasagerii blocați înăuntru. Mercedesul se rostogoli, rămânând apoi imobilizat pe o parte.

Malko opri Jaguarul pe una din aleile învecinate și alergă spre locul accidentului. Doi polițiști răsăriți ca din pământ, începuseră deja să-și facă datoria. Când se apropie mai mult, unul dintre ofițeri era aplecat deasupra mașinii răsturnate. Mâna lui Stephan Grelsky atârna printr-o portieră. Fața îi era sprijinită de volan, iar el nu mai dădea nici un semn de viață. Cadavrul câinelui se afla în jurul gâtului stăpânului, ca un guler de blană sumbru...

Un polițist îl interogă pe agent:

— Îl cunoșteați?

— Nu.

— Este mort. Cred că a suferit un stop cardiac.

Malko ieși din mulțimea care începea să se adune, curioasă. Din tramvai se auzeau gemetele răniților. Sirena unei ambulanțe anunța că vin ajutoare. Girofarurile mașinilor de poliție luminau sinistru locul accidentului.

Austinul oprise și el. Nici unul dintre ocupanți nu coborâse.

Stephan Grelsky avusese un drum ce luase o turnură proastă. Malko se sui în Jaguar și demară. Nu era superstițios, dar un lucru îl uimise: tot ceea ce se întâmplase, semăna al dracului cu o concesiune la cimitir: Goldman, Grete Grelsky și acum soțul ei. În mod normal, el ar fi fost următorul de pe listă, mai ales în încântătoarea perspectivă a deplasării la Bratislava...

Și încă nu știa totul! Chiar dacă Ferenczi nu ascultase cu ajutorul emițătorului miniatural, misiunea rămânea, în continuare, pe-riculoasă. Dacă ascultase conversația, expediția ar fi fost una pentru care primești o decorație.

Cu titul postum...

Capitolul X

Micul post de frontieră respira o tristețe cumplită, semănând mai mult cu o gară abandonată. Sărăcăcios și murdar, avea pereții plini cu igrasie. Multe dintre ferestre erau sparte, în locul lor fiind puse cartoane. Dar peste tot se aflau reclame despre Cehoslovacia, paradisul turismului popular.

Doi milițieni în uniformă albastră îi făcură semn lui Malko să tragă pe dreapta, la marginea drumului. În fața lui, se găsea o imensă Tatra neagră, aparținând corpului diplomatic ceh. Din ea coborâse un bărbat înalt și distins, în jur de cincizeci de ani. Discuta cu milițianul, arătându-i pașaportul diplomatic.

Vameșul în uniformă ridică privirea și arătă spre portbagajul mașinii. Vizibil enervat, omul îi deschise și scoase o valiză din piele galbenă, pe care o duse el însuși în interiorul postului de control. Milițianul blond se apropie apoi de Malko și coborî glasul:

— Austriac?

— Da.

— Porbagajul este încuiat cu cheia?

Agentul opri motorul și coborî. Milițianul aruncă o privire neîncrezătoare în mașina goală.

— Nu aveți bagaje?

— Merg la Bratislava doar pentru o zi, explică Malko.

Celălalt ridică din umeri, deloc convins. Ca mai toate țările comuniste, Cehoslovacia era atinsă de „spionită acută".

— Nu aveți nici măcar un aparat foto?

— Nu.

Milițianul privi suspicios spre paltonul luxos și încălțările impecabile ale occidentalului. I se părea un tip suspect.

— Duceți-vă să vi se pună viza pe pașaport, spuse el, cu regret.

Malko nu așteptă să i se spună de două ori. Lăsându-l pe diplomat la punctul de frontieră, parlamentând cu autoritățile, se îndreptă spre biroul cu vize.

* * *

Erau în jur de -15°. Strada era pustie pe ambele sensuri, cu excepția unei Skoda antice, care aparținea, probabil, vreunui milițian, posesor al unei averi de miliarde de coroane!

La cinci sute de metri depărtare de Cehoslovacia, șoseaua avea de-o parte și de alta câte o pădure. Acestea se terminau cu grilaje de fier duble, care se repetau la intervale regulate, păzite ziua și noapte de jandarmi înarmați, postați de-a lungul întregii frontiere. Simțea să inima îi era strânsă cu o menghină. În afara riscului de a fi fost ascultat de către oamenii lui Ferenczi, mai exista și posibilitatea uneri răzbunări diabolice a lui Stephan Grelsky.

Oricum, pentru un agent „negru" al C.I.A., nu prea era indicată plimbarea în spatele grilajelor de fier. În cazul unei lovituri dure, ambasadorul nu va face efortul de a-l recupera. Un spion nu prezintă pentru nimeni o importanță majoră.

Își aduse aminte că până la plecarea spre Cehoslovacia, nu fusese căutat la castel. Pentru mai multă siguranță, Krisnatem rămăsese de-a lungul drumului, timp de un sfert de oră. Nimeni nu știa că va trece frontiera, nici măcar von Hasel. Pașaportul, furnizat de William Coby, era ireproșabil, C.I.A. trecând drept maestră în fabricarea unor asemenea documente. Acum se numea herr Gustav Altkirch și era arhitect vienez.

Malko împinse ușa postului de vamă. La stânga, o vitrină prăfuită expunea câteva mostre de artizanat cehoslovac: vaze de cristal, păpuși și o rochie din lână multicoloră. Totul era deprimant.

Interiorul era încă și mai sinistru, decât ce era afară. În fața lui, un milițian gras și nebărbierit, fără caschetă, cu o stea megalică pe epolet, moțăia în spatele unui ghișeu. Îi luă pașaportul și îi indică, într-o germană stircată:

— La vamă.

De-a lungul încăperii se găsea o bandă pe care treceau valizele pentru examinare. În spate, în dreapta, exista un bar. În stânga,

într-o nișă, era biroul de schimb valutar: o pancardă în patru limbi, explica turiștilor că era interzis să schimbi mai puțin de 100 de coroane de persoană. În Cehoslovacia, doar magazinele de stat acceptau monedă străină.

Cu toate că nu avea nici o valiză, Malko se apropie de banda rulantă. Vameșul era o femeie. O tipă în vârstă, burtoasă, îmbrăcată într-o fustă și bluză gri, cu părul tras deasupra frunții roșcovane. Chiar în acel moment, se pregătea să răscolească valiza diplomatului, ajuns din întâmplare în fața lui. Instatataneu, elegantul domn roși precum un bujor: sub o trusă de toaletă, femeia descoperise ultimul număr din Play-Boy! Oripilată, privea coperta pe care se afla o încântătoare creatură. După ce o răsfoi rapid, tremurând de dezgust, desfășură accidental „inima" revistei, unde se afla un nud de 30 de centimetri lungime! În culori!

Aparent, în această țară, imunitatea diplomatică nu însemna mare lucru...

Indignată, vameșa avea senzația că nu mai poate respira. Malko avu pentru moment impresia că se și aud deja împușcăturile trase de plutonul de execuție.

În Cehoslovacia, nu se glumea cu deviaționismul.

Diplomatul aproape că-și pierduse prestanța. Îmbujorat, bâlbâi o explicație. Femeia ezită un moment, apoi aruncă violent revista pe jos și închise valiza cu un gest sec. Crucea pe care o trasă cu o cretă roșie era mai mult un stigmat de infamie, decât o iertare a păcatelor... - Rușinat, omul ieși cu umerii aplecați. Milițienii și vameșa îl urmăriră cu o privire încărcată de amenințări: ce alte miazme mai adusese oare din Occident? Malko îi adresă nefericitului un surâs, dar răul se produsese deja...

Ce să-i faci?! Dacă magazinele din Est, din punctul de vedere al distracției, nu s-ar situa între cartea de telefon și raportul Curții de Conturi, poate că s-ar mai ierta câte o tentație, două...

Pentru un străin, cum era Malko, burtoasa își regăsi zâmbetul. Neavând bagaje, nu avea nici probleme. Schimbă 200 de coroane la ghișeul valutar, în spatele căruia se afla o fată zâmbitoare, și își recuperă pașaportul. La ieșire, văzu revista rămasă aruncată pe jos, ca un obiect plin cu microbi. Se întreba care dintre milițieni o va lua primul. O astfel de revistă, valora aici o avere.

* * *

Drumul rămăsese pustiu, iar Tatra dispăruse. Malko urcă în Opelul închiriat, mai puțin atrăgător decât Jaguarul. De la Greclav, orașul de frontieră, până la Bratislava, erau circa 12 kilometri. Pe șosea nu întâlni decât două camioane rablagite, și o Skoda. Zăpada acoperea tot pământul. La graniță, i se dăduse un plan al orașului. Chiar avea nevoie de așa ceva, deoarece nu mai pusese piciorul în aceste locuri de la vârsta de trei ani!

După ce depăși un lac înghețat, se trezi pe un imens pod metalic ce trecea peste Dunăre. La cealaltă extremitate, opri la semafor. Era chiar la intrarea în oraș. După o mică ezitare, coti la dreapta, pe cheiul Marta Novicova și apoi opri. În acest oraș binecuvântat, nu aveai nici o problemă pentru a-ți parca mașina, din simplul motiv că nici nu existau mașini.

Imediat ce puse piciorul pe pământ, înțelese de ce majoritatea trecătorilor purtau cizme: solul era numai noroi cu gheață, fapt ce putea ușor să te murdărească până sub gulerul hainei. Merse pe jos și intră pe strada principală din Bratislava, Dostojevskeho.

Ce departe era luxul Vienei! Fațadele caselor erau cenușii spre negru, rarele automobile care treceau scârțâiau din toate încheieturile și văzu mulți, mulți ciclești urmați de niște roți înalte, stranii, dar solide.

Era ora prânzului și o mare de oameni se înghesuia pe trotuare. Bărbații purtau încă pardesie lungi până la glezne, iar femeile nu aveau nici un stil. Cu toții dispăreau sub pălării mari de fetru, de parcă ar fi fost niște ciuperci. Malko se uita în van după o vitrină atrăgătoare. Totul era trist, inclusiv fețele trecătorilor. Nu văzu nici o femeie frumoasă sau măcar interesantă. Toate expresiile erau plate și triste.

Se opri în fața vitrinei unui librar pentru a-și consulta planul. Femeia la care se ducea, locuia în orașul vechi, pe strada Heydukova. Reperă strada pe planul orașului și aruncă un ochi spre librărie. Acolo se făcea o adevărată propagandă în favoarea analfabetismului. Dintre lucrările expuse, cea mai ciudată era „Evoluția socialismului în Somalia".

Din fericire, magazinele erau naționalizate, altfel librarul ar fi murit de foame.

Malko nu se putea duce la întâlnirea stabilită decât la ora 14, deoarece acestea fuseseră instrucțiunile date de Grelsky. Pentru a-și omorî timpul, se gândi să intre într-un restaurant. După o jumătate de oră, parcursese cea mai mare parte a orașului, fără a găsi altceva decât niște cantine ale căror mirosuri fetide te îngrețoșau, interzicându-ți până și intrarea! Asta pentru a crede că socialismul poate înlocui apetitul.

La capătul puterilor, intră la Sindicatul de Inițiantivă. Angajatul de la oficiu se oferi, politicos, să îl conducă prin oraș. Pierdură un tramvai, care îi stropi până la genunchi. Tramvaiele din Viena erau Rolls-uri în comparație cu cele din Bratislava. De altfel, vatmanii le conduceau cu o grijă infinită, ca și cum le-ar fi fost teamă că s-ar fi putut dezmembra fără preaviz.

În fine, ajunseră... Restaurantul era ascuns în spatele unei arcade. Împingând ușa, Malko descoperi o altă lume. Decorarea era modernă și agreabilă, puțin aducând cu stilul scandinav. Existau banchete pe care se aflau grupuri de tineri, fete și băieți. Aceștia nu aveau privirile stinse, ca restul oamenilor pe care-i zărise pe stradă. Unele dintre fete erau frumos coafate, machiate, altele chiar atrăgătoare. Băieții aveau părul lung. În mod sigur. era un reper al „viperelor" lubrice cripto-imperialiste.

Majoritatea celor din local îl privi cu multă curiozitate. Hainele îi desemnau în mod evident ca pe un occidental, ca și cum ar fi avut înscris acest lucru pe guler. La vestiar, găsi unicul compromis făcut regimului: pe tipul ce îi luă paltonul și care avea un aspect masiv, de polițist în civil.

Lui Malko i se făcu teamă: nu reușise să-și ia cu el nici o armă, deoarece ar fi fost mult prea periculos. În cazul unui incident, singurul ajutor era un radio emițător-receptor în miniatură, lipit direct pe pielea spatelui, între omoplați. Pentru orice eventualitate, Krisantem, care se afla în apropierea frontierei, deținea cealaltă jumătate a aparatului. Interesul lui era să plece cât mai repede. Dacă ar fi fost arestat, cehii l-ar fi demascat ușor, rămânându-i șanse minime de a-și revedea castelul.

Se îndreptă spre bar. Fata care servea, cu un piept impunător

ieșind din rochia mulată din saten negru, veni și-i aduse meniul. Lista era scrisă în cehă, în afara unui singur fel de mâncare: supă din măduvă de vacă, preparat indicat în germană. Malko luă o porție de supă, împreună cu „Knedliky", ignorând total ce ar fi putut însemna, de fapt, acest al doilea fel de mâncare. Încrederea i se baza doar pe mimica fetei.

Până când chelnerița se întoarse cu cele comandate, studie din nou interiorul restaurantului. Fețele de masă și șervețelele creponate păreau a face parte dintr-un decor mai mult luxos. Încăperea era primitoare și caldă, iar serviciul era prompt. După foarte puțin timp, farfuria cu supă stătea în fața lui, împreună cu o sticlă de vin roșu. Îl gustă și constată că era, de fapt, o poșircă foarte tare. Supa nu avea nici un gust, dar, din fericire, în ea se aflau și câteva crutoane.

Într-un colț, stând în picioare, fata îl privea cu interes, pentru că bărbatul nu avea nici aer de turist, dar nici de om de afaceri. În plus, nu prea avea ocazia de a servi astfel de persoane, venite la Bratislava, în plină iarnă.

Sosi și „Knedliky". S-ar fi putut spune că erau nuci învelite într-un sos de ciocolată. Gustă una: nu era rea. Dar ce te faci cu gustul de pește? Mâncă jumătate, împreună cu un pireu de cartofi care data de la sfârșitul războiului. La sfârșitul „festinului" își căută țigările, dar constată că le uitase în mașină. Contra a șase coroane, i se aduse un pachet albastru de „Jezerka", țigaretele de lux ale regimului. Gustul lor nu putea fi definit. După câteva fumuri, filtrul luase o culoare maro și se detașă definitiv. Acest gen de țigări provocau, probabil, nu numai cancer, ci și lepră, împreună cu alte boli contagioase...

Își privi ceasul: era 13,30. Îi făcu semn picoliței și îi plăti patruzeci și cinci de coroane, adică nici măcar un dolar. Și când te gândești că acesta era unul dintre puținele restaurante de lux... Malko își luă pardesiul de la garderobă și ieși. Timpul nu se ameliorase. Privi cu nostalgie fațadele cenușii și austere ale imobilelor, precum și mulțimea tristă.

Când era foarte mic, venise la Brastislava, care pe atunci se numea Presbourg. Era un oraș vesel și viu, renumit pentru sărbătorile sale de pe malul Dunării. Era o mică Viană. Acum...

* * *

Piața 29 August era ocupată de un târg. Pierdute din vedere, se etalau coșulețe cu mere. Puteai crede că cehii reușiseră să producă și carne din mere, să facă omletă cu mere și probabil, chiar și cafea, dacă se lua după gustul celei pe care o băuse în local.

În fața unei băcănii care anunța sosirea unui transport de banane, se formase o coadă de circa treizeci de persoane, ce așteptau resemnate. Mai mult pentru a-și da seama dacă nu e urmărit, intră într-un gen de Department Store[1] cu șase etaje. Întâlni multă lume și lucruri ce păreau de proastă calitate. Remarcă, aproape cu stupefacție, niște mașini de spălat antediluviene, care se vindeau la prețul greutății lor în aur. Când părăsi raionul, luând ascensorul, „ei" îl reperaseră.

Doi bărbați, în haine de piele maro, cu pălăriile bine trase deasupra ochilor, urcaseră, probabil, pe scări. Malko zări privirea unuia, care întoarse rapid capul. Inima îi bătea cu putere: acești polițiști îl căutau chiar pe el?

Împingând oamenii, agentul ieși din lift la etajul întâi și o luă rapid spre ieșire. Practic, cei doi nu avuseseră suficient timp pentru a coborî cele șase etaje. Cu pas alergător, trecu de piață și ajunse în strada Polna, stradă fără trotuare și fără mașini, ce ducea spre orașul vechi. Trecu pe sub o arcadă din piatră și ajunse în dreptul unei străzi în pantă. Avea planul orașului întipărit în minte, iar locul pe care îl căuta nu se afla prea departe. Uitându-se în spate, nu observă pe nimeni.

În câteva minute, se afla în fața unui magazin cu porțelanuri, de pe strada Heydukova, numărul 16. Aici se opri și intră într-un hol. După indicațiile polonezului, urma să urce la etajul al doilea, ceea ce și făcu, într-un întuneric complet. Pe palierul etajului nu era decât o singură ușă, în fața căreia se opri și ascultă. Din interior, răzbătea încet sunetul unei muzici. Bătu de două ori, apoi o dată și iar de două ori, după care așteptă. În acest timp, se gândea la cei doi bărbați cu haine de piele. În această meserie, nu există coincidențe. Cei ce au crezut în așa ceva, erau deja morți...

1. *Super-market*

Ușa se deschise doar zece centimetri.

— Ce doriți? întrebă în cehă o voce de femeie.

— Vin din partea lui Stephan, se auzi un răspuns în germană.

Ușa se deschise ceva mai larg, iar agentul fu tras înăuntru de o mână osoasă. Dintr-o dată, se trezi în fața unei femei de cincizeci de ani, violent fardată, foarte slabă și cu părul ascuns sub un voal. Machiajul desena o gură imensă, iar părul avea meșe cărunte. Probabil că în tinerețe fusese foarte frumoasă. Ochii mari, căprui, priveau cu neîncredere spre musafir.

— Cine sunteți dumneavoastră? îl întrebă într-o germană stâlcită.

Fără a-i răspunde, Malko scoase jumătatea de bancnotă de 10 coroane. Femeia o luă, se răsuci pe călcâie și dispăru în camera vecină, închizând ușa după ea. Acolo avu loc o mică dezbatere pe ton scăzut. După cinci minute, apăru un blond. Ochii mari, privirea deschisă și chipul primitor, îi plăcură prințului, tânărul devenindu-i imediat simpatic.

— El este Mișka, nepotul meu, spuse femeia pe un ton ceva mai dulce.

— Sunteți binevenit, vorbi blondul în germană. Scuzați-ne pentru primirea neprietenoasă, dar am trecut prin multe... Întâi nemții, acum comuniștii. Sper ca într-o zi să veniți să ne eliberați, termină tânărul plin de speranță, dar un pic emoționat de prezența străinului.

— Care „noi"?

— Voi! Cei de dincolo!

Nepotul vorbea bine germana, iar Malko era impresionat de entuziasmul vârstei, numai că timpul îl presa.

— Cunoașteți scopul vizitei mele?

— Bineînțeles, răspunse femeia.

Tânărul se îndreptă spre cealaltă cameră și reveni cu mapa neagră port-documente. Încuietoarea părea intactă, dar banda roșie de plastic-adeziv dispăruse. Mătușa lui Mișka se uita spre obiect cu îngrijorare, își împreună mâinile în semn de rugăciune și spuse:

— Acum, vă rog să plecați cât mai repede. Mi-e teamă...

Malko nu mai avu timp de nimic, deoarece Mișka îl și trăgea de mână.

— Spuneți-mi, domnule, mergeți des la cinematograf?

Tonul său aproape că-l implora.

— Din când în când. De ce?

— Iubesc cinematograful, în special pe cel adevărat. La Universitate, mai cumpăr câteodată reviste străine de pe piața „neagră". Dar sunt atât de scumpe, încât ajung până la 40 de coroane.

— De ce nu evadați în Vest? Nu cred că este imposibil.

— Voi pleca, dar numai după ce-mi voi termina studiile, îi explică tânărul.

Malko rămase surprins de tonul băiatului, ce contrasta puternic cu fața lui aproape adolescentină. Tocmai se pregătea să-i răspundă, când auzi pași pe scară. Mișka deveni brusc alb ca varul și-i puse un deget pe buze. Pașii se apropiau și se opriră. Prima bătaie în ușă pocni asurzitor. Inima lui Malko bătea ca la galop, făcându-se cât un purice: acum era sigur că Ferenczi ascultase convorbirea cu Grelksky.

Toți trei rămaseră imobili, în mijlocul încăperii, ținându-și răsuflarea. Femeia luase expresia tragică a unei statui din Greci antică.

O nouă lovitură, mai puternică decât prima se auzi, însoțită de o voce aspră:

— Deschideți! Poliția politică!

Mișka strânse pumnii și tot corpul îi fu cuprins de un tremur nervos. Malko se afla și el în mare încurcătură: era singur, neînarmat și într-o țară ostilă. Se gândea că ar trebui să distrugă documentele. Asta în primul rând...

Mișka îl trase imediat de mână; își recăpătase calmul. Ușor, mergând în vârful picioarelor, trecură în camera alăturată. Mătușa se așezase pe un scaun, privind spre agent cu o infinită tristețe. Acesta nu se putu abține să n-o întrebe:

— Din ce motiv ați acceptat să ascundeți cutia? Știați cât de periculoase sunt?

Ea ridică mâna stângă și-i arătă un număr din șase cifre, tatuat pe braț.

— Stephan mi-a salvat viața, cu mult timp în urmă. Era la Vilna, în Polonia, unde fusesem amândoi deportați.

Malko se întoarse spre Mişka:

— Mai există o altă ieşire?

Fără a vorbi, tânărul deschise fereastra. La zece metri dedesubt, se afla un râu îngheţat ce şerpuia de-a lungul oraşului.

— Putem coborî pe-aici. Am o coardă.

— Noi?

— Voi merge cu dumneavoastră, altfel sunteţi pierdut şi nu veţi putea trece niciodată frontiera.

Fără a-i lăsa timp de reacţie, băietanul dispăru. După două minute, reveni cu o coardă făcută colac. Îşi pusese o geacă din piele şi cizme. Fixând rapid coarda de marginea ferestrei, se aruncă în gol. O serie nouă de bătăi violente zdruncinară uşa de la intrare. O voce de bărbat spunea ceva de neînţeles, urlând.

— Repede, spuse nepotul. Vor intra în câteva secunde.

Deschizându-şi geaca din piele, scoase la iveală crosa unui pistolet, pe care i-l arătă cu mândrie. Malko recunoscu un model vechi al unui Colt 45, de tip militar.

— L-am găsit mai demult, într-o pădure. E pin cu cartuşe.

— Mişka, dragul meu..

Femeia suspinase, cu lacrimi mari ce-i împânzeau ochii. Rămasă imobilă pe scaunul, se uita fix la scena din faţa ei. Pe chip i se putea citi disperarea.

— Ce se va întâmpla cu ea? întrebă Malko.

— O vor interoga şi apoi o vor elibera. Ştie bine să se descurce. A fost arestată de multe ori...

— De ce nu rămâi aici?

Mişka îl împinse spre fereastră,în timp ce-i explica:

— Dacă mă prind, mă vor tortura. În plus, aveţi nevoie de mine ca să găsiţi drumul spre frontieră. Şi eu am nevoie de dumneavoastră, pentru că vreau ,prea mult să ajung dincolo, să citesc, să gândesc, să fiu liber...

Băiatul avea lacrimi în ochi. Agentul încălecă fereastra şi începu să alunece de-a lungul corzii, ţinând mapa cu documente între dinţi. Picioarele se frecau de perete şi se aştepta, în orice moment, să primească un glonţ în spate. Cu toate astea, amândoi ajunseră cu bine pe râul îngheţat.

— Urmaţi-mă.

Tânărul începu să alerge de-a lungul râului. La circa douăzeci de metri se afla un tunel: o împușcătură se auzi brusc deasupra lor. La câteva secunde, se auzi și vocea unui bărbat ce urla:

— Opriți-vă!

Glasul îi era cunoscut lui Malko. Înainte de a intra în întunericul tunelului, avu timp să-și întoarcă privirea și să-l recunoască pe Ferenczi.

— Dați-mi mâna, spuse Mișka. Repede! Tunelul are ceva mai încolo o pantă la care nu putem ajunge înainte de lăsarea nopții. Un prieten care are o mașină va veni și ne va scoate din oraș.

* * *

Alergară împreună, cu toate că solul era plin cu hârtoape. După nici cinci metri, văzură lumină și niște scări tăiate în rocă. Scările le permiteau să ajungă la nivelul străzii. Cei foi fugari pătrunseră pe o străduță pustie. După ce dădură colțul, văzură o măcelărie. Mișka îl trase spre magazin.

— Așteptați-mă. Plec să-mi caut prietenul. Dacă nu se află aici, ne vom ascunde până deseară, în magazin.

Malko rămase ascuns, în așteptarea tânărului, supraveghind străduța și șoseaua. Ferenczi cunoștea motivul pentru care se afla în zonă. Ce bine ar fi prins acum Opelul închiriat... Cu toate că trecuse prin oraș ca „arhitect", nici nu se punea problema de a-și recupera mașina. În plus, frontiera era la douăzeci de kilometri. Avea un singur avantaj față de cei care îl căutau: aceștia igonorau faptul că era ajutat de un ceh.

Gândurile negre fuseră întrerupte de un zgomot. Poarta cea mare de lângă măcelărie se deschise. O tricicletă cu motor, condusă de un măcelar tânăr, rotofei, cu părul grizonat și cu un nas caraghios, ieși cu viteza melcului. Noul partener de drum îi făcu semn să urce în spate.

Agentul îndepărtă o semiprelată și se strecură în interior. Mirosul fad al cărnii îl scârbea, dar nu era momentul potrivit pentru un nas sensibil. Când porniră, fu aruncat spre Mișka. Acesta stătea, la rândul lui, înghesuit în spate. Amândoi erau complet ascunși de un maldăr de carne.

— Mergem spre graniță, șopti nepotul. Ne va lăsa cât mai departe de acest loc, după care va trebui să ne descurcăm...

Mirosul cărnii era greu de suportat. Ar fi preferat de o mie de ori să fie răcit. Dar și mai mult și-ar fi dorit ca cele două „gorile" ale lui, Chris și Milton să-i fie alături.

Triciclul urca, cobora, oprea și o lua din nou la drum cu viteza maximă de care era în stare.

— Ieșim din oraș prin șoseaua Praszka, spuse Mișka. Vom face un ocol, dar așa vom fi mai siguri.

Agentul începea să aibă frisoane. Un vânt rece străbătea prin spațiile goale ale prelatei. Dacă strămoșii lui l-ar fi putut vedea, înghesuit în spatele tricicletei, într-un morman de carne! Era o nebunie să mori de pneumonie, doar pentru a scăpa de Ferenczi.

— În față sunt niște soldați, urlă cel ce conducea vehiculul.

Fugarii se priviră. Băiatul avea un aer din ce în ce mai îndrăzneț, mai hotărât. Scoase Coltul.

— Fără prostii, spuse Malko.

Tricicleta încetini și opri. Conversația se auzea foarte clar. Probabil, în jurul lor se aflau trei soldați. Unul dintre ei începu să glumească cu ceilalți doi.

— Nu vezi că-l înfricoșezi pe băiat? Nu cred că aici trebuie căutat spionul. Băiatul este un bun cetățean, nu-i așa ?

Răspunsul tânărului nu se auzi, dar triciclul se puse în mișcare. Mișka râse nervos. Acum, motorul parcă rula mai repede. De două ori fură depășiți de camioane, recunoscându-le după uruitul specific. Mai mult ca sigur, se găseau pe autostradă. La scurt timp, se opriră și fața caraghioasă a șoferului se întoarse spre cei de sub prelată:

— Ne aflăm la întretăierea drumului dintre Viena și Budapesta. Mă opresc o secundă pentru a livra marfa, dar nu știu ce trebuie să fac după aia...

— Să ne duci cât mai departe posibil, îl rugă Mișka. Pe aici nu sunt decât livezi, unde nu ne putem ascunde. Mai departe, de-a lungul frontierei, sunt păduri...

Malko aprobă. Imediat ce va putea folosi radioul prin care comunica cu Elko Krisantem, spera că vor fi salvați. După trei minute, triciclul își reluă drumul. Era doar ora patru, dar afară deja se întunecase. Pentru moment, totul era bine. Dintr-o dată, se auzi

motorul unei mașini ce se apropia în spatele lor. Tânărul șofer frână și le șopti:

— Sunt niște bărbați, într-o Tatra neagră. Au oprit și îmi fac semn să opresc și eu.

— Ascultați-i, îi răspunse Malko.

— Dacă e o Tatra, înseamnă că sunt polițiști.

De această dată, nu mai aveau de-a face cu bieți soldați puși pe glume. În mașină nu puteau fi decât oameni ai poliției secrete, sau chiar Janos Ferenczi în persoană.

Capitolul XI

Triciclul opri la marginea drumului în timp ce în apropiere se auzi o portieră trântită. Șoferul îi anunță pe fugari:

— Doi bărbați se îndreaptă spre noi.

Înainte ca Malko să-l poată reține, Mișka depărtă puțin prelata și se așeză pe vine, cu pistolul în mână.

— Nu mișca, spuse agentul. Poate fi doar o verificare de rutină.

Ascunși sub prelată, îl auziră pe unul dintre bărbați vorbind cu șoferul:

— Unde te duci?

— Să livrez carnea la Breclav.

— Ai un permis de trecere a frontierei?

— Nu. Nu șt...

— Bine! În acest caz, vii cu noi. Ne vom ocupa de tine. Dar mai întâi, vom verifica dacă nu cumva transporți marfă la negru.

Malko surâse ironic la auzul cuvântului „negru".

Brusc, prelata fu ridicată. Într-o fracțiune de secundă, agentul observă niște dinți îmbrăcați în aur ai unui necunoscut, apoi Coltul răbufni și dinții dispărură. Omul căzu la marginea drumului. Distanță mică transformase glonțul într-un adevărat obuz.

Mișka sărise deja afară, când se auzi a doua împușcătură. Malko ieși dintre bucățile de carne, sărind și el jos. Cehul se ținea de triciclu, fiind foarte palid. Bărbatul cu dinții îmbrăcați în aur era pe spate, iar partea inferioară a feței devenise o plagă roșie, cu mandibula de jos atârnându-i pe piept, ca o zdreanță oribilă. Un alt individ era doborât, ținându-și mâinile apăsate pe stomac. Șapca îi căzuse alături. După un horcăit, omul rămase cu gura deschisă. Mișka, privind spre cele două cadavre, se întoarse și vomită, ștergându-se cu mâna în care ținea arma.

— Eu... scuzați-mă, bâlbâi el. Este prima oară când văd pe cineva murind.

Avea figura vinovată a unui copil ce spărsese un obiect prețios. Malko îl luă de braț, având impresia că atinsese un pickamar, așa de tare tremura băiatul.

— Să plecăm de aici!

Puțin mai departe, Tatra era oprită iar portierele îi erau deschise.

— Ce distanță mai avem până la frontieră? întrebă agentul.

— Trei-patru kilometri.

— Ar fi mai bine să luăm mașina. Să-l lăsăm pe prietenul tău să se întoarcă la Bratislava, unde va spune cu certitudine că nu a văzut nimic. Singurii care l-ar putea contrazice sunt morți.

Nehotărât, tipul cu nas de trompetă privi cele două cadavre întinse pe jos. Mișka îl luă de-o parte și-i vorbi aspru:

— Hai, șterge-o repede, altfel te vor prinde și te vor împușca.

Băiatul nu spuse nimic, urcă pe triciclu și făcu cale-ntoarsă. Malko îl privi cum se îndepărtează. Ce ciudat. Dacă ar fi vrut vreodată să-i mulțumească, nu știa cui... Nu-i cunoștea nici măcar numele...

— Să luăm Tatra și să încercăm să trecem. Este singura noastră șanșă.

Alergară spre mașină. Uitându-se înapoi, observară că fără existența triciclului cadavrele se vedeau de la un kilometru depărtare. Ceea ce făcea ca dispariția lor de la locul „accidentului" să devină imperios necesară, dacă vroiau să-și salveze viața.

Agentul se așeză la volanul Tatrei, simțind în interior mirosul aspru de sudoare și de tutun. Imediat, percepu zgomotele scoase de un post de radio. O voce stridentă repeta:

— Alo! Slavin, alo! Slavin, ce se întâmplă? Am auzit focuri de armă. Alo! Slavin..

Malko învârti butonul și vocea tăcu. După două-trei nereușite, găsi viteza întâi și ambreie. În retrovizor, zări o altă mașină ce se apropia în forță.

— Accelerați, îl rugă Mișka. Poate că nu vor avea timp să tragă.

O luară drept înainte, pe o șosea ce era înconjurată de o pădure rară. Malko văzu, la un moment dat, ceva anormal. Drumul era blocat de un camion, înconjurat de mai mulți oameni. Se uită cu

coada ochiului la puștanul de lângă el. Tânărul își regăsise calmul, și începu să umple arma cu cartușele lipsă.

— Șoseaua este blocată.

Mișka deschise ochii, plini de mirare.

— Pregătește-te. Ne vom zdruncina puțin, îi atenționă Malko.

Cealaltă mașină nu se afla decât la 100 de metri. Agentul acceleră și simți că patinează pe câmpul înghețat. Tatra aluneca precum o sanie. Încercă să păstreze controlul vehiculului, dar preeria era un adevărat patinoar. Ajunsese la 80km/oră. Ca printr-un miracol, evită un stâlp de ciment, merse în zig-zag de-a lungul unei bariere și văzu cum se apropie de ei un arbore imens.

— Atenție!

Aripa din dreapta despăru complet, Tatra se învârti cu 180° și se opri, cu motorul ambalat. Mașinal, agentul opri și el contactul. Cu o lovitură din umăr, deschise portiera din partea sa. Mișka, deși sângera la gură, sări și el din mașină. Se afundară în zăpadă până la glezne. Ar mai fi avut de mers trei sute de metri. Brusc, apărură două silete. Ocupanții celeilalte mașini trebuiau să fie încredințați că fugarii avuseseră un accident.

— Pe aici, îi șopti Mișka, ce începuse să alerge deja prin lizieră.

De pe șosea se auzeau strigăte. Malko nu se întoarse. Două focuri de armă plesniră dar, la acea distanță, nu riscau mare lucru. Alerta însă era deja dată. Jenat de mapa cu documente, Malko alerga mai încet decât tânărul partener. Băiatul îl aștepta, din când în când, ascuns după un arbore. Timp de o secundă, priviră șoseaua. Se părea că urmăritorii se pierdurseră.

— Vor căuta întăriri. Nu prea avem multă vreme la dispoziție, remarcă agentul.

Fără a-și spune un cuvânt, merseră douăzeci de minute. Pădurea era destul de rară. Gropile erau acoperite cu zăpadă, iar marșul era din ce în ce mai greoi.

— Mai e mult?

— Un kilometru, răspunse tânărul.

Agentul se gândea la Krisantem. Turcul se găsea la câteva sute de metri pentru un zbor de pasăre, dar într-o cu totul altă lume. Între ei doi existau grilajul dublu, reflectoare și soldații ce păzeau „cortina de fier".

* * *

Își duse mâna între omoplați pentru a se asigura că radioul se afla la locul lui.

— Ajută-mă, îl rugă pe Mișka. Am ceva lipit pe spate. Un radio. Ia-l, te rog.

Malko se aplecă și cehul își strecură mâna după guler. Între omoplați, acesta reperă o cutie mică și neagră, pe care o scoase. Banda adezivă cu care fusese lipit aparatul se detașă ușor. Mișka privi cutia cu surprindere.

— Ce-i asta?

— Un mini-radio. Emițător-receptor. O bijuterie a miniaturizării. În Austria, am un prieten care are cealaltă jumătate și care ar putea să ne ajute.

— Atunci, dumneavoastră... dumneavoastră sunteți un spion adevărat?

Ochii tânărului străluceau de excitare.

— Din păcate... suspină Malko.

Dintr-odată, Mișka nu mai simți aceeași bucurie. Aproape că își vedea numele gravat pe un monument funerar. Asta însemna, de fapt, prostia umană. Malko întinse minuscula antenă și apelă cu voce scăzută:

— Elko, Elko, mă auziți?

Nu se auziră decât sunete emise de aparat. Repetă apelul de mai multe ori, din ce în ce mai speriat, apoi întrerupse contactul.

— Ori se află prea departe, ori nu are radioul deschis în acest moment. Mi-e teamă că va trebui să ne bazăm numai pe noi doi.

Mapa cu documente păru dintr-o dată mai grea... Malko era cuprins de o furie oarbă, gândindu-se că își risca viața și libertatea pentru un secret ce nu va mai exista în următoarele șase luni, o dată cu progresul tehincii.

De departe, se auzeau strigăte și fluierături.

— Nu se grăbesc, spuse agentul cu amărăciune. Știu bine că suntem încercuiți.

— Să mergem spre râu, hotărî Mișka. Îi putem trece. Au mai făcut-o și alți prieteni de-ai mei. Este suficient să plonjăm și să

rămânem sub apă, timp de un minut. Curentul ne împinge de la sine.

— Ești sigur că nu există nici o capcană?

Tânărul ceh ridică din umeri.

— Nu au încercat decât concetățeni care știau că apa este suficient de adâncă pentru a se ascunde. În plus, poate și cei care au construit barajul au făcut-o intenționat.

Mergeau acum printr-un mic șantier înghețat, cu Mișka în fruntea coloanei. Brusc, băiatul se opri.

— Iată râul.

Era mai degrabă un pârâu ce curgea paralel cu frontiera. Mișka o luă spre stânga, urmând drumul de la marginea copacilor. Dintr-o dată, avură în față grilajul de fier. Studiind „noul zid" european al Chinei, Malko fu extaziat în fața muncii de furnică pe care o îngloba. Drumul începea cu povârnișuri ce înconjurau închiderea din fier. Partea cehă era compusă dintr-un grilaj gros, de patru metri înălțime, susținut din zece în zece metri de stâlpi de ciment. Totul se termina cu șase rânduri de fire curbate de fier, cu țepi spre interior. Urma apoi un spațiu liber de cinci-șase metri, de jur împrejur, urmat de o a doua închidere asemănătoare primeia. Ambele se întindeau cât vedeai cu ochii, de fiecare parte a zidului. Din loc în loc, erau fixate proiectoare, așezate pe postamente de ciment.

— Nu trebuie să atingeți firele de fier, șopti Mișka. Sunt electrificate, dar nu într-atât încât să vă omoare pe loc, ci mai ales pentru a declanșa semnalul de alarmă. Gardienii vin cu mașini, folosind drumul în rotondă. Sunt plasați la fiecare kilometru.

Oricum , le-ar fi trebuit niște ustensile, pe care nici unul și nici celălalt nu le aveau. Era imposibil să scurmi pământul întărit de gheață. Asta le-ar fi luat ore întregi, ori la ei se punea problema de minute.

Barajul înconjura râul. Malko înțelese imediat planul tânărului. Postamentele de ciment erau înfundate pe fiecare mal, iar grilajul se afla în apă. Lor nu le trebuia decât un mic spațiu pentru a se strecura. Mișka avansă cu precauție, iar Malko îl văzu cum coboară. Dintr-odată, tânărul se opri: râul era complet înghețat. Mergând în patru labe pe stratul gros de gheață, Mișka avansă, luă

o piatră mare și încercă să spargă gheața. Din păcate, doar câteva bucățele din masa compactă săriră. Nimic mai mult! Le-ar fi fost necesar un explozibil. Agentul suspină, văzând privirea disperată a cehului, ațintită asupra lui.

— Mai bine ne întoarcem în oraș și ne ascundem, sugeră disperat agentul.

— Dumneavoastră nu cunoașteți această țară. Nimeni nu ne va ajuta, pentru că ar fi prea periculos. Și am și ucis doi oameni. Chiar și mătușa mea m-ar da afară...

— Să încercăm totuși...

Gheața râului, cu asperitățile sale, oferea o bună priză. Cu tristețe, o luară spre Est. Malko se gândea unde ar fi putut să găsească o ascunzătoare sigură pentru mapa cu documente. Merseră în tăcere cinci sute de metri. Râul se lărgea, având pe malul stâng o colină. Imediat, agentul observă o spărtură galbenă în colină. În partea de jos, se găsea un gen de turn metalic, o baracă, iar pe terasament, câteva motoare mecanice.

— Ce este asta?

— O carieră, îl lămuri Mișka.

— Hai să ne uităm! Poate vom găsi și instrumentele de care avem nevoie.

Cabana era închisă cu un lacăt enorm. Malko studie locul și se minună când zări un buldozer acoperit cu pânză de sac. Rămase în contemplare, ca și cum ar fi văzut ultimul tip de Rolls expus în Salonul Auto. Mișka se apropie și privi, fără a comenta.

— Bătrâne, zise agentul, hai să încercăm să punem în funcțiune motorul. M-aș mira dacă grilajul ar rezista...

Cehul se repezi, îndepărtând prelata și începu să trebăluiască sub buldozer. După o clipă, vorbi plin de speranță:

— Are combustibil, dar va dura ceva până când o vom pune pe picioare, mai ales pe frigul ăsta. Lăsați-mă pe mine să mă ocup.

Băiatul alergă spre șantier, reveni cu o cutie goală de conserve și un capăt de țeavă. În câteva secunde, extrăsese puțin combustibil din rezervor, suficient pentru a umple cutia, adăugă pământ și scoase o brichetă din buzunar. O flacără albăstruie se ridică la treizeci de centimetri. Luă cutia și se băgă sub buldozer, după care se ridică cu ochii strălucind.

— În zece minute, uleiul va fi cald. Sunt sigur că îl vom putea urni cu ajutorul manivelei. Cred că avem noroc!

Se scursese deja un sfert de oră din clipa în care părăsiseră șoseaua. Cu toate că în acest timp cei care îi căutau avuseseră vreme să se organizeze, aveau acum și ei șansa de a scăpa. Din fericire, flacăra palidă nu se vedea prea departe. Poate că acum erau căutați în apropierea barajului. Malko scoase radioul și îl deschise. Vocea lui Krisantem rupse tăcerea atât de puternic, încât tresări.

— Aici Elko, aici Elko, mă auziți?

Turcul repetă de trei ori. Malko se repezi și răspunse:

— Elko, vă aud foarte bine. Unde vă aflați?

— Pe un drum din nord, la un kilometru de frontieră. Dar dumneavoastră?

— Tot în nord, cam la aceeași distanță. Poliția se află pe urmele noastre. Vom încerca să spargem barajul cu ajutorul unui buldozer. Veniți în întâmpinarea noastră.

— Bine. De-abia aștept să vă revăd.

— O.K.! Sunați la fiecare cinci minute.

Întrerupse legătura. O sclipire de triumf dansa în ochii săi aurii. Din nou se lăsă tăcerea. Agentul se ruga cu mult sârg pentru ca mașinăria să funcționeze. Chiar și cu ajutorul lui Krisantem, fără buldozer, nu ar fi avut timpul necesar de a sparge barajul. Malko își privi ceasul: trecuseră nouă minute de când Mișka se apucase de lucru.

— Hai să încercăm, propuse băiatul.

Se repezi spre manivelă. Malko își dăduse seama cum trebuie pus în mișcare „monstrul". Acesta se conducea precum o căruță, fiecare din cele două orcicuri comandând câte o șenilă.

— Hai! Să vedem ce iese...

Mișka apăsă pe manivelă, dar uleiul nu era complet dezghețat. Venele de pe frunte îi ieșiră în relief din cauza efortului. Puteai crede că va face apoplexie. Brusc, dinspre pădure se auzi o voce cavernoasă:

— Știm unde sunteți. Pădurea este împânzită. Predați-vă!

Era galsul lui Ferenczi, amplificat de o portavoce.

* * *

Pentru a fi mai liber în mişcări, cehul pusese arma pe jos. Malko trase puternic de starter şi făcu o rugăciune. La a douăzecea turaţie, auzi un fâşâit, iar motorul începu să vibreze. Triumfător, tânărul îşi reveni. În ciuda gerului, sudoarea îi curgea pe faţă.

— Astă seară vom fi la Viena, urlă agentul.

Nu era momentul de a menaja motorul. Lăsând starterul, Malko ambreie şi trase până la capăt de pedala stângă. Strângea între genunchi preţioasele documente. Încet-încet, buldozerul porni pe solul înghețat. Dintr-o săritură, Mişka se urcă în spatele lui. Maşinăria ajunse în dreptul râului, scoţând un zgomot ce se auzea cu certitudine la cel puţin doi kilometri depărtare. După două sute de metri, nu se întâmplase nimic deosebit. Crispat, agentul încerca să conducă prudent. Cursa de douăzeci şi patru de ore de la Mans era o plimbare, în comparaţie cu ceea ce făcea el!

— Atenţie, la stânga!, urlă cehul.

Dintre arbori, apăru o siluetă în uniformă şi cu o şapcă de blană. În plus, se vedea lucirea de oţel a unei mitraliere. Tânărul partener trase, iar omul dispăru. După câteva minute, o altă rafală se auzi din dreapta. Gloanţele se înfigeau în copaci. Se trăgea la întâmplare. După încă cinci sute de metri, se auzi din nou vocea lui Ferenczi.

— Predaţi-vă! Dacă nu, vom fi obligaţi să vă împuşcăm!

Ecoul relua ultimele lui silabe. Mişka trase de două ori asupra altor siluete. Chircit în scaun, Malko văzu un soldat ce se afla chiar în faţa buldozerului.

— Mişka, atenţie!

Cehul se ridică pentru a trage, chiar în momentul în care o rafală de mitralieră mătura zona. Şocul unui glonţ îl proiectă pe băiat spre Malko. La rândul lui acesta trase, după care arma scoase un sunet sec: era descărcată. Pe chipul băiatului se citea durerea. La douăzeci de ani se crezuse invulnerabil... După ce dădu ochii peste cap, scoase un geamăt prelung.

— Ţine-te bine, băiete! Aproape am ajuns la Viena!

Mişka respira cu greutate, tuşea şi o imensă pată roşie căpăta un contur din ce în ce mai mare pe cămaşa lui.

— E bine, şopti el. E bine...

Vocea nu mai era aceeaşi. Sprijinit de agent, îşi încărca arma cu gesturi lente, ca şi cum ar fi trebuit să depună un efort extrem pentru fiecare gest. Grilajul de fier era la cincizeci de metri. Tânărul ridică arma şi trase şase focuri. Dinspre soldaţii cu şepci şi mantouri lungi, gri-albăstrui se auziră vociferări. O rafală de gloanţe veni din nou spre buldozer. Soldaţii primiseră instrucţiuni pentru a-i captura vii: nu trăgeau direct la ţintă.

Chipul băiatului era livid. La fiecare zgomot, strângea din dinţi. Dintre buze i se scurgea o spumă roşiatică. Cu greu reuşi să încarce Coltul. Malko se uită în spate: şase soldaţi se îndreptau spre buldozer, în pas alergător.

— Mi-e foarte rău, şopti Mişka. Trebuie să cobor şi aşa îi voi opri. Dumneavoastră, împreună cu prietenul dumneavoastră, veţi veni mai târziu să mă căutaţi.

— Sunteţi nebun. N-am să pot reveni...

— Nu-i nimic! Simt că mor, aşa că...

Un glonţ trecu deasupra capetelor lor. Mişka trase.

— Lăsaţi-mi radioul. Vă voi spune unde mă aflu.

Malko îi întinse cutia neagră, pe care băiatul o înfundă în buzunarul hainei de piele. Privirile li se încrucişară. Agentului îi părea teribil de rău pentru soarta tânărului.

— Adio, spuse Mişka.

— Adio...

Pentru a se înţelege unul cu celălalt, fuseseră nevoiţi să urle. Cehul alunecă de-a lungul buldozerului şi se rostogoli pe pământ. Cu coada ochiului, agentul îl văzu cum se izbeşte de un copac. Coltul răsună şi o undă de recunoştinţă îl învălui.

Mişka făcu un mic gest cu mâna şi continuă să tragă. Din poziţia în care se afla, comanda orice mişcare. Malko apăsă cu furie nebună pe accelerator, iar buldozerul intră şi se răsuci spre în faţă. Şenilele ce patinau îl determinară să dea înapoi şi să reînceapă acţiunea. Maşinăria tremura furioasă precum un elefant rănit.

Coltul păcăni încă de două ori, după care se auzi o lungă rafală de mitralieră, urmată de un strigăt. Malko se năpusti spre cea de a doua împrejmuire, fără a avea suficient elan. De data asta,

buldozerul fu aruncat înapoi ca o minge de tenis. Își luă din elan. Toată manevra dură cel puțin un minut. O eternitate...

— Hei!

Era vocea lui Krisantem. Turcul îl văzu. Era lipit de grilaj, chiar în fața lui, cu Remingtonul în mâna dreaptă. Prea-fericită arătare..

— Acoperă-mă, urlă Malko, pentru a se face auzit peste zgomotul motorului.

Krisantem îi făcu semn că a înțeles. Se prinsese de grilaj, cu ochiul lipit de luneta armei. Prima împușcătură scoase un fum albicios, urmat de un urlet, ca un ecou. Krisantem continua să tragă exact ca la jocurile de la bâlci, unde trebuie neapărat să nimerești ținta. Grăbiți, soldații care scăpaseră de gloanțele lui Mișka, se puseră acum la adăpost de tirul lui Elko.

De această dată, buldozerul își luase elan și, în plină forță, decupă o bucată de grilaj. Brusc, motorul se cală și rămase în pană. Lui Malko nu-i mai rămânea decât să escaladeze grilajul deja distrus. Un zgomot de motor îl determină să întoarcă privirea. O mașină decapotabilă sosea în viteză, încărcată cu soldați. Krisantem o văzu și el. Malko avu impresia că se afla în posesia unei mitraliere, atât de rapid se auzeau împușcăturile Remingtonului. Parbrizul se făcu țăndări iar șoferul își duse ambele mâni la ochi, vehiculul percutând grilajul. Unul dintre soldați urla, cu intestinele în mână.

În picioare, pe capota buldozerului, Malko aruncă mapa cu documente la mare distanță, aceasta aterizând pe teritoriul austriac. Când se uitase din nou în urmă, îl văzu pe Mișka lungit la rădăcina unui copac, nemișcat. Arma desena o pată neagră pe zăpadă, aflându-se încă în mâna lui dreaptă.

Escaladând grilajul, sări pe teritoriul occidental, sigur și se rostogoli de câteva ori. Brațele puternice ale lui Krisantem îl ajutaseră să revină la poziția verticală. Turcul era de un calm olimpian.

— E frig, Alteță.

Malko înșfăcă documentele și îl urmă pe credinciosul lui majordom. Arborele la rădăcina căruia murise Mișka va rămâne pentru totdeauna în amintirea lui. Ar fi dorit să-l îngroape el însuși... Dar acest lucru nu-l va putea face niciodată...

După ce traversase un câmp înghețat, acoperit de zăpadă, intrară pe șosea. La punctul de frontieră era o tevatură de nedescris. Austriecii aprinseseră proiectoarele, iar șeful vămii, ca scos din minți, cerea întăriri de la Viena. Se și vedea în postura de primă victimă a celui de-al treilea război mondial!

Capitolul XII

Sunt o mulțime de oameni care-și petrec viața făurind proiecte pentru ziua ce vine, ca și cum ar fi siguri de existența acestui „mâine". Pentru alții, a doua zi este o „problemă".

Malko simțea acut această diferență. Cu ochii închiși, așezat comod pe scaunul din piele el Jaguarului, rememora evenimentele din ziua ce încă nu se sfârșise. Lipsise extrem de puțin pentru a rămâne și el, definitiv, în universul întunecat și fără speranță al Estului. Soarta îi surâse și de această dată!

Mașina demarase fără probleme, avându-l pe Krisantem la volan. Remingtonul fusese pus la loc, în torpedoul mașinii.

Deodată, un girofar albastru apăru în fața lor. Un microbuz Volskwagen al poliției austriece venea din sens opus, cu viteză mare. Turcul surâse ironic. Din cauza paznicilor de la frontiera cehă, uciși recent, raporturile de bună vecinătate nu se puteau îmbunătăți sub nici o formă cu cei de dincolo de „cortină".

Epuizat, Malko adormi. Noaptea se lăsase, iar strada era acoperită de zăpadă. Jaguarul părea să alunece spre o lume ireală. Tumultul de la graniță se estompa. Pe jumătate adormit, scăpă cutia neagră cu documente și, spre marea lui surpriză, aceasta se deschise cu un sunet sec. Trezit brusc, constată că încuietoarea fusese lovită de un glonț și se stricase.

Deschise complet cutia. Înăuntru era un document dactilografiat cam pe cincizeci de pagini, legat în pânză cenușie. La lumina bordului, observă că textul era redactat în limba engleză.

Krisantem coti spre stânga. Silueta sumbră a celor trei corpuri de clădire se desprinse din peisajul nins. Malko simți că dorește să

îmbrățișeze fiecare piatră a castelului său. În realitate, toate puteau să-l coste viața.

— Am să vă pregătesc o baie, spuse Krisantem, foarte stilat.

Era incredibil de crezut că plecase în aceeași zi, dimineață. Parcă trecuse o eternitate. Agentul intră în hol și-și scoase paltonul. Era epuizat complet.

— Cred că e cam târziu!

Cu un pahar în mână, Marisa îl privea, sprijinită de ușa bibliotecii. Neliniștea se citea în ochii ei. Pe lângă asta și nivelul scăzut din sticla cu vodcă spunea multe.

În două cuvinte, era beată-pulbere, nelipsindu-i însă farmecul. Femeia purta o rochie de mătase neagră din care cu greu ai fi putut confecționa doi bikini. În partea de sus, decolteul atrăgea irezistibil ochiul spre pieptul somptuos, iar fusta se oprea la douăzeci de centimetri deasupra genunchiului. Ciorapii negri, filați, cu model floral, fuseseră calculați întru recăpătarea forței vechilor sau bătrânilor admiratori ai Operei din Viena. Cu ochii lubrici, Marisa se întoarse rapid, efectuând o piruetă pe tocurile de doisprezece centimetri, ceea ce avu ca efect ridicarea rochiei cu alți centimentri. Pe dedesubt, purta niște superbe portjartiere negre.

Stratul de politețe a lui Krisantem nu mai rezistă. Rămăsese plantat în mijlocul holului, cu ochii ușor ieșiți din orbite. Marisa îi aruncă o privire furioasă:

— Ce-i? Gorila ta n-a mai văzut niciodată o rochie?

Krisantem, cu voce coborâtă, proferă o serie de obscenități în turcă și plecă spre bucătărie, dornic să bea un pahar cu apă rece. Agresivă, femeia îl atacă pe Malko:

— Ce? O preferi pe țăranca ta în cizme? Și când mă gândesc cât timp mi-a luat pentru a deveni o adevărată castelană. Hai, sărută-mi mâna.

Prințul Linge se înclină cu respect. Niciodată nu trebuia să refuzi a săruta mâna unei dame. Marisa tresăltă de bucurie, sprijinindu-se de el, precum o caracatiță caldă și parfumată. Se bâlbâind, încâlcind cuvintele:

— Unde ați fost amândoi? Mi-a fost foarte frică. Am rămas singură între aceste ziduri. Ai fi putut construi un Hilton...

Pe jumătate asfixiat de efluviile amestecate de parfum și vodcă, Malko o respinse ușor. Se îndreptă spre telefon și îl sună pe William Coby. Puțin contrariat, se hotărî să supravegheze prețioasele documente până a doua zi. În această seară, nu mai dorea să se gândească la nimic, nici chiar la Alexandra care era, probabil, nebună de furie. Pentru a-i reintra în grații, va aștepta plecarea Marisei. Chiar de a doua zi va lua măsuri pentru a o trimite cu avionul la New York. Dacă va rămâne îmbrăcată la fel, își va găsi un logodnic chiar înainte de a survola prima jumătate a Atlanticului.

— Am o foame de lup, spuse Malko. Spuneți-i lui Elko să pregătească cina.

După ce o sărută ușor pe vârful nasului, urcă. Primul lucru pe urma să-l facă, era să încuie documentele într-un seif. Nu dorea să le păstreze mult timp. Ferenczi era acum sigur de persoana care se afla în posesia lor și ar fi făcut orice pentru a le recupera.

Malko își schimbă hainele, îmbrăcând unul dintre costumele sale de culoare închisă și își perie părul blond. Sclipiri de jad dansau în ochii lui aurii. După gustul de cenușă al morții, acum resimțea bucuria victoriei. Marisa îl aștepta în sufragerie, așezată pe o banchetă lângă șemineu, într-o poziție ce ar fi făcut până și un orb să viseze. Avea un zâmbet provocator, întipărit pe buzele ce sorbeau vodcă. O luă de mână și o conduse la masă. Bătrâna Ilse intră, aducând supiera:

— Am pregătit un „lecso", pentru Alteța Sa.

La auzul titlului, Marisa deschise ochii mari. Încă nu-i venea a crede. Ilse o servi cu generozitate. Felul de mâncare numit „lecso" avea aspectul unei supe roșiatice, puțin mai densă. Femeia începu să soarbă cu poftă, iar Malko o privea, râzând. Primele trei înghițituri trecură cu bine, apoi lăsă lingura și se uită la farfurie, nevenindu-i a crede. ,După un moment, gâtul i se învineți și lacrimi mari îi umplură ochii. Tatonând, căuta carafa și neglijând paharul, bău râgâind, scoțând niște zgomote imposibil de descris.

Nu avea de unde să știe că această supă se prepară numai cu zeamă din carne de pui, la care se adaugă ardei iuți, verzi și roșii, boia iute și dulce, dregându-se în final cu ouă și presărându-se verdeață. Totul depindea de cantitatea de ardei iute, roșu și verde, care se îngloba. Bucătăreasa cunoștea bine gusturile stăpânului.

— Dar e foc curat. Ce-i șmecheria asta?

Malko nu răspunse, ocupat să-și deguste mâncarea preferată. Marisa îl privea, uluită: cum poate o ființă umană să îngurgiteze un asemenea amestec, fără să ia foc?! Puteai crede că are faringele ignifug... Carafa fiind deja golită, Marisa realiză că usturimea pe care o mai simțea se putea administra și în altfel de circumstanțe!

— Nu mi-aș da locul, nici pentru un imperiu...

Stând în picioare într-un colț al camerei, Krisantem se făcu a nu înțelege. Modest, Malko își reținu și el cuvintele.

* * *

Complet dezbrăcat în patul său, simțindu-se bine, Malko o aștepta pe Marisa. Femeia intră, după ce bătuse discret în ușă. Părul lung și roșcat îi era despletit și-i atârna pe umeri. La Londra, ceea ce purta ea s-ar fi numit o rochie mini, acceptabilă. În Austria însă, era considerată ca o extrem de scurtă cămașă de noapte.

Marisa dădu la o parte pledul ce-l acoperea pe Malko și se lungi alături. Doar un cadavru ar fi putut rămâne insensibil la căldura ce o degaja corpul înfierbântat. Pleoapele tinerei erau închise, iar buzele întredeschise. Partea de jos a corpului începu să se miște ca un pește prins în plasă. Oricât de obosit ar fi fost cineva, n-ar fi rezistat unei astfel de provocări. Malko o atinse și avu senzația că este scurtcircuitat. Lipiți unul de celălalt, alunecară până la marginea patului. Brusc, femeia începu să-i sărute buza inferioară, cu o expresie de plăcere egoistă, dar exteriorizată în pupilele dilatate. În aceeași clipă, telefonul sună, dar Malko nu se grăbi să răspundă. Marisa alunecase peste el, emanând o sudoare parfumată. Brațul stâng atârna în jos, iar ochii îi erau închiși. La al cincilea apel, agentul ridică, totuși, receptorul.

— Alo?!

— Care sunt noutățile?

Era vocea dulceagă și de neconfundat a lui William Coby. Lui Malko îi fu extrem de greu să treacă dintr-un univers în altul.

— Sunt în posesia a ceea ce căutam.

Vocea de la telefon, ușor tensionată, continuă:

— Nici nu mă îndoiam. Ultima ediție a ziarului „Kurier" este plină cu isprăvile dumneavoastră: trei milițieni uciși, șase răniți. Cehii țipă și au închis granițele, pâna la noi ordine.

— Mâine dimineață vă voi aduce documentele. Dormiți liniștit.

— O.K. și bravo! Odihniți-vă bine.

Malko aruncă o privire spre Marisa care deja adormise.

— Așa voi face.

Închise telefonul, după această minciună sfruntată.

* * *

Cu conștiința împăcată a bărbatului sătul, se ridică încet și se îndreptă spre seif. După ce scoase dosarul ce conținea documentele, reveni în pat și se întinse. Curiozitatea era mai mare decât plăcerea. Trebuia să afle pentru ce își riscase viața. Ochii se desprinseră cu greu de titlul primei pagini:

RAPORT ASUPRA ASASINĂRII PREȘEDINTELUI KENNEDY

Inițial, crezu că e o glumă. Raportul Comisiei Warren, însărcinată cu anchetarea morții lui Kennedy, fusese un document public, vândut cu un dolar, bucata. Totuși, începu să citească.

La cea de-a patra pagină, puse foile pe fundul gol al Marisei. Acum înțelegea de ce trădase Stephan Grelsky, de ce îl urmărea Janos Ferenczi și de ce David Wise se ocupa personal de acest caz. Raportul era mult mai exploziv decât tot ceea ce Julius și Ethel Rosenberg fuseseră capabili a fura, cu zece ani în urmă, legat de bomba atomică. Aici existau nume, precizări și explicații redactate cu claritate, ca într-un raport de jandarmerie. Documentele puteau să dea întregii Americi o lovitură grea, în fața întregii lumii. Soarta S.U.A. era periclitată complet și definitiv.

Citi de două ori raportul autopsiei: Kennedy și guvernatorul Connally nu fuseseră loviți de același glonț. Însă, după filmul asasinatului efectuat de către un amator, aceasta ar fi fost condiția esențială pentru existența unui singur asasin. Ceea ce era scris negru pe alb, bulversa totul: existau doi asasini, deci Oswald fusese dublat.

În paginile următoare, descoperi din ce motiv Comisia Warren se încăpățânase să acrediteze versiunea crimei unui nebun, urmată de alte amănunte, precum asasinarea lui Lee Oswald de către Jack Ruby. Raportul era plin de greșeli frapante. Apărea vizibil faptul că fusese dactilografiat de un amator, în scopul evitării oricăror indiscreții posibile ale unei secretare.

Adâncit în lectură, nu-i mai dăduse atenței Marisei. Ea se mișcă, se întinse ușor și își trecu o mână peste pieptul lui. Cu un mic mormăit începu să îl mângâie, înfigându-și dinadins unghiile în pielea lui. Oare ce visa? În fața lipsei oricărei reacții, ea alunecă aproape de picioarele lui, încercând să facă totul pentru a-i reanima dorința. Probabil că absolvise de foarte tânără bacalaureatul de prostituată; în alte circumstanțe, Malko ar fi sărit în tavan.

Lectura însă era de natură să țină în frâu o hoardă de Mesaline. Pagină după pagină, descoperea nume și date, care îi dădeau frisoane. Complotul pentru asasinarea lui Kenndy i se arăta drept în față, cu precizia unei bombe cu efect întârziat. Fiecare își avea locul său: Lee Oswald, nebunul manipulat, Jack Ruby, patronul unui club de noapte și în special ceilalți, cei despre care raportul Warren nu vorbise niciodată, adică adevărații vinovați.

Cu cât avansa în lectură, cu atât dezgustul creștea. Rațiunile uciderii erau sordide și meschine. Semăna cu o ceartă între niște oameni simpli, în realitate fiind una între cei atotputernici. Toate răspunsurile la întrebările ce s-ar fi putut pune după asasinat se aflau aici: al doilea asasin, atitudinea stranie a poliției din Dallas, aparenta nepedepsire a lui Oswald până la crimă, ciudatele întâlniri ale polițistului Tippit. Totul era logic, iar bucățile din jocul de puzzle se îmbinau perfect. Efectul: cele patru gloanțe din 22 noiembrie 1963, de la ora 12,30. Nici un grăunte de nisip nu stătuse în calea mecanismului. Sau poate că da: existau zece grăunțe...

La pagina 38 a documentului pe care îl citea, apărea o lungă listă de nume:

Warren Reynolds, martor în asasinarea lui Tippit;
Nancy Moony, martoră la uciderea lui Warren Reynolds;
Domingo Benavides, alt martor la uciderea lui Tippit;
Alonso Benavides, fratele precedentului;
Bill Hunter, ziarist, prieten cu Ruby;

Jim Koethe, ziarist, prieten cu Ruby;

Tom Howard, prieten cu Ruby;

William Whaley, șoferul de taxi care îl condusese pe Oswald;

Dorothy Killgallen, ziaristă, confidenta lui Ruby;

Lee Bowers, gardian aflat în apropierea locului atentatului.

Fiecare, în urma raportului, deținea o parte din adevăr. Toți muriseră... Ciudat?!

Warren Reynolds, cu un glonț în cap;

Nancy Mooney, spânzurată într-o celulă de închisoare;

Domingo Benavides, omorât de un necunoscut;

Alonso Benavides, la fel;

Dorothy Killagallen, găsită moartă în apartamentul ei, cauza decesului necunoscută;

Bill Hunter, omorât accidental într-un comisariat;

Jim Koethe, asasinat în apartamentul lui;

Tom Howard, mort într-un spital din Dallas, cauza morții necunoscută;

William Whaley, mort într-un accident de mașină;

Lee Bowers, la fel.

În urma acestei macabre enumărări, o frază îți dădea mult de gândit: „Anchetarea asupra acestor dispariții nu este încheiată, dar s-a probat că unii dintre cei enumerați se aflau în raport direct cu asasinarea președintelui".

Malko se ridică din pat. Cei ce efectuaseră ancheta trecuseră prin aceleași sentimente. Oare pentru ce, știind ce cuprindeau paginile, lăsaseră Comisia Warren să îngroape mârșăvia?

La pagina 43, găsi răspunsul: *două nume.*

Două nume ce se găseau, cu siguranță, printre destinatarii anchetei ce îi acuza. În ciuda eforturilor și a puterii pe care o dețineau, cunoșteau realitatea: persoanele implicate erau tocmai cele care lucraseră la găsirea vinovaților.

Legăturile celor doi adevărați vinovați cu execuțiile, precum și motivele lor erau perfect explicabile. A-i introduce în cauză, ar fi însemnat ruinarea definitivă a unei anumite imagini a Americii în ochii lumii întregi, aceștia nemaiputând ridica nici o pretenție în fața liderilor Occidentului.

Totul urma să rămână o afacere de familie. Poate că într-o zi, conturile se vor regla, dar cu multă discreție. Nici un guvern, chiar condus de un Kennedy, nu ar fi acceptat proces public. Nimeni nu va vorbi niciodată. Lee Oswald se odihnea într-un mic cimitir din Dallas, iar Jack Ruby nu va supraviețui mult timp cancerului generalizat care îi fusese diagnosticat în 1966. Ceilalți dispăruseră, unul după altul, în indiferența generală. Raportul reprezenta acum unicul act al procesului.

Între timp, o exclamație îl făcu să tresară. Marisa, stând în genunchi, în pat, goală îl contempla cu un aer furios:

— Ăsta este efectul mângâierilor mele? Aș fi putut, mai bine, să mângâi un manechin...La dracu'!

Într-o mare confuzie, Malko realiză că nu reacționase decât extrem de modest față de savantele delicii sexuale. Nici nu avu timp să-și ceară scuze pentru că, furioasă, femeia sări din pat, își îmbrăcă scurta cămașă de noapte și plecă, trântind ușa. Malko nu încercă s-o convingă să se întoarcă. Acum, nu avea nici un chef să facă amor. Citea, aproape cu nelinişte, ultimele pagini ale raportului, revăzând fotografiile morții tragice a lui Kennedy, căzut în Lincolnul alb. Cei ce doriseră acest lucru se aflau acum la comanda S.U.A. și nimeni nu putea întreprinde nimic împotriva lor. Dar, în acest minut, el Malko, micul agent al influentei C.I.A., era mai puternic decât toți. Putea cutremura întreaga America și putea împinge spre suicid pe cei vinovați. Ceea ce citea nu era nicicum un document anonim, deoarece în josul ultimei pagini erau semnături. Erau trei semnături olografe ale unor oameni al căror nume era sinonim cu forța, decizia unui popor și cu integritatea. Numele lor dădeau o putere deplină acuzațiilor din raport.

Ce bucurie ar fi simțit rușii sau chinezii dacă ar fi comunicat acest dosar la O.N.U... Malko își imagina un oarecare președinte negru sau galben citind de la tribună povestea asasinării lui Kennedy de către propria-i administrație, exact ca în cele mai sărace republici bananiere din America Centrală sau Africa...

Igonoră complet întortocheata filieră prin care raportul căzuse în mâinile lui Serge Goldman. Oricum, era o fantastică reușită a spionajului sovietic: încă și mai puternică decât dispariția discursului lui Hrușciov, la cel de-al 23-lea Congres al Partidului Comunist.

Dacă se gândea mai bine, ar fi vrut să nu-l fi citit niciodată. Brusc, îi înțelese pe dezertorii ideologici, savanți pe care îi regăseai la Moscova și care își proclamau dezgustul față de Occident și față de capitalism. Probabil, ei fuseseră confruntați prea dur cu un secret oribil, de neînchipuit... Era cam același lucru, dar „dincolo"...

Deprimat, se ridică și-și îmbrăcă halatul din catifea roșie. Puse dosarul cu coparta albastră în seif și îl încuie cu cheia. Cu pași mari, coborî la parter. Castelul era adormit. Marisa se consolase cu restul de vodcă, în cazul în care nu fusese recuperată de Krisantem.

Malko se așeză în fotoliul preferat, ținând în mână un pahar și având alături, pe măsuța cu rotile, o sticlă de vodcă. Hotărî că nu se va culca până ce sticla nu va fi goală.

* * *

Cerul era albastru și zăpada încetase. Trecând pe sub podul de cale ferată din apropierea Vienei, Malko se simți liniștit. În ciuda prezenței lui Krisantem, a lațului său, a străvechii Astra, precum și a pistoletului personal extraplat, rulase cu maximum de viteză. Ferenczi trebuia să fie la pândă dar, din fericire, nu se întâmplase nimic. Ambasada Americană se găsea pe *Schwetzenberg Platz*. Krisantem, mereu politicos, intră în curte și se grăbi să-i deschidă portiera. Agentul coborî și își anunță prezența, pentru a fi primit în biroul lui William Coby. Sub braț avea mapa neagră, a cărui fermoar era pe jumătate deschis.

Foarte repede, un tânăr blond, funcționar al Ambasadei, îmbrăcat impecabil și cu multe pixuri în buzunar, veni pentru a-l conduce până la biroul șefului C.I.A., dar nu intră împreună cu el. William Coby înconjură biroul stil Empire. Își ținea mâna întinsă, vizibil mai prietenos decât de obicei.

— Ați revoltat frontiera, dragul meu. Cehii au trimis un protest diplomatic și ne vor trimite facturile de plată pentru buldozer.

Surâsul lui monden îl agasa...

— Aveți noutăți despre băiatul care m-a ajutat să fug? Nu-i cunosc decât prenumele: Mișka.

Americanul se scărpină discret.

— Cehii au anunțat că a fost omorât...

Puteai spune ușor că diplomatul comenta un meci de golf. De altfel, nici nu-i lăsă timp lui Malko pentru a se interesa mai mult asupra morții băiatului.

— Vă văd cu... eh... obiectul... *Good job.*

Agentul nu răspunse. Așezat într-un fotoliu, cu documentele pe genunchi, încerca să-i întâlnească privirea, dar ochii mari ai lui Coby, cu gene puțin prea lungi, se aflau în mișcare continuă. Când se uitau la tine, aveai senzația că sunt transparenți.

Americanul se aplecă pentru a-și lua pachetul de țigări dintr-un sertar al biroului, iar Malko văzu că are părul foarte lung. Era un gen de pletos yé-yé.

Brusc, dori să nu se mai afle în acel loc și să uite toată povestea. Mai avea multe lucruri de rezolvat la castelul său. Ridicându-se, puse documentele pe birou, cu fermoarul rupt, scos în evidență:

— Acestea vă aparțin. Vă sfătuiesc să le încuiați în cel mai sigur loc.

Ochii lui William Coby clipiră de mai multe ori, privind mapa cu documente ca și cum omul din fața lui ar fi pus pe masă o sută de șerpi cu clopoței...

— Cine a deschis-o?

Vorbea atât de încet, încât parcă ar fi scos pe gură cuvinte obscene. Morga și dezinvoltura diplomatică dispăruseră. Privirea ce o ridică spre Malko nu mai avea nimic amical.

— Gloanțele prietenului nostru Ferenczi, veni răspunsul sarcastric. Noroc că ele nu știu să citească.

— Le-ați citit?

Era mai mult o afirmație. Agentul își înfipse ochii aurii în ochii celuilalt. Nu dorea să mintă, chiar dacă prudența i-o recomanda.

— Da.

William Coby, fără a spune nimic, apăsă pe un buton ce se afla pe birou. Tânărul blond apăru atât de rapid, încât ai fi putut crede că stătuse cu urechea lipită de gaura cheii.

— Allen, vă rog, spuneți-i Excelenței Sale că prezența sa este absolut necesară aici.

Era pentru prima oară când vedea cum un secretar de la Ambasadă dădea ordine unui ambasador. Tânărul blond dispăru.

Coby rămase tăcut, neatingând sub nici o formă mapa cu documente.

— Nu verificați conținutul? întrebă agentul ironic.

— Nu am calitatea de a face așa ceva.

Ambasadorul intră, fără a bate la ușă. Avea ochi foarte albaștri, părul tuns extrem de scurt, iar două cute îi încadrau gura mare și senzuală. Agentul îl întâlnise deja. Își strânseră mâinile, iar diplomatul se întoarse spre Wiiliam Coby.

— Aveți nevoie de mine?

— Da.

Rapid, îi povesti despre mapă, fără a-i preciza ce conținea. Ambasadorul i-o tăie scurt și sec:

— Nu doresc să aflu nimic. Am raportat acest lucru și la Washington. Dezaprob complet utilizarea Ambasadei în asemenea scopuri.

WIlliam Coby insistă:

— Excelență, nu vă cer decât un lucru: să încuiați documentele în seiful dumneavoastră personal, după ce le veți închide ermetic.

În fața figurii constipate a diplomatului, trase adânc aer în piept și vorbi foarte rar:

— Excelență, este vorba de secrete ce interesează direct securitatea S.U.A. Dacă va trebui, vă voi face legătura cu Departamentul de Stat.

— Deci nu au încredere în dumneavoastră, spuse ambasadorul.

Era un exemplu impresionant despre camaraderia ce domnea între personalul diplomatic și oamenii C.I.A. Malko se făcuse mic, în colțul său.

— Insist să încuiați această mapă la dumneavoastră, silabisi Coby, roșu ca un rac..

Ambasadorul schiță un surâs și strigă:

— Allen!

Tânărul blond intră în birou.

— Vă rog să mergeți în biroul meu și să-mi aduceți ceara și ștampila.

Tăcerea care urmă pe timpul absenței tânărului, putea fi tă-iată cu cuțitul. William Coby era încă roșu până în vârful urechilor. Cât

despre ambasador, acesta contempla cu un interes nemeritat un afiș ce reprezenta Opera din Viena și care era agățat deasupra biroului. Blondul reveni cu ceara roșie și cu ștampila. Ambasadorul scoase o brichetă de aur din buzunar și se apropie de birou. Cu o figură impenetrabilă, întinse ceara de-a lungul fermoarului, până se transformă într-un strat gros. Coby urmărea toate mișcările, într-o stare de extaz. După ce operația se termină, Excelența Sa suflă și luă ștampila. Cu grijă, imprimă vulturul american în trei puncte diferite. Documentele nu se mai puteau deschide, decât prin ruperea sigiliului. Cu un râs sec, ambasadorul întrebă:

— E de-ajuns?

— Până la noi ordine, ați fi amabil s-o încuiați în seiful dumneavoastră?

Fără un cuvânt, bărbatul luă mapa și părăsi încăperea, după ce făcu înspre Malko un mic semn din cap. Surâsul lui William redeveni călduros. Apucă brațul agentului, spunând:

— Încă odată, bravo, dragul meu. Nu v-ați dezmințit reputația. Sper să ne mai aduceți multe servicii de acest gen.

Malko nu dorea să eternizeze momentul despărțirii. Americanul însă, ținea cu tot dinadinsul să îl însoțească de-a lungul culoarului, din ce în ce mai amabil.

— Ce s-a mai întâmplat cu tânăra femeie care îl însoțea pe Serge Goldman? Se mai află la dumneavoastră?

— Vreți să vi-o trimit?

— Nu asta doream, dar mă gândeam că...

— Mâine o voi expedia cu avionul spre New York. Nu a fost implicată cu nimic...

— Bine, bine.

Coby rămase în fața clădirii până ce mașina ieși din curte. Malko presimțea ceva. În mod sigur, acest tip îi era profund antipatic.

— Ne întoarcem acasă, îi spuse lui Krisantem.

* * *

O mașină mică, neagră rula cu atenție pe drumul înghețat. Plecase din Viena cam în același timp în care Malko părăsise

castelul. În interior, cei doi ocupanți nu schimbau nici un cuvânt. Nici nu aveau ce să-și spună. În plus, avocatul lor îi învățase că tăcerea valorează mult.

Cel ce conducea, Erwin Tiebel, era chel, având capul și corpul aproape rotunde: era o reclamă vie pentru un magazin cu mezeluri. Era genul de persoană ce-ți devenea pe loc simpatică și care oferea bucuros de băut. Avea mâini mici, dar cu unghii lungi și cu murdărie sub ele. Gulerul costumului cenușiu era plin de mătreață.

Heinz Felfe, celălalt ocupant al mașinii, avea aerul unui cleric. Nici el nu avea prea mult păr. Își ascundea micii săi ochi negri în spatele unor ochelari de miop, de formă pătrată și fără brațe. Mustața tăiată zilnic cu foarfeca, deci foate îngrijită, sublinia nasul enorm, acvilin. Avea mâini îngrijite și lungi, cu manichiură la unghii. El era tehnicianul „echipei".

Lucra de multă vreme cu Erwin fost măcelar, dar ale cărui cunoștințe de anatomie îi fuseseră de multe ori prețioase. Acesta era însă un tip susceptibil, ce se înfuria cumplit, fără a avea motive serioase de mânie. Îi era groază să fie numit asasin. Totuși, împreună, formau o bună echipă.

Heinz Felfe aprinse o țigară și spuse pe un ton sentențios:

— Privește spre castelul din stânga. Acolo a locuit una din cele mai importante familii austriece, numită...

— De ce ar trebui să mă intereseze? E încă departe de locul în care ne aflăm.

Erwin era puțin mai monden.

— Mai sunt doar douzeci de borne.

— Cine mai stă acolo, în afară de guvernantă?

Întotdeauna nervos înaintea unei acțiuni, Erwin nu avea totuși decât succese în palmaresul lui.

— Un cuplu de bătrânei, care nu vor fi o problemă pentru noi.

Coborând vocea după ce aruncă țigara pe jumătate fumată, Erwin continuă:

— Cred că nu suntem suficient de bine plătiți. Oricum, e vorba de o pipiță.

Și aici discuția luă sfârșit. Mai târziu, intrau în Liezen. Heinz Felfe scrută drumul, deoarece se aflau în fața unei bifurcații. Panoul indicator era acoperit cu zăpadă, totuși ordonă:

— Ia-o la dreapta.

* * *

Marisa se trezise târziu, având impresia că înghițise un pachet mare, de vată hidrofilă. După ce sărise din pat, deschise ușa și ascultă pe culoar: nimic. În picioarele goale, se îndreptă spre camera lui Malko și se uită înăuntru: nimeni.

Femeia se întoarse în dormitor și începu să-și facă toaleta. După o oră, terminase cu machiatul. La un moment dat, auzi voci pe hol. Când privi pe fereastră, văzu o mașină neagră, oprită în mijlocul curții. Chiar atunci Ilse o strigă:

— Fräulein Marisa!

În pripă, se îmbrăcă cu rochia mulată de jersé, după care ieși din cameră. În hol erau doi bărbați. Cel înalt, cu pălărie și ochelari, îi zâmbi și-i spuse într-o engleză stricată:

— Venim din partea prințului Malko, pentru a vă duce la Viena.

— La Viena? De ce?

Zâmbetul bărbatului se accentuă.

— Să luați masa. Prințul nu dorește să vă lase singură. Dânsul nu poate veni înainte de căderea serii.

Cel scund și gras nu scosese nici un cuvânt. Marisa îl găsi însă chipeș. Acesta își trecu limba peste buze, ca și cum ar fi dorit-o. Femeia era atât de încântată de invitație, încât nu-și mai puse nici o întrebare.

— Mă duc să mă pregătesc, se fandosi ea. Intrați în bibliotecă. Revin în cinci minute.

Urcă scara, având grijă cum își mișcă șoldurile la fiecare treaptă. Bătrâna Ilse se duse să-și supravegheze bucătăria. Știa totuși că Malko va reveni la prânz, dar nimeni nu o întrebase nimic.

Heinz și Erwin rămăseseră în picioare, într-un colț al bibliotecii, destul de impresionați de ceea ce vedeau. Puteai fi ucigaș, dar să ai totuși respect față de obiectele rare.

— Aici se găsesc bibelouri de valoare, remarcă Heinz, pe un ton doct. Ai văzut micul scrin?

Erwin mormăi ceva și își privi ceasul.

— Plecăm?

Heinz Felfe aruncă o privire plină de regret față de tot ceea ce îl înconjura, apoi dădu din cap:

— Urmează-mă.

După ce ascultară preț de o secundă pe hol, se îndreptară spre scară. Amândoi purtau tălpi de cauciuc și încercau să urce pe marginea laterală a treptelor, pentru a nu face zgomot. Ajunși sus, se duseră spre camera Marisei. Femeia fredona o melodie, ușa fiind deschisă. Heinz intră primul. Tânăra stătea în fața oglinzii, răsucindu-și un cârlionț, neobservându-i imediat pe cei doi. Când îi văzu, reflectați în oglindă, Erwin se afla deja la un metru depărtare.

— Ce se întâmplă?

Bărbatul strânse din buze și o apucă de braț, imobilizându-i-l la spate. O ridică apoi ca pe un fulg, trăgând-o spre pat, unde o aruncă pe burtă, continuând să o țină. Marisa reuși să țipe:

— Nu! Doar nu vreți să mă violați? Sunteți nebuni?

Heinz Felfe avusese grijă că închidă ușa, iar țipetele femeii nu erau atât de puternice, încât să fie auzite în bucătărie.

În timp ce Marisa se zbătea în încleștarea cu Erwin, Heinz scoase o trusă din buzunar și o deschise. Conținea o seringă hipodermică de metal, cu o crosă, exact ca un mic pistolet. Jubilând, Heinz îi aranjă piesele componente. În tinerețe, visase să devină chirurg.

Cu cât femeia se zbătea ca să scape din mâinile lui Erwin, după ce realizase că nu era vorba nici de viol și nici de o glumă proastă, cu atât bărbatul se așeza mai comod, dar cu putere deasupra ei, ținându-i mâinile îndoite la spate. Rochia se ridicase, dezgolindu-i fundul, dar nici unul nu părea interesat de priveliște. Doar nu se aflau acolo pentru plăcere.

Heinz terminase cu preparativele. Se apropie de pat, evitând loviturile ce-i puteau fi provocate de picioarele Marisei.

— Atenție, îi spuse lui Erwin.

Acesta din urmă se lăsă cu toată greutatea. Cu mâna stângă Heinz îi ridică cu un gest rapid părul roșcat. Cu un gest sigur, înfundă acul negru în ceafă și apăsă pentru a forța lichidul să intre. Totul dură mai puțin de o secundă. Marisa scoase doar un mic țipăt. Tot ceea ce i se întâmplase nu o duruse, dar imediat simți o senzație stranie: niște pișcături în mâini și picioare, apoi senzația că

inima nu-i mai bate. Vru să țipe, dar nu reuși. Avea impresia că fusese introdusă brusc într-un frigider.

Felfe se ridică și-i aranjă părul pe umeri, acoperind astfel minuscula rană, după care îi făcu semn partenerului să o lase. Erwin se sculă și-și aranjă dunga pantalonilor, cu un gest mecanic.

Tânăra femeie se postă în coate și-i privi. Deja ochii îi erau încețoșați, avea frisoane și era amorțită. Lichidul pe care i-l injectaseră se numea Aulocardyl. Cinci miligrame erau suficinete pentru scăderea pulsului de la 80 la 50. Ei i se injectaseră de zece ori mai mult. Mușchiul cardiac paralizat nu mai îndeplinea nici una din funcții. Din fericire, produsul nu se găsea în farmacii, fiind rezervat doar laboratoarelor. Cei doi ieșiră din cameră.

Marisa încerca să deschidă gura, dar nu reuși.

Holul era pustiu. Heinz și Erwin se afundară în pietrișul din curte, apoi se suiră în mașină.

— Unde ne îndopăm deseară? Iar mergem la *Czardas Furstin*?

— Nu, răspunse Heinz demarând. Cunosc o casă de oaspeți pe malul Dunării, unde se gătește foarte bine. Vei vedea!

În Liezen, se încrucișară cu un Jaguar negru, ce se îndrepta spre castelul de unde tocmai plecaseră.

* * *

Malko era bine dispus. În drum spre casă, îi dispăruse starea proastă pe care o încercase la Ambasadă. În pofida frigului, timpul era magnific. Se grăbea să-și reia vacanța cu Alexandra, întreruptă din cauza ultimelor evenimente. În plus, mai avea destul de multe de făcut la castel. Nici nu dădu atenție mașinii mici și negre cu care se întâlniseră pe drum.

Ca de fiecare dată, Krisante, parcă Jaguarul, iar el urcă la primul etaj, arzând de nerăbdare să discute cu Marisa, în legătură cu plecarea ei. Cu puțin tact, știa că nu va întâmpina probleme. Bătu la ușă. Nimic. Împinse și văzu corpul femeii, întins pe pat. Zâmbi: spectacolul era încântător. Picioarele lungi erau dezvelite până sus, iar părul roșu o înconjura din toate părțile. Malko se apropie ușor și-i trecu brațul pe după umeri. Femeia nu se mișcă. O strigă ușor:

— Marisa...

Nici un răspuns. O întoarse spre el. În clipa în care îi văzu ochii larg deschiși, avu un șoc. Nu era nevoie de nici o examinare specială: era moartă. Corpul îi rămăsese totuși suplu și cald, deci murise de curând. Se uită cu atenție. Aparent, nu avea nici o rană. Îi privi apoi brațele și picioarele, încercând să găsească vreo urmă. În final, îi ridică părul și observă înțepătura care lăsase un semn aproape invizibil, dar suficient: metoda fusese folosită și în Est și în Vest. Cunoștea bine procedeul, nu și otrava ce-i fusese administrată.

Ieși rapid din cameră, cu gândul că asasinul nu ajunsese prea departe.

— Krisantem?

După douăzeci de secunde, turcul își făcu apariția. Agentul îi povesti ce se întâmplase.

— Pregătește mașina. Între timp, eu mă duc să vorbesc cu Ilse.

În bucătărie, femeia îi povesti despre vizita unor bărbati necunoscuți. Malko nici nu o lăsă să-și termine vorba. Din nou simțea o furie oarbă împotriva meseriei pe care o alesese.

După două minute, Jaguarul rula cu 120km/oră, pe drumul acoperit cu gheață, cu Malko la volan. Krisantem, cu o figură sumbră, se ținea de portieră. Păstrase doar vechea armă Astra, mai puțin voluminoasă decât Remingtonul. Evident, luase și lațul de care nu se despărțea niciodată și pe care îl pusese în buzunar.

Ilse vorbise de un Volkswagen. Exista o șansă din două, ca acesta să se fi întors la Viena, iar agentul gândea corect. Rulară o jumătate oră fără a vorbi. Dumul nu era circulat, deci deplasarea era fluidă. Deodată, la intrarea într-un viraj, apăru și Volkswagenul negru, la o distanță de un kilometru. Se aflau la aproximativ douăzeci de kilometri de oraș și Malko apăsă pe accelearator, pentru a-i ajunge din urmă.

* * *

Erwin remarcă primul apariția Jaguarului.

— La dracu'! E tipul de la castel! Proprietarul!

Imediat, transpiră și mâinile i se crispară pe volan. Heinz Felfe observă și el automobilul rulând cu viteză mare. Se aflau însă prea departe pentru a distinge cine era în interior.

— Nu te enerva. Nu e singurul Jaguar din țară.

Erwin înjură și, conducând cu o mână, scoase cu cealaltă un *Luger*, punându-și-l pe genunchi. Heinz încercă să-l liniștească:

— Ce riscăm? Doar suntem pe un drum național?!

— Privește!

Jaguarul era la numai douăzeci de metri în spatele lor. Erwin apăsă pe accelerator, dar claxonul mașinii din spate le sparse timpanele. Ajunseră să ruleze bară la bară. Erwin, terorizat, scotea scântei. Acum vedea bine și figurile celor doi indivizi, înțelegând că niciodată nu va mai ajunge la Viena, viu și nevătămat.

— Ce ne facem?

Heinz era obișnuit cu improvizațiile, dar nu dorea să-și dea arama pe față.

— Nu te lăsa dublat. Când ajungem la aeroport, oprești. Acolo nu riscăm nimic. Locul este plin cu polițai.

— Ușor de spus...

Cramponat de volan, avea un ochi în retrovizor, iar cu celălalt observa manevrele Jaguarului. Dintr-o dată, în fața lor se ivi un camion, care tocmai ieșise din curbă. Șoferul fu obligat să se aplece pe o parte, pentru a evita ciocnirea frontală, neavând însă suficient timp pentru a se redresa și a reveni pe mijlocul șoselei. Ca un fulger, Jaguarul trecu pe lângă ei. Pentru o fracțiune de secundă, Erwin recunoscu figura lui Krisantem.

— Urmărește-i, urlă Heinz.

— Nu pot! Rulează cu viteză prea mare.

Instantaneu, în fața lor apăru o altă mașină. Jaguarul fu obligat să treacă în spatele ei. Erwin preferă mijlocul șoselei. Mâinile îi tremurau pe volan și îl văzu pe Krisantem cum, înarmat, deschide portiera.

— Vor să ne împuște!

— Uite aeroportul.

În realitate, la două sute de metri mai înainte, se aflau luminile de pe Schwahat.

— Virează odată! comandă Heinz. Altfel, suntem pierduți...

Cu ambele mâini pe volan, Erwin răsuflă adânc. Un surâs plin de răutate i se întipărise pe figură. Acum, până la lumini nu mai

erau decât zece metri. Viră la stânga, în clipa în care un autocar ieșea pe drumul îngust. Instinctiv, Erwin frână. Poleiul făcu restul.

Volkswagenul negru efectă o piruetă completă. Învârtindu-se ca o babă, o luă spre partea stângă a șoselei. Un camion greu, cu remorcă ajunse în dreptul mașinii, care, așa mică cum era, intră pur și simplu în camion, încastrându-se sub botul acestuia. Scena nu durase mai mult de zece secunde.

Malko frânase și evitase la țanc accidentul. El și Krisantem alergară spre Volkswagen. Toată partea dreaptă a mașinii era strivită. Printre resturi, distinseră o formă umană. Când Malko se apropie, din interior se auzi un urlet sfâșietor.

— Capul meu... Ajutați-mă...

Erwin Tiebel era în viață. Avea capul prins în portiera rămasă deschisă. Pe el zăcea toată greutatea mașinii. Ochii înnebuniți întâlniră privirea rece a agentului.

— Cine v-a trimis?

Tiebel plângea în hohote:

— Ticălosule! Lasă-mă în pace!

— Tacă-ți gura! Nu e frumos să vorbești așa! Ți s-a pus o întrebare, îl dojeni Krisantem.

— Plecați de aici!

— Vom pleca, dar nu imediat.

Ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, turcul se lăsă cu toată greutatea pe mașină, strivind și mai tare craniul omului. Urletul răbufni, atroce:

— Mă omorâți. Îmi striviți capul! Pentru numele lui Dumnezeu, lăsați-mă! Ticăloșilor...

Erwin proferă tot soiul de invective la adresa celor doi, apoi închise ochii și gemu din nou, disperat. Impasibil, Malko se aplecă deasupra lui. Nu avea timp de șuetă. Unul dintre șoferii camionului se apropia, urmat de cei din autocar.

— Vă scot de aici, dacă îmi spuneți cine v-a trimis.

— Kurt, bâlbâi omul. Acel bulangiu, acel homo...

De departe puteai crede că cei doi fac tot posibilul pentru a-i ajuta pe răniți. Agentul era chiar gata să ridice mașina, mai ales că acum nu mai dorea să-i provoace bietului om alte dureri. Dar

caroseria căzu și o dată cu asta se auzi și ultimul urlet al victimei. Din urechi îi țâșni sânge, apoi rămase nemișcat.

Zece minute mai târziu, când în jurul mașinii se strânsese deja o duzină de oameni, dinăuntru reușiră să scoată două cadavre. Heinz Feife fusese omorât pe loc, strivit de partea de sus a Volkswagenului. Malko și Krisantem se pierdură discret în mulțime. Cu siguranță, asta nu mai însemna nici un fel de vacanță.

Agentul își aminti de promisiunea pe care i-o făcuse Marisei. Femeia fusese convinsă că la castel va fi ocrotită. Nu îi plăcuse niciodată să-și încalce promisiunile.

Capitolul XIII

— Domnul doarme încă. E puțin suferind. Dacă doriți, veniți mai târziu...

— Stt! făcu Krisantem.

Cu delicatețe, îl îndepărtă puțin pe Malko și strânse gâtul majordomului, spre care îndreptă un pumnal. Bietul om căscă ochii mari și se dădu înapoi cu câțiva pași, spațiu suficient pentru intrarea musafirilor neanunțați. Există moravuri cam rar întâlnite la Viena, nedemne pentru un gentilom, dar, în anumite circumstanțe...

— Unde este?

Bietul om, cu ochii spre pumal, răspunse încet:

— În cameră. Dar...

— Dacă mai scoți un cuvânt, i-o tăie turcul, îți tai gâtul.

Pronunțate pe un ton atât de serios, vorbele te pot îndemna la o profundă meditație. Uluit, majordomul căzu pe scaun, privind bovin sper cei doi, care plecaseră deja spre camera stăpânului.

Ar fi trebuit să cheme poliția, dar încă simțea pe gât urma lamei pumnalului... Malko intră fără să bată la ușă, cu pistolul în mână. Cu siguranță, nu era o vizită de curtoazie. Avusese timp pentru a se gândi la o serie de fapte reprobabile, întâmplate înainte chiar de moartea Marisei.

Într-adevăr, Kurt von Hasel se afla întins pe pat. Un pat superb, cu baldachin, în care stătea rezemat pe două perne. Era îmbrăcat într-o pijama gen veston, încheiată până la gât. În fața lui se afla un platou cu o sticlă „Moët et Chandon", o cutie cu caviar „Beluga", ce avea o linguriță înăuntru, iar alături un coș cu pâine prăjită. Când îi văzu pe cei doi, o expresie abjectă de teroare îi transformă trăsăturile. Reuși să se concentreze rapid și surâse, ignorând deliberat pistoletul îndreptat spre el.

— Ce surpriză... După cum vedeți, sunt cam bolnav.

— Și se mai spune că o crimă nu e răsplătită, îl ironiză Malko, arătând spre delicatese.

Încăperea nu avea aspectul unei camere. Într-un colț era un birou masiv, iar în fața uneia din cele trei ferestre trona un pian cu coadă. O mochetă groasă, de un albastru-regesc, împreună cu niște perdele asortate, confereau o atmosferă intimă. Totul respira lux. Pentru un decorator, Kurt se descurca bine. Deasupra pianului lăcuit se afla un sutien. Omul urmărea privirea lui Malko. Exact în momentul în care se pregătea să deschidă gura, o ușă acoperită de o oglindă se deschise ușor și o voce spuse:

— *Liebe*... Sst!

De după ușă, învelită cu un prosop de baie ce se oprea deasupra genunchilor, apăru o superbă fată brună, ce nu părea deloc intimidată de ambianță. Ea le zâmbi, după care se întinse dezinvolt spre sutien, apoi dispăru, precum o creatură izvorâtă din lampa lui Aladin. Fermecătoarea apariție nu îl făcu însă pe Malko să uite scopul vizitei sale.

— Cred că doriți să părăsiți această lume, lăsând în urmă numai impresii bune, spuse cu răceală în glas. Șampanie, caviar, fete frumoase... Probabil, că ele vă vor închide ochii!

Kurt tresări.

— Sunteți nebun! Ce doriți?

— Să termin de reglat socotelile cu dumneavoastră. Ucigașii pe care i-ați plătit, au omorât o femeie ce era găzduită la castelul meu.

— Dar...

Dezgustat, agentul se așeză pe marginea patului.

— Nu faceți pe prostul. Tipii sunt deja morți. Dar au „ciripit" înainte. Din ce motiv ați ordonat uciderea femeii?

Puțin mai stăpân pe el din cauza tonului calm al lui Malko, Kurt ridică ochii spre cer, împreună cu o felie de pâine prăjită, unsă din abundență cu caviar.

— *Mein lieber Kamerad*, în toată afacerea, eu nu sunt decât un modest „operator". Este adevărat, am dat...instrucțiuni în privința acelei persoane. Dar primisem eu însumi un ordin chiar în acest sens.

— Din partea cui?

Vocea lui Kurt se îndulci.

— De la William Coby. Și el primise un ordin de la David Wise.

— De ce?

Din baie se auzea un cântec:

— Nu știu despre ce e vorba. Sincer. Tot ce am făcut a fost să ascult de alții. Exact ca și dumneavoastră. Nici nu o cunosc pe femeie. Îmi pare rău dacă...

Malko nu-l mai asculta, ci se gândea. Marisa murise pentru că fusese împreună cu Serge Goldman. În ochii lui Wise, ea avusese posibilitatea, poate, de a lua cunoștință de documente. Asta era suficient pentru a o condamna la moarte. Cunoscând el însuși ce cuprindea mapa neagră, înțelegea ordinele date de David Wise. Nimeni nu trebuia să poată vorbi după recuperarea hârtiilor compromițătoare. *NIMENI!*

Realiză imediat care era situația lui, revizuind bizara atitudine a lui William Coby.

— Nu ați primit ordin pentru a mă lichida și pe mine?

Kurt ridică încet cupa cu șampanie.

— Sunteți de-ai noștri, nu-i așa?

Ochii săi îl priveau pe Malko cu o infinită inocență. Nu mai era nimic de adăugat. Agentul își dădu seama până la ce punct ar fi fost inutil a se bate pentru o femeie asasinată în numele rațiunii de stat și de a cărei soartă nimeni nu era interesat. Kurt avea dreptate: eficacitatea americană impunea dispariția Marisei. În acest fel, greșeala ar fi fost complet ștearsă. Era un mod de spălare a rufelor altuia, dar în familie, împreună cu sângele celeilalte persoane. Kurt văzu ezitarea lui Malko și ridică cupa, arborând un aer persiflant:

— Să trăiți! Să trăiți, cel puțin atât timp cât mai sunteți în viață. Nu vă mai gândiți la morți, mai ales la morțile inutile. Nimic nu se uită mai ușor. Luați exemplul meu. În fiecare zi încerc să iau din viață maximum de plăcere. Nimeni nu știe cât va dura viața...

Cu regret, agentul se sculă. Nu ar fi servit nimănui să-l omoare pe von Hasel. Omul spusese adevărul: era doar un instrument.

— Sper să nu vă mai văd niciodată, spuse Malko, cu răceală în glas.

— Nimeni nu vă obligă să o faceți, veni răspunsul. Totuși, dacă aveți această meserie, aveți și curajul de a privi lucrurile drept în față.

După acest discurs, sări din pat și dispăru în baie. Krisantem se retrăsese discret pe culoarul în care se afla majordomul.

— Hai să mergem să bem ceva la Eden, propuse Malko. Am chef să mă îmbăt.

* * *

Barul Eden era în vogă la Viena: o ambianță discretă și pereți tapisați cu catifea roșie, te relaxau. Ajunseră pe Rauhensteig și Krisantem găsi un loc de parcare în fața lui „Steffel", cel mai mare magazin din oraș. Nici unul, nici celălalt, nu remarcaseră un Mercedes 250 negru, cu patru bărbați înăuntru , care îi filaseră de la ieșirea din casa lui von Hasel. Mașina parcase ceva mai departe, dar cei patru nu coborâseră.

Agentul regăsi cu plăcere atmosfera, observând totuși că localul era pustiu. Alese o masă din apropierea barului și comandă o vodcă și un suc de portocale. Nu dorea să se gândească la nimic. După ce își bău vodca, comandă o a doua. Posomorât, Krisantem doar se juca cu sucul de portocale pe care-l comandase. Ca un adevărat musulman ce era, nu bea niciodată alcool.

După o jumătate de oră, Malko simți că băuse sufucient, deci plăti și plecară.

— Hai să dăm o raită la Sacher. Ilse m-a rugat să cumpăr ceva pentru bucătărie. Dacă uit, se va necăji.

Portarul înfiretat de la Sacher se precipită în fața Jaguarului și deschise portiera. Agentul coborî și-l rugă pe Krisantem să-l lase pe portar să parcheze mașina, după care intră în magazin.

Crema Vienei nu sosise încă. Malko se apropie de vitrina cu produse de patiserie, chiar în momentul în care o explozie asurzitoare zgudui hotelul Sacher. Cele două geamuri mari care încadrau ușa rulantă de la intrare se făcură zob, proiectând bucăți de sticlă în tot holul. Un vânzător scund, în uniformă fusese proiectat la zece metri și ateriză pe genunchii unor americani. Răniți de cioburi, oamenii începură să urle.

Fără a se consulta între ei, Malko și Krisantem traversară holul devastat și ieșiră. În fața hotelului, văzură flăcări și un fum

negricios. În acest morman recunoscură caroseria Jaguarului și se apropiară cât de mult le permiteau flăcările. Din mașină lipseau și portierele, și capota. Explozia stricase alte trei mașini, care la rândul lor ardeau. Reconstituind accidentul, înțeleseseră că portarul încerca să le parcheze, în timp ce deflagrația se produse. O mulțime tăcută începuse să se îngrămădească în jurul mașinilor avariate. Fusese o minune că în acel moment, nu se aflau trecători prin fața hotelului.

Între timp, se auziră sirenele și văzură doi polițiști ce încercau să regleze circulație. Din nefericire, portarul fusese grav rănit și deasupra lui se aruncase o pătură.

Malko îl trase pe Krisantem, îndepărtându-se amândoi în tăcere. Turcul avea un tic nervos în colțul gurii, iar agentul, în ciuda frigului, simțea cum transpirase. Merseră până în piața Operei și opriră un taxi.

— Rupelstrasse, 27.

Era adresa lui Hertz.

— Bună treabă. Precis că totul s-a făcut atâta timp cât noi eram la Eden Bar, deci am fost urmăriți de la Kurt... Deci...

Malko nu-și termină fraza, dar Krisantem strângea cu dragoste lațul din buzunar.

— Cum... cum au făcut asta?

— Clasic. Iei doi-trei litri de ciclonită și îi pui împreună cu un detonator electric cu reacție întârziată. Montezi totul pe o placă de oțel, pe care o lipești sub șasiu în numai zece secunde. Idiotul de Kurt știa despre ce e vorba. Eu sunt următorul pe listă. A primit ordinul de a-i lichida pe toți cei care au fost în posesia documentelor. Deci, eu care le-am și citit...

Taxiul tip Mercedes opri în față la Hertz. Agentul plăti și coborâră.

— Mai dăm o raită pe la Kurt. Poate a fost suficient de imprudent pentru a rămâne acasă.

Ajungând acasă la von Hasel, nu observară nimic suspect. Majordomul deschise ușa imediat. Văzându-i pe cei doi, se făcu cenușiu la față.

— Nu... Domnul a plecat.

— Vom verifica, spuse Krisantem.

Învățat din experiență, omul făcu un salt în lături și încercă să se facă una cu peretele. „Musafirii" inspectară rapid apartamentul, dar era pustiu.

— Nu va veni curând, opină agentul.

Ieșiră împreună, iar în trecere, turcul îi dău majordomului o palmă peste frunte.

* * *

Malko ezita: prima mișcare ar fi fost să intre cu forța în Ambasadă și să-l strângă de gât pe William Coby, ajutându-se de propria-i cravată elegantă, până ce l-ar fi omorât... Dar la ce bun? Și Coby era doar un executant! În privința ambasadorului, acesta s-ar fi spălat pe mâini, cu condiția să nu-și murdărească pereții. Ordinul venea de la Washingotn, dât de oameni ce nu se lăsau influențați de sentimente.

Serviciile pe care le adusese pentru C.I.A., nu erau garanția securității lui viitoare. Dacă nu găsea rapid o soluție vicleană, era mort. Deocamdată, dorea să se întoarcă acasă pentru a reflecta. Moartea portarului de la Sacher îi oferea câteva ore de răgaz, după care vânătoarea reîncepea.

Pentru a se destinde, își aduse aminte de o glumă involuntară făcută de angajatul de la Hertz:

— Asigurare pentru orice risc? întrebase el.

— E de preferat, răspunsese Malko. Momentan, străzile sunt alunecoase din cauza poleiului.

Ieșit din blocajul circulației de la Simmeringerhauptstrassee, se mai relaxă puțin și încercă să tragă o concluzie. Era sigur de un lucru: pentru C.I.A., el era o persoană ce trebuia lichidată. Era prima oară când se găsea într-o asemenea situație. Fusese asaltat de multe ori, dar mereu avusese o portiță de scăpare. Bineînțeles, ar fi putut să ia un avion spre Frankfurt și de acolo în oricare altă direcție, dar apoi?

Ar mai fi existat soluția de a rămâne într-o țară din Vest, unde C.I.A. l-ar găsi fără discuție, deoarece nu avea, precum naziștii, o

rețea care să-l ajute și să-l protejeze. Evident, dacă ar fi cerut azil politic în Rusia, acolo ar fi fost primit cu bucurie, ca orice transfug.

Știa bine cum s-ar fi terminat povestea: ori ar fi crăpat într-un birou de propagandă, ori l-ar fi retrimis în Vest, ca agent dublu și, de această dată, vechii lui prieteni ar fi avut un motiv în plus pentru a-l omorî...

Când intra în curtea castelului, încă nu rezolvase problema. Temător, rămase în Mercedes, în timp ce Krisantem plecase în recunoaștere. După câteva minute reapăru și-i făcu semn că totul era în ordine. Malko se instală în bibliotecă și își turnă o vodcă, în timp ce turcul, prevăzător, se retrăsese pentru a-și reîncărca Remingtonul 44/45.

După un timp, sună telefonul. Era Alexandra. Când îi recunoscu vocea, tonul lui Malko deveni brusc indiferent. Dacă ar fi știut ce se întâmplase cu nefericita ei rivală, ar fi fost poate mai amabilă...

— Vreau să vorbesc cu Krisantem, minți ea. Urma să vină să mă ajute să repar tractorul.

Malko ar fi vrut cu înfrigurare să o invite la cină, dar încă nu era momentul. Se forță să răspundă simplu:

— Bine, ți-l dau la telefon.

Îl strigă pe Krisantem. Acesta vorbi câteva secunde, după care îi întinse receptorul lui Malko:

— Dorește să vă vorbească.

Tonul femeii se îndulcise considerabil:

— Au plecat prietenii tăi?

— Da.

Spusele erau pe jumătate adevărate: Marisa îl reîntâlnise pe Goldman în cabana grădinarului. Și-o imagină pe Alexandra în pantalonii de călărie, cu pieptul înalt, multa sub un pulover din lână groasă, cu ochii ce aveau mereu o strălucire insolentă și lascivă. Un val de căldură îi inundă trupul.

— Rămâi acasă, deseară? o întrebă.

— Da.

— Vrei să trec să-ți spun „bună seara"?

— De ce nu mă inviți la masă?

— Prefer să vin la tine.

Fusese cuvântul pe care nu trebuia să-l spună. Fu nevoit să

depărteze receptorul de ureche, pentru a nu fi asurzit. Niciodată nu-și imaginse că dintr-o gură atât de frumoasă puteau ieși asemenea cuvinte oribile. Alexandra îi aruncă și ultimul injuriu:

— Mișelule! Ești încă împreună cu acea *Graben* [1]! Vrei să ne sărut pe amândouă în aceeași seară. Și eu care...

Sufocată de mânie, femeia trânti receptorul cu forță. Malko nu mai putea ști care erau intențiile „logodnicei"...

Probabil că centralista din Liezen se distra de minune, ascultând conversația lor... Trist, agentul termină vodca și puse din nou mâna pe telefon. Dorea să se asigure sută la sută că nu se înșela. Formă numărul Ambasadei Americane din Viena și așteptă.

— *American Embassy in Viena*, răspunse o voce cristalină.

— Vreau să vorbesc cu William Coby.

— Cine îl caută?

Tonul era complet indiferent. Pentru o secundă, avu impresia că trăiește un coșmar.

— Prințul Malko Linge.

— O clipă, vă rog.

Auzi cum se întrerupe legătura, după care, aceeași voce cristalină îl anunță:

— Domnul Cobvy nu a venit. Îi pot transmite vreun mesaj?

— Când îl pot găsi?

După o secundă de liniște, fata continuă:

— Domnul Coby va lipsi câteva săptămâni.

— Mulțumesc. Sunteți amabilă să mi-l dați pe domnul ambasador?

În timp ce vorbea, simți stupefacția fetei care, bine stilată, răspunse:

— Nu știu dacă a sosit.. Voi vedea.

Din nou liniște, dar mai lungă, apoi centralista, mai degrabă jenată, spuse:

— Excelența Sa declară că nu vă cunoaște. Puteți să-i aduceți la cunoștință printr-o scrisoare care este motivul vizitei dumneavoastră? Dacă intră în atribuțiile sale, vă va primi, în mod cert.

— Nu, nu este necesar.

1. Târfă (n.a.)

— *You are welcome.*

Apoi fata închise telefonul. Era minunată această politețe americană. După nereușită, își dădu seama că nu mai avea decât o șansă. Luând din nou receptorul, ceru serviciul internațional.

— O convorbire la numărul 351.11.00, Washington, în S.U.A. Cu taxă de urgență.

Era ora cinci, deci unsprezece dimineață la C.I.A. Numărul apelat era unul standard. Când telefonul sună, Malko tresări.

— Washingtonul pe linie, anunță telefonista.

Ca întotdeauna, operatoarea de la C.I.A. se mulțumi să repete:

— Aici, 351.11.00.

Agentul ceru să vorbească cu David Wise și-i spuse secretarei numărul său de cod. După o serie de păcănituri, aceasta îi transmise:

— Domnul David Wise se află într-o conferință. Puteți să-i lăsați un mesaj? În acest moment nu poate fi deranjat.

Era o minciună sfruntată: oriunde s-ar fi aflat, Wise avea întotdeauna la el un telemobil.

— Bine. Spuneți-i să mă sune.

După ce își lăsă numărul de telefon, o rugă pe centralistă:

— Puteți să-mi faceți legătura cu William Marshall?

Din fericire, auzi imediat timbrul jovial al lui Bill, vechiul său prieten. El îi supervizase toate misiunile din Orientul Mijlociu.

— Ce mai faci? întrebă americanul. Sper că ai sunat în P.C.V.!

— Fac prost. Poți să îmi faci o favoare?

— Desigur!

— Te rog, încearcă să afli ce se bârfește în legătură cu mine.

— Cu tine?

Omul părea sincer mirat.

— Da. Nu pot să-ți explic. Sunt expus, poate și mai rău. Sună-mă mai târziu.

— O.K., O.K. Dar nu înțeleg nimic. Sper că nu ai făcut vreo prostie...

— Nu. Dacă aș fi făcut, nu te-aș fi sunat.

După ce închise, Malko rămase mult timp nemișcat în fotoliul său. Bill reprezenta ultima lui legătură cu C.I.A. Deja, el nu mai

exista nici pentru americanii din Viena, nici pentru David Wise. Acesta din urmă se pare că nu îl va mai căuta niciodată.

După o jumătate de oră, sună telefonul. Abia după al treilea apel răspunse. Bill, cu vocea încordată și mirată, îi transmise:

— Nu am aflat nimic. Oficial, nu ai nimic!

Se simțea că ar fi dorit să spună mai multe, dar agentul știa să îi interpreteze chiar și tăcerile. Dacă Marshall aflase ceva, nu putea fi decât un zvon vag. Era sigur că ordinul lichidării venea chiar de la Wise însuși și, poate, chiar mai de sus.

— Mulțumesc, îi spuse americanului. Oricum, problema nu are prea mare importanță.

Lui Malko nu i-ar fi folosit la nimic să-i povestească prin ce trecea. Bill nu ar fi avut cum să-l ajute, chiar și dacă ar fi ascuns dosarul lui.

Zece ani de servicii aduse C.I.A. erau șterși cu buretele, din rațiuni de stat. Probabil, îi vor trimite o coroană de flori la înmormântare și îl vor reabilita post-mortem.

Privea cu tristețe spre decorul castelului, pe care-l iubea enorm. Pentru toate aceste obiecte prețioase, pentru mobilele antice și pentru pereții tapetați cu lemn, își riscase viața... Dar toate lucrurile care-l înconjurau aici, în Liezen, însemnau, de fapt, liniștea și pacea lui sufletească.

Chiar în momentul în care începuse să se bucure de toate, nu avea nici o poftă să fie ucis...

* * *

Sorbea trist din paharul cu vodcă. Analiza lucidă a situației nu îi dădea prea mulți sorți de izbândă. În Europa, C.I.A. dispunea de o rețea ce îi era fidelă și pe care o folosea la diverse acțiuni „murdare": aparatul Gehlen din Germania, în numele patronului său, Wilhelm Gehlen, mai vechi șef în Abwehr. Nimeni nu-l mai fotografiase din 1945, nici măcar la vila din Pullach, lângă München. Oamenii lui fuseseră formați excelent de către Gestapo, sau de grupuri speciale din preajma S.S, pe frontul din Est.

Excelent specializați, asasinaseră cu bucurie un mare număr de agenți sovietici din Europa, sau pe cei bănuiți a fi agenți. Erau cei

mai buni de pe continent, iar gurile rele ziceau că mai făcuseră servicii unor particulari. Dar se vorbeşte atâta... Cu condiţia de a nu-şi transforma castelul în bunker, Malko avea minime şanse de a scăpa multă vreme nevătămat, chiar şi ajutat de Krisantem.

Se ridică şi puse un disc cu Albinoni. Totuşi, pe undeva, exista o soluţie. Krisantem îi întrerupse firul gândurilor, anunţând lugubru:

— Masa e servită.

Risca să fie ultima, aşa că se hotărî să profite din plin.

Capitolul XIV

Insistentă, soneria telefonului îl enervă pe Malko, știind deja că la celălalt capăt nu va răspunde nimeni. Auzea doar o respirație calmă, urmată de „clicul" aparatului.

Cei ce făceau acest joc, nu prea dădeau dovada unui exces de finețe. Nici nu se ascundeau. Fusese sunat de mai multe ori, dorindu-se obosirea nervoasă sau verificarea prezenței la castel. Malko înclina mai mult spre a doua ipoteză. Trecuseră trei zile de la atentat, iar el nu mai părăsise zona din acel moment.

Dacă ar fi reclamat la poliție cum că niște criminali din subordinea C.I.A. atentaseră la viața lui, i s-ar fi râs în nas.

Krisantem se instalase în aripa de vest, cu Remingtonul în mână și cu suficiente cartușe, cât pentru a face față războiului de 100 de ani. Superviza teritoriul ungar, dar existau puțin șanse ca de acolo să apară ucigașii lui Gehlen. Fiecare dintre ei avea la ruși câte o fișă personală, lungă precum Biblia.

Privea spre cerul albastru. În ciuda frigului, timpul era frumos, iar ninsoarea încetase. Ar fi vrut să-și încalțe ghetele și să-i facă o vizită Alexandrei. Visul era la fel de imposibil, precum o călătorie pe Lună. Dacă ieșea din castel, era în pericol de moarte. Și înăuntru se puteau găsi metode de a-l omorî. Totuși, chiar ajutat de Krisantem, nu-și puteau petrece toate nopțile stând de veghe.

Rămase fără țigări, astfel că se hotărî: mai bine murea, dar nu se va lăsa de fumat. În realitate, era doar un pretext: nu era obișnuit cu inactivitatea și dorea cu disperare să constate dacă „ceilalți" erau la posturi.

— Krisantem!

Turcul veni în viteză, strângând arma în mână. Dacă factorul poștal ar fi intrat, ar fi căzut mort.

— Mergem în sat, spuse Malko. Așa vom vedea și dacă a apărut ceva suspect.

Elko acceptă tăcut, ieșind să scoată Mercedesul închiriat de la Hertz. Agentul își îmbrăcă paltonul de cașmir bleumarin și își puse pistolul la centură. Niciodată nu se acomodase cu curelele de piele port-armă, care deformau îmbrăcămintea.

Rulară fără să-și vorbească, până în sat. Acolo, Malko observă câteva mașini staționate în față la *Gasthaus-Weinstube* [1], unde își făceau plinul. Două dintre ele erau înmatriculate în Germania, cu „M" de la München, iar cea de a treia era un Austin 1100 negru, prevăzut cu o antenă telescopică destul de mare. După ce parcase Mercedesul alături, urmat de Krisantem, intră în magazin.

Un bărbat se afla în cabina telefonică construită în întregime din geamuri, postată în spatele cafenelei. Purta ochelari și avea dinți ca de iepure, iar o pălărie mare, verde, îi era trasă peste ochi. Când îl văzu pe Malko, puse mâna în buzunarul pardesiului cu care era îmbrăcat. Gestul fusese făcut prea repede...

Ostil, agentul se îndreptă spre bar, dar atenția tuturor era atrasă de Krisantem, care intrase cu Remingtonul sub braț. Turcul puse arma pe tejghea, cu țeava ațintită ca din întâmplare spre bărbatul chel, așezat la bar. Omul avea craniul ras, ochi negri, proeminenți, un nas în formă de trompetă și o haină de piele, neagră. Bărbatul bea în tăcere, împreună cu un altul, a cărui figură era și mai respingătoare. Tipul era masiv, pântecos și cu fundul mare. Părul era uns cu briantină, purta ochelari de miop și avea pe degetul mic un ghiul de aur, ornat cu un diamant. Amândoi rămaseră cu halbele de bere în aer. Patronul îl salută pe Malko:

— *Gruss Gott, Hoheit* [2]... Ați ieșit la vânătoare?

— Am ieșit să vânez un mistreț, răspunse agentul.

— Succes!

Dacă patronul ar fi știut că „vânatul" era chiar în cafeneaua lui, nu ar mai fi rămas la fel de liniștit.

Agentul comandă ceva tare pentru el și un ceai pentru Elko, apoi aruncă o privire în local.

Patru bărbați stăteau lângă fereastră, jucând cărți și supraveghind drumul spre castel. Doi dintre ei erau cu spatele, dar

1. *Cafenea (n.a.)*
2. *Dumnezeu să vă binecuvânteze. Alteță... (n.a.)*

toţi păreau nişte namile, cu obrajii roşii şi cu lodene verzulii. Cei ce stăteau cu faţa spre Malko nu păreau prea siguri de ei. Unul purta ochelari fumurii şi avea o mică mustaţă, iar faţa îi era acoperită de bube. Celălalt, avea un cap de cal spaniol şi puteai spune cu uşurinţă că este fiul natural al lui Fernandel, în negativ, cu doi ochi mari, trişti.

Krisantem nu pierdea nici o secundă din spectacol. Imperceptibil, degetele sale se apropiaseră de piedica armei. Jucătorii nu prea mai erau atenţi la cărţile lor, iar scaunele de sub ei scârţâiau cu putere. Din fericire, Malko rupse tăcerea:

— Aveţi străini?

— Da, confirmă patronul. Aceşti domni au o reuniune ca între vechi combatanţi. Cred că sunt foşti poliţişti şi au venit pentru că este o zonă liniştită. *Net war*? [1]

Continuându-şi ideea, omul adăugă:

— Sunt persoane foarte, foarte serioase. În plus, le place să bea mult... Ah! Dacă aş avea mai mulţi clienţi ca ei...

Oricum, tipul cu craniul ras ar fi plătit scump pentru a se afla în altă parte, arma lui Krisantem apropiindu-se din ce în ce mai mult de el. Probabil că se apucase să calculeze în câte bucăţele i s-ar fi sfărâmat capul.

Jucătorii căutau să facă plăţile, deoarece cu toţii aveau mâinile băgate adânc în buzunare. Patronul îi aduse lui Malko cartuşul cu ţigări, iar acesta îl luă sub braţul stâng, salutând amabil şi spunându-i turcului:

— Ne întoarcem acasă.

Cu paşi lenţi, turcul ieşi primul. Politicoşi, cei patru jucători îşi ridicară pălăriile. Malko se aşeză la volan, iar Krisantem aruncă o privire de regret spre cafenea:

— Am fi putut face ravagii, murmură în barbă.

— Nu sunt prea sigur. Erau şapte... Destul de mulţi. Şi apoi, la ce bun? Mâine, i-ar fi înlocuit alţii. Ce puteam spune poliţiei? Am fi devenit noi înşine nişte asasini.

Porniră maşina închiriată şi se îndreptară spre castel, încercând să găsească împreună o cale de scăpare.

---

1. Nu-i aşa ? (n.a.)

* * *

— Ce facem acum?

— Am o idee, dar mai întâi trebuie să-i împrăștiem pe tipi.

Mako îi explică planul său, cu care Elko era de acord. În clipa în care intrară în holul castelului, telefonul sună.

— Chiar că sunt idioți!

Furios, ridică receptorul.

— Alo, Altețea Sa, Prințul Linge?

— Eu sunt, făcu agentul surprins.

— Așteptați o clipă, vă va vorbi Excelența Sa Ambasadorul U.R.S.S.

După ce se auziră câteva păcănituri, timp în care se cuplau câteva microfoane, auzi o voce jovială și destinsă, ce vorbea o germană perfectă.

— Dragă prietene. Cred că nu am avut niciodată plăcerea de a ne întâlni, dar astă seară vă invit la o mică petrecere pe care o ofer la Ambasadă. Aș dori să vă aflați printre noi.

— Ce surpriză plăcută! spuse Malko. Mă simt extrem de flatat să primesc invitația direct de la dumneavoastră, Excelență...

— Ei! Ce avem noi de-a face cu protocolul... Cred că avem cel puțin o trăsătură comună: vodca bună. Am primit de curând niște sticle din bătrâna Strestaia. Un adevărat regal!

Bărbatul uitase un lucru: era unul din așii K.G.B.-ului, exact ca în secretul lui Polichinelle. Americanii care își împânziseră deja ambasadele cu consilieri culturali-agenți, nu avuseseră încă acest curaj de a numi și ambasadori-agenți.

Rusul știa că Malko era la curent, iar Malko știa, în aceeași măsură, ceea ce cunoștea și celălalat: în asta stătea sarea și piperul convorbirii lor.

— Nu știu dacă voi putea veni, continuă agentul. Acum am foarte multe lucruri de făcut.

— Nu mă îndoiesc. Aș dori totuși să faceți un efort, pentru ca noi doi să discutăm. Sunteți un om fascinant, prințe.

Malko mulțumi politicos pentru invitație. Nu avea nici cea mai mică intenție de a se duce la Ambasada U.R.S.S. Nu ar fi fost

primul pe care rușii l-ar fi răpit pur și simplu, trecându-l graniță într-o valiză diplomatică. Noutățile se auzeau rapid...

Cu siguranță, printre americani exista cineva care mânca la două mese; ambasadorul rus era foarte bine informat.

Krisantem intră în bibliotecă, în timp ce agentul încă vorbea la telefon.

— Totul este gata.

— Perfect.

Malko se scuză rapid față de ambasador, promițându-i că va face tot posibilul pentru a răspunde invitației.

În curte, alături de Mercedesul închiriat, Krisantem scosese bătrânul Opel break, ce servea la cumpărături. În Mercedes se găseau două valize, câte una pentru fiecare dintre ei, cu strictul necesar pentru câteva zile. Cele două mașini ieșiră ușor pe poarta castelului. Aruncară o privire nostalgică înapoi, întrebându-se când și dacă vor reveni.

* * *

Drumul era neted ca-n palmă. Până la intrarea în sat, nimic deosebit nu se întâmplă. Dar în Liezen, observară cum perdeaua în carouri a cafenelei începu să se miște ușor. Accelerară. Grupul de ucigași se năpusti afară, în stradă, mai-mai să ajungă sub roțile Opelului. Krisantem le aruncă un zâmbet răutăcios; regreta sincer că nu avea la el și grenade.

Mercedesul demară pe drumul acoperit de polei. În linie dreaptă, avea în față cam șase kilometri. Nu-i străbătuse încă, în momentul în care văzu ivindu-se în spate trei puncte negre. Vânătoarea începuse. Malko știa că urmăritorilor le-ar fi trebuit cam zece minute pentru a-i ajunge. Dar după nici cinci, Mercedesul era talonat de un Austin 1100 negru, prevăzut cu o antenă radio: era mașina lui Kurt, numai că altcineva se afla în interior. Mașina avea pneuri cu tungsten, ce îi permitea să ruleze la fel de bine pe polei și pe uscat. Trecură de satul Triesten, fără ca situația să se fi schimbat. Celelalte două mașini, un Kapitan și un BMW, îl ajunseseră din urmă.

Începea din nou o lungă linie dreaptă. Acum era momentul: Malko claxonă de două ori, cu toate că din față nu venea nimic.

Frână și opri pe margine, apoi sări din mașină, cu arma în mână. Krisantem trăsese tare de volan, așezând Opelul de-a latul. Surprins, șoferul Austinului frână și se opri la un metru de break. Era tipul cu craniul ras. Turcul sărise deja și portiera se deschise spre Malko, protejându-l și de caroseria Opelului. Rapid, el învârti cheia ce închidea portiera și alergă spre Mercedes.

Tipul cu dinți de iepure ieși din Austin. Zgomotul scos de Remington făcu să cadă zăpada de pe crengile copacilor și nefericitul zbură înapoi, ca și cum ar fi fost atins de un pumn invizibil. Niciodată, nimeni nu-i va mai spune că are dinți urâți, deoarece acum nu mai avea deloc. Malko trase două focuri în pneurile Opelului, care explodă.

Krisantem sărise deja în Mercedes. Agentul se urcă și el în mașină, demarând. Ceilalți aveau nevoie de mult timp pentru a putea împinge mașina aflată în mijlocul drumului, cu pneurile sparte. În Austin, bărbatul cu haină de piele neagră luase deja telefonul special.

Probabil că existau multe persoane care ar fi dorit să-l vadă pe prințul Linge mort, dacă ar fi dat de el.

Rulară cu viteză mare, timp de douăzeci de kilometri. Le mai era necesară încă o jumătate de oră: era timpul de care aveau nevoie pentru a ajunge la aeroport. Nu făcuseră nici o rezervare înainte, tocmai pentru ca linia aeriană să nu fie supravegheată.

— Priviți, îi arătă Krisantem.

Chiar în spatele lor un elicopter survola drumul, la cincizeci de metri altitudine, în aceeași direcție. Malko încercă să distingă semnele particulare. Când aparatul vira, observă litera „D", indicativul Germaniei. Era un elicopter francez, cu două locuri.

— Ei sunt, murmură Malko. S-au gândit la toate!

„Aparatul Gehlen" nu-și dezmintea reputația în privința eficacității. Agentul apăsă pe accelerator, viteza rămânând singura salvare. Elicopterul făcu o rotație și apoi se opri în spate, deasupra șoselei, la foarte joasă altitudine. Când mașina trecu pe sub el, Malko văzu o luminiță roșatic-portocalie și imediat o gaură în formă de steluță apăru în geamul portierei stângi din spate. Krisantem înjură și coborî geamul pentru a scoate țeava armei. Aparatul se afla însă departe, în urma lor. Cei doi se priviră.

— Are o armă cu lentilă și cu amortizor. Ne poate împușca, la fel cum ar vâna doi iepuri.

Încordați, așteptară cel de-al doilea atac. Zgomotul scos de elicopter arăta că se apropie. Se auzi un „zbang" și o gaură apăru în mocheta ce acopera arborele de transmisie, la doi centimetri de mâna lui Malko. Acesta avu timp suficient ca să îl vadă pe criminalul ce stătea alături de pilot., cu arma pe genunchi. Deschisese ușa aparatului pentru a se mișca în voie, purtând o cască albă, asemenea unui pilot de curse. Malko observă cum îi vorbea pilotului. Elicopterul avansă puțin. Coborî și rămase suspendat în aer la câțiva metri de sol, paletele rotorului învolburând aerul, cam la 100 de metri de mașină. Krisantem scoase un țipăt:

— Opriți.

Mercedesul se opri după douăzeci de metri.

Turcul sărise deja din mers, cu arma în mână. Pilotul elicopterului urcă puțin, îndreptându-se apoi spre ei. Pentru un trăgător de elită, mașina era o țintă ușoară. Krisantem se lungi pe spate chiar pe solul înghețat al șoselei, lăsând elicopterul să se apropie de el. Ezitarea pilotului se resimțea datorită balansării aparatului. Chiar ucigașul de lângă el îi ordonă să înainteze.

Krisantem începu să tragă atunci când aparatul se găsea la treizeci de metri. Zgomotul turbinei era atât de asurzitor, încât nici focurile de armă nu se mai auzeau:primele două se pierdură, iar al treilea nimeri în plexiglasul cockpitului. Al patrulea golnț făcu să sară în aer tabloul de bord. Elicopterul trecu razant de deasupra Mercedesului, precum un rac, răsturnându-se pe câmpul din apropiere.

Krisantem se ridică și sări din mașină. Malko demară imediat. Aparatul dispăruse în spatele unei perdele de copaci și nu se mai vedea. Aeroportul Schwechat se găsea la doar șapte kilometri.

* * *

Când Mercedesul intră pe aleea ce ducea spre aeroport, mașinile care îl urmăreau nu apăruseră încă. Agentul condusese ca un nebun, neținând cont de polei.

— Voi încerca să plec. Dar sunt obligat să prevenim ce poate fi mai rău. Iată ce aveți de făcut.

După ce îi ascultase instrucțiunile, Krisantem se duse să parcheze mașina. Malko intră în micul hol al aerogării și se îndreptă spre ghișeul Austrian Airlines.

— Care este următoarea plecare?

— În ce direcție, domnule?

— În oricare...

Blonda coafată de la ghișeu, pentru a-și disimula surpriza, își aranjă bască mică, timp în care surâse comercial. Apoi se aplecă asupra orarelor.

— Într-o oră și zece minute. Există un zbor cu destinația Cologne și Hambourg. Voi verifica dacă mai există locuri.

— Perfect, aprobă clientul neobișnuit.

Femeia telefonă și primi imediat răspuns.

— Clasa întâi, sau turist?

— Prima...

Dacă murea, măcar să o facă stilat. În timp ce blonda scria biletul, el supraveghea intrarea. Fiecare secundă care trecea, era o secundă câștigată.

În momentul în care se îndrepta spre intrarea B, rezervată zborurilor internaționale, „ei „ apărură. Întâi observă craniu ras, apoi pe cei doi malaci cu spate taurin și, în sfârșit, pe cel ce se afla la telefon când intraseră în cafenea. Toți erau foarte calmi.

Ochii lor se plimbară lent prin hol, virară spre Malko, dar nici unul nu tresări. Cu un pas liniștit, cel cu craniul ras se așeză pe o bancă, punându-și pălăria pe genunchi. Ceilalți dispărură, fapt ce nu-l încuraja în nici un fel. Totuși, se hotărî să plece cu orice preț. Avea în buzunar biletul de avion, iar holul era locul cel mai sigur.

Ceilalți, știindu-l înarmat și în mulțimea de oameni din aeroport, nu puteau încerca nimic. Erau genul de indivizi care aveau oroare de scandal.

Agentul începu să facă cei o sută de pași între ceas și chioșcul cu ziare. Cu toate că multe avioane plecau la acea oră, pe aeroport erau puțini călători, din care cei mai mulți oameni de afaceri.

Prezența bărbatului ras în cap îl neliniștea. Acesta putea fi înarmat cu un pistol cu amortizor, ucigându-l fără probleme. De exemplu, putea ține arma ascunsă în pălărie, pe când el nu avea

cum să treacă prin vamă cu un pistol în mână. Austriecii sunt înțelegători, totuși. El așteptă ultimul apel pentru zborul său. Tipul nici nu se mișcase și nici nu aruncase vreo privire în direcția lui.

La un momnet dat, îi veni o idee: se duse calm spre un polițist în uniformă, care dirija circulația taxiurilor. Era un bărbat rotofei, roșu în obraji, îmbrăcat într-un impermeabil alb, din vinilin.

— *Bite schön*... Am observat ceva cam ciudat. Îl vedeți pe bărbatul de acolo, cel care stă pe banchetă? Are un pistol de calibru mare și mă întreb dacă nu cumva o fi vreun soț gelos care-și așteaptă soția, sau ceva de genul ăsta...

Neîncrezător, omul îl privi.

— Credeți? Poate fi o glumă...

Malko luă un ton mai autoritar.

— Ascultați, dacă aveți impresia că glumesc, mă voi duce să semnalez acest lucru la comisariatul de pe aeroport. Voi menționa că tot ceea ce v-am spus, v-a lăsat rece...

— Nu spuneți asta... Înțelegeți-mă, e jenant... Poate că bărbatul acela nu face nimic rău...

— Preferați să așteptați până va omorî pe cineva?

Suspinând, polițistul se hotărî. Își pipăi etuiul cu arma, apoi o scoase și se îndreptă cu pași grei spre criminal. Malko văzu scena de departe. Polițistul întrebase ceva, dar celălalt nu scosese nici un cuvânt. Brusc, primul își scoase cascheta și făcu un pas înapoi: în mână ținea un pistol enorm, ce se sfârșea cu o protuberanță în formă de cutie de conserve. În mână strângea Parabelumul din dotare și urla:

— Nu mișca!

Cu cealaltă mână, le făcu semn angajaților din vamă să plece pentru a-i aduce întăriri. Dar bărbatul de pe bancă ridică o privire blândă spre arma ce îl amenința și nu opuse nici o rezistență. Din fericire pentru polițist, arma avea piedica trasă.

Alți doi polițiști apărură, iar primul îndepărtă cu un gest delicat pistolul ce se afla pe genunchii tipului, forțându-l să se ridice. Chiar atunci, Malko trecu și își privi adversarul. Pe chipul ucigașului nu se vedea nici ură, nici enervare, ci doar un gen de reproș condescendent, ca al unui profesor care își ceartă elevul pentru o glumă proastă.

* * *

Trecu de vamă și de poliție, regăsindu-se la primul etaj, în sala de așteptare. Pasagerii zborului se aflau deja grupați în fața ușii. Un funcționar al Liniilor Aeriene Austriece, strigă:

— Persoanele cu bilete roșii să se prezinte pentru îmbarcare, vă rog.

Patru indivizi, printre care și Malko făcură un pas înainte. Aparatul era un Boeing 727. Călătorii prezentau stewardesei biletul și femeia le făcu semn să aștepte. Avionul se afla la circa o sută de metri, neexistând însă un autocar pentru transportul pasagerilor până la navă. Malko se uită spre terasa restaurantului, văzând doar câteva familii, dar nici o urmă a ucigașilor lui Gehlen. În stânga, zări Mercedesul, cu Krisantem la volan.

Brusc, al șaselea simț îi spuse să nu plece. Bărbatul scund care stătuse pe bancă fusese mult prea sigur de el. În plus, absența celorlalți i se părea ciudată. Adevărul îi străfulgeră mintea: ei *nu făcuseră nimic pentru a-l împiedica să plece*. Cu alte cuvinte, trebuia să nu piardă avionul. Tipul de pe banchetă nu era acolo decât pentru a se asigura că el va pleca. Cu un pas liniștit, o luă la stânga, spre barieră. Stewardesa îi atrase atenția:

— Domnule, ați greșit drumul! Pe aici!

Tonul îi era foarte amabil. Malko mări pasul, dar femeia începuse să țipe. Începuse să fugă, trecând rapid pe sub barieră. Uimiți, pasagerii se opriseră, considerându-l nebun.

Krisantem îl văzuse și se aplecă pentru a-i deschide portiera. Agentul intră în mașină iar turcul demară imediat.

— *Ei* au plecat. Au luat cele trei mașini, iar poliția l-a luat pe tipul în negru. Unde mergem?

— La Viena. *Ei* cred că mă aflu în avion, ceea ce îmi dă cel puțin o oră de liniște. Cu siguranță sunt așteptat la Cologne.

Rulară până la Viena, fără incidente. Intrară pe Ring, cotiră la dreapta, trecând podul Alpern și ajunseră la Praterstrasse. Krisantem căscă ochii mari: nu văzuse niciodată această parte a orașului. Malko îl ghidă până în Henmardt, o stradă sordidă, dar extrem de frecventată de prostitutate care cereau clienților 100 de șilingi. Câteodată, pe aici mai trecea câte o contesă ce se întâlnea

pe ascuns cu un student sărac, pe care după pardia de amor îl ducea la Bristol sau la Imperial. Cel mai vestit hotel și cel mai frecventat din toată zona era „Goldener Spiner"[1], cu condiția să nu rămâi mai mult de o noapte.

Depășiră hotelul și parcară mult mai departe. În spatele perdelelor colorate se zărea o mână de bețivi care se uitau invidioși spre Mercedes.

Malko și Krisantem se întoarseră pe Henmardt, fără ca nimeni să le acorde vreo atenție. Imediat, din cadrul unei uși apăru o siluetă: era o fată înveșmântată într-un impermeabil alb-murdar, cu ochi de cărbune, ce putea avea 17-18 ani. Ea îi făcu bezele lui Malko și-i șopti:

—*'gen, lieber*?

Se opri în fața fetei, care îl luă repede:

— Îmi oferi ceva de băut? E foarte frig.

— De ce să nu mergem la Goldener Spiner?

Fata râse ironic:

— Dar nu pentru a bea șnaps, nu-i așa?

— De acord, zise Malko.

Fata îl luă de braț, remarcându-l pe Krisantem, ce se postase puțin mai departe.

— Vine și prietenul tău?

— Da.

— Atunci, vă costă 300 de șilingi.

Turcul tresări. Cunoștea gusturile stăpânului pentru femei, totuși... Malko îi spuse rapid:

— Când mergi la un hotel ca ăsta, este mult mai bine să nu intri niciodată singur... Nu uita că suntem căutați de oameni periculoși și extrem de bine informați.

Holul hotelului era sinistru. Afișe vechi de călătorie acopereau bucățile rupte de pictură murală. La recepție, un tip cu ochelari cu lentile groase, se uita neîncrezător la acest trio. Fata surâdea, dar Krisantem sătea cu ochii în pământ. Malko puse o hârite de 500 de șilingi în fața tipului.

— Vreau o cameră.

Mai adăugă încă 100 de șilingi.

— Și o sticlă de vodcă.

---

1. Păianjenul de aur (n.a.)

Banii dispărură, ca și cum ar fi fost înghițiți de un aspirator. Bărbatul luă o cheie și reuși o strâmbătură ce semăna a surâs. La acest preț, puteai urca cu o duzină de fetițe.

— Etajul unu, camera 7.

După ce își termină treaba, omul căzu din nou în lectura ziarului *Kronenzeitung*[1], la pagina curselor.

Fata luase cheia și le arăta drumul. Intrând în cameră, Malko simți un miros ciudat: un amestec de sudoare înghețată, murdărie și *brockenwurst*[2]. Nu exista sală de baie, ci doar o chiuvetă cu două prosoape dubioase. Plafonul era atât de jos, încât de-abia puteai rămâne în picioare.

Fata își scose impermeabilul, rămânând într-o rochie verde din lână. Dintr-o mișcare, și-o scoase și rămase într-un slip și un sutien, ce fuseseră odată albe. Se auzi o bătaie în ușă: tipul de la recepție adusese pe o tavă sticla de vodcă și trei pahare. Sticla nu avea etichetă. Malko o deschise și o mirosi: putea trece drept vodcă. Probabil că individul o fabrica în propria baie. Imediat ce bărbatul ieși, fata se aruncă spre sticlă.

— Pot să beau?

Malko dădu din cap, iar tânăra goli o bună cantitate din conținut. După aceea se întinse pe pat, acoperindu-se cu pledul murdar. Cei doi se așezară în fotoliile de un maro decolorat. După o lungă tăcere, din pat se auzi un hohot de plâns.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Malko.

— Un nemernic, logodnicul meu.

— V-a părăsit?

— Cam așa ceva. A murit! Sâmbătă seară, a derapat cu motocicleta pe polei și s-a lovit cu capul de un copac, iar creierul s-a împrăștiat de jur-mprejur. Când îmi aduc aminte, plâng.

Își șterse repede ochii, scoase un oftat și continuă:

— Asta nu are nimic de-a face cu voi. Putem începe. Vreți amândoi odată, sau pe rând?

---

1. *Cotidina popular vienez (n.a.).*
2. *Sos foarte popular la Viena (n.a.)*

— Avem destul timp. V-am dat 500 de șilingi ca să rămâneți toată seara cu noi.

Fata deschise ochii mari.

— Ce trebuie să fac, de fapt? Ceva perversiuni?

— Nu. În nici un caz!

Malko își scose vesta și se lungi pe pat, lângă ea. Imediat, fata întinse mâna pentru a-l mângâia, dar el i-o îndepărtă ușor.

— Așteptați, mă gândesc.

— Spune drept, ești cam vicios, nu?

Din fotoliul său, Krisantem, cam dezgustat, urmărea scena. Agentul închise ochii. Încă din această noapte va încerca să găsească o ascunzătoare mai bună. Mai avea nevoie de încă patru sau cinci ore. În mintea lui, singura persoană capabilă să-l ajute era Alfi. Cu o condiție însă: ca acest lucru să-i aducă ceva.

Epuizat ațipi, asemenea fetei de lângă el. Se trezi spre ora nouă, văzându-l pe Krisantem care nici nu se mișcase din fotoliu. Fata sforăia ușor, culcată pe o parte. În cameră se lăsase un frig cumplit. Malko se ridică încet.

— Elko, du-te să cauți niște cârnați. La miezul nopții îi scot calzi.

Turcul își puse paltonul și ieși. Reveni după o jumătate de oră cu chifle, cârnați și cu ediția de seară a ziarului *Kurier*. Deschise ziarul și-i arătă titlul de pe manșetă. Cu caractere mari, chiar enorme, cuvintele acopereau o pagină întreagă:

„AVIONUL VIENA-COLOGNE A EXPLODAT ÎN TIMPUL ZBORULUI"

Cu un tremur ușor al mâinilor, Malko citi articolul. Zborul Viena-Cologne se dezintegrase la sud de Frankfurt. Cauzele accidentului nu erau cunoscute. Șoferii de pe autostradă văzuseră o sferă în flăcări ce cădea din cer și care se prăbușise în pădure. Turnul de control nu primise nici un mesaj care să indice faptul că aparatul se afla în dificultate. Cei 68 de pasageri și 5 membri ai echipajului muriseră.

Lăsă ziarul, aducându-și aminte de bărbatul în haină de piele neagră de pe aeroport și de privirea lui. Știa că avionul se va

prăbuși. Moartea lui avea în mod sigur o foarte mare importanță. De obicei, acest gen de accidente nu se întâmplă decât șefilor de stat. Simți o strângere de inimă, gândindu-se la cei 73 de condamnați la moarte fără apel, din cauza lui.

Capitolul XV

Strângerea de mână a lui Alfi fusese mai puțin călduroasă decât de obicei. Nu reușise nici acum să-i întâlnească privirea. Patronul de la Play-Boy părea indispus. Veștile circulau rapid...

În club era pustiu. Într-un colț al barului, Toni moțăia.

Lui Malko i-ar fi plăcut să-și petreacă seara împreună cu prietenul său, bând și bârfind, dar în momentul de față nu mai era sigur că Alfi n-ar fi fost capabil să telefoneze celor de la C.I.A. care îl urmăreau, pentru a primi o recompensă grasă. Contelui trebuia, întotdeauna, să-i iasă ceva... În toată Viena nu mai găseai un loc sigur!

Brusc, Malko renunță să-i mai ceară protecție patronului de la Play-Boy. Omul era prea sensibil pentru a fi atras de niște șilingi, iar atitudinea lui nu prea îl făcea să se simtă liniștit.

— Plec, îi spuse lui Alfi. Ne mai vedem!

Ridicându-se de pe scaun, auzi o voce înaltă, frumos timbrată, chiar în spatele lui:

— Malko! *Wie Geht's*?

Contesa Thala von Wisberg părăsise ringul de dans. Agentul îi admiră îmbrăcămintea, model Balenciaga. Dar nu se opri la atât; îi studie cu atenție umerii cu brațele dezgolite, minunat conturate. Ridurile minuscule și multe din jurul ochilor îi dădeau aerul unei fetișcane de douăzeci de ani. Studentele care se înclinau în fața farmecului ei, aveau motive. Prințul făcu o plecăciune:

— *Küss die Hand, Gräfin.*

Contesa își abandonă mâna, cu o jumătate de secundă mai mult decât de obicei.

— Nu fiți atât de ceremonios. Mă cheamă Thala. Oferiți-mi un pahar de șampanie, pentru că mor de sete.

În scurt timp pe masă apărură băuturile: vodcă pentru el și șampanie pentru femeie. Alfi profită pentru a se scuza. Probabil că jos, așteptând în mașină, Krisantem începuse să se nelinștească.

Malko asculta pălăvrăgeala contesei. Era inteligentă, plină de farmec și dotată cu o voință de fier. Pe măsură ce o auzea pălăvrăgind, i se părea că dialogul nu era o pură întâmplare.

— Dansăm? întrebă contesa.

Era mai mult un ordin, decât o invitație. Thala von Wisberg dansa foarte dreaptă, cu chipul impenetrabil, cu mâna pusă ușor pe umărul, dar cu trupul foarte lipit de cel al partenerului.

Ca o mică picanterie, Malko își amintea că femeia nu poartă niciodată, nimic pe dedesubt...

După ce dansul luă sfârșit, timp în care nu vorbiră deloc, se reîntoarseră la bar.

— Aici este un loc sinistru, spuse Thala. Hai să plecăm. Vă invit la mine, să bem ceva...

Malko acceptă. În timp ce o ajuta să-și îmbrace mantoul superb din blană de panteră de Somalia, privirile li se încrucișară, iar pe buzele contesei se ivi un surâs.

— Sunteți cu mașina? îl întrebă.

Agentul ezita. Krisantem se afla la douăzeci de metri, așteptând în Mercedes, dar era curios să vadă până unde poate merge această femeie.

— Nu, o minți.

— Poftim! Conduceți dumneavoastră!

Îi întinse un port-chei . Mașina îi era parcată în față la Play-Boy și era un Rover mare, roșu închis.

* * *

Din Mercedes, Krisantem urmărea scena. O dezaproba total. Bine că, deocamdată, stăpânul său se simțea bine.

Thala se așeză în mașină, își aprinse o țigară și își încrucișă picioarele, lăsând să se vadă ciorapii fumurii. Printre gene, îi adresă o rugăminte:

— Dați drumul la încălzire. În seara asta va fi ger.

Malko demară, cu un ochi în oglinda retrovizoare. Krisantem îi urma. Agentul știa unde locuia contesa: în apropierea castelului Schönbrunn, în afara orașului.

— Sunteți un bărbat pasionant, dar există la dumneavoastră câteva lucruri care mă intrigă, o forță, un mister...

Trase din țigară un fum adânc, apoi continuă pe un ton melancolic:

— Sunteți cu atât mai interesant, cu cât pot face comparație cu toți tinerii ce se cred romantici, deoarece vorbesc despre dragoste, înainte chiar de a ști ce înseamnă.

Thala stătea răsturnată pe spate, cu ochii pe jumătate închiși. Chipul își pierduse aerul sofisticat cu care își intimida amanții care erau mult mai mici ca vârstă decât ea.

Prințul păru puțin surprins. O cunoștea de multă vreme, dar intimitatea lor nu depășise pragul sărutului de mână. Se întreba de ce avusese loc schimbarea. Mașina urca lent pe strda Schlos, pustie la acea oră. În urma lor se zăreau farurile Mercedesului. În buzunarul drept al paltonului, Malko avea pistolul extraplat, pregătit.

— Sunt încântat de complimentele pe care mi le faceți. Contesă, sunteți una dintre cele mai frumoase femei din Viena.

Măgulită, femeia încercă să disimuleze surpriza, atrăgându-i atenția la drum:

— Aici, cotiți la dreapta.

Malko ascultă. Se găseau pe una din nenumăratele străduțe strâmte, care șerpuiau de-a lungul colinelor Breitensee. Farurile luminară o barieră pe care era scris: Sackstrasse[1]. Frână imediat și opri.

— V-ați înșelat.

— Nu...

1. *Drum închis (n.a.)*

Înainte de a putea răspunde, Thala îl sărută. Îl îmbrățișa cu violență, în timp ce mâna întrerupea contactul. Fără ca el să-și dea seama, femeia își dăduse paltonul jos. Prin țesătura rochiei, îi simțea vârfurile întărite ale sânilor, în timp ce se răsucea complet, deasupra lui. Acum, ea îi murmura cuvinte provocatoare la ureche, în timp ce mâinile febrile îl mângâiau pe tot corpul. Prințul avu impresia că este atacatat de cineva mai puternic decât el, parcă ar fi fost violat. Contrastul între accentul aristocratic al femeii și expresiile crude ce le spunea, îl făcu să uite de toate problemele. El o strânse în brațe. Vocea contesei era din ce în ce mai aspră. Parfumul delicat franțuzesc se amesteca cu cel al pielii cu care era tapisată mașina. Îmbrățișarea lor avea aerul unei lupte dintr-un mic univers, limitat de scaunele de piele și de bordul mașinii.

Mâinile fine se crispară pentru a zgâria. Auzi un fâșâit de țesătură ruptă. Thala gemu, iar rochia neagră, elegantă, căzu până deasupra șoldurilor. Se lăsă cu toată greutatea pe Malko, precum o păpușă dezarticulată. Bărbatul o așeză în colțul scaunului ei. Îl dureau buzele pe care femeia i le mușcase și se gândea la Krisantem, spectator fără voie. Ce aventură nebunească...

Thala se întoarse spre el: avea ochi strălucitori și îi luă mâna, ducând-o la buze.

— Scuză-mă, îi șopti, Sunt foarte excitată. E nemaipomenit să faci sex așa, ca noi, într-o mașină. Te simți puțin în pericol. Dacă am fi fost surprinși....

Prințul, cu cămașa asudată, își reprimă un surâs. Eleganta contesă n-ar fi riscat nici contravenție și nici scandal cu acest tip de comportament. Ce fericire și eliberare că Elko se afla în apropiere...

— De ce tocmai astăzi? întrebă el.

Femeia ezită mai mult de cincisprezece secunte, apoi vorbi cu voce joasă:

— Alfi mi-a spus că ați fost un bărbat... periculos, că sunteți..., că acum sunteți un adevărat pericol. Acest lucru mi-a provocat dorința. Vroiam ceva... neobișnuit...

— Am observat...

În el exista și tentația de a o pălmui, dar și acea de a face dragoste... Femeia încă i se oferea, cu rochia ridicată atât de sus,

încât i se vedea pielea de deasupra ciorapilor. Thala îl privea intens. Parcă ochii îi erau plini de umilință.

— E adevărat ce mi-a spus Alfi?

— Da. Chiar și în acest moment mă aflu în pericol de a muri... Ca și dumneavoastră, de altfel, datorită întâlniriri cu mine...

Instantaneu, femeia îi puse mâna pe braț:

— Vreau să vă ajut. Veniți la mine. Veți fi în siguranță.

Tonul îi redevenise aristocratic. Malko surâse, aproape cu tandrețe. Era cea mai frumoasă trăsătură a contesei, această solidaritate de clasă. Nu putea ști dacă el era un bun amant, asta nu conta, femeia tot ar fi reacționat.

— Poate că așa voi face în astă seară. Dar a sta la dumneavoastră mai mult timp, ar fi periculos. În orice caz, vă jur că nu am făcut nimic dezonorant.

— De ce nu alertați poliția?

— Pentru că este vorba de cu totul altă lume, despre care nici măcar nu bănuiți că există. Nu mă întrebați mai multe. Există însă o problemă...

Îi explică de prezența lui Krisantem. Thala tresări și încercă să străbată cu privirea întunericul de afară, dar Mercedesul parcă devenise invizibil.

— Îi pot da și lui o cameră...

Agentul se întoarse, uitându-se în spate: mașina apăru din neant și se postă lângă Rover. Krisantem era din ce în ce mai perplex.

* * *

După cinci minute, ajungeau acasă la contesă. Traversară un parc și opriră în fața unei clădiri sumbre. Thala von Wisberg se îndreptă cu pași fermi spre casă și descuie ușa.

— Mă văd obligată să vă dau o singură cameră. Asta numai din cauza copiilor și a servitorilor.

Malko înțelese perfect. Se îndreptă spre Mercedes și-i explică lui Krisantem situația.

— Sunteți sigur că nu e o capcană?

— Da. Am încredere deplină în Thala.

Și ăsta era adevărul gol-goluț. Numai că în Alfi nu prea avea mare încredere. Holul era luminat. O bătrânică scundă, cu ochi veseli, se ținea scai de contesă.

— Maria nu se poate culca până nu mă întorc acasă, le explică contesa. Se află în familia noastră de peste cincizeci de ani.

Bătrânica răspunse în dialect vienez:

— Contesa frecventează tot felul de locuri dubioase. Ar trebui să se gândească mai mult la fangul pe care-l poartă.

Cu aceste cuvinte dojenitoare, femeia dispăru. Poate că spusese adevărul, dat fiind că o cunoștea atât de bine pe stăpâna ei...

Thala îi conduse pe oaspeți în camera lor.

— *Gute Nacht, lieber. Und Grüss Gott*[1]. Micul dejun se servește la ora opt, din cauza copiilor. Voi avea grijă și de prietenul tău.

Apoi se pierdu pe culoarul roșu, ondulându-și șoldurile. Înainte de a dispărea, se întoarse și-i zâmbi; era o gazdă perfectă. Aventura din mașină îl epuizase. Își ascunse pistoletul sub saltea și verifică modul de închidere al ferestrelor și a ușii. Nu se știe niciodată... Apoi se dezbrăcă și făcu un duș. Aproape imediat, adormi moleșit și destins.

* * *

Krisantem nu reușise să-și ascundă aerul neliniștit. Cele două fiice ale Thaliei îl priveau cu coada ochiului, în timp ce-și beau cafeaua. Mama lor apăruse, discret machiată și îmbrăcată într-o rochie de interior, din bricard auriu, mulată pe corpul ireproșabil conturat. Malko se uită spre Krisantem, cu o privire de reproș. Turcul avea aerul a ceea ce era în realitate: un bandit la drumul mare, din Anatolia. Dar, toate lucrurile frumoase au un final. După ce înghițise ultimul dumicat, își luară rămas bun de la contesă. Thala îi conduse pe cei doi musafiri. În timpul nopții ninsese și Mercedesul era acoperit cu un strat alb. Krisantem porni motorul. Contesa își pusese mâinile pe umerii lui Malko.

1. *Noapte bună, dragule. Dumnezeu să te aibă în pază. (n.a.)*

— Dacă mai aveți nevoie de mine...

Era o figură se stil, care plăcea întotdeauna. Agentul se înclină în fața ei și a mâinii fine:

— *Küss die Hand, Gräfin* [1]. Vă mulțumesc din suflet pentru ospitalitatea dumneavoastră.

Mercedesul făcu zăpada să scârțâie. După ce rulară câteva minute pe drumul înghețat, Malko se opri într-un capăt al șoselei Lainzerstrasse, cea care cobora spre Ring. Tramvaiele ieșiseră deja din depouri, împregnate cu miros de bere și de transpirație, foarte diferite de cele din San Francisco! Unde era vesela Viană a lui Offenbach?

Krisantem îi întrerupse brusc gândurile:

— Am o idee.

— În ce sens?

Turcul luă un aer grav, dar și o lucire angelică în ochi.

— Cunosc un loc, unde nu vă va căuta nimeni.

— Unde?

— Ați auzit vorbinde-se despre derviși?

Agentul parcă pică din cer.

— Da, dar destul de vag. Știu că sunt o sectă religioasă musulmană. Și ce?

Krisantem zâmbi cu modestie:

— Eu sunt derviș.

Malko îl privi, de parcă s-ar fi transformat în femeie.

— Dumneavoastră?

— Nu e ceea ce vă imaginați. Noi suntem pacifiști, nu ca dervișii urlători. Chiar dacă guvernul Ataturk a închis templul nostru din Turcia, avem dreptul ca o dată pe an se ne reunim.

— Bine, acceptă Malko, puțin agasat, dar după câte știu, acum nu trăiești într-un templu.

Krisantem surâse, din ce în ce mai modest.

— Nu! Însă oamenii de acolo au nevoie de bani pentru a-și întreține templul. Dacă i-ați ajuta puțin... Sigur, acolo nimeni nu v-ar căuta. În timpul ceremoniilor, intrarea străinilor este interzisă.

— Ce să caut eu acolo? Să urlu sau să mă învârtesc?

---

1. Sărut-mâna, contesă (n.a.)

— Nimic din toate astea, îl liniști Krisantem, pe un ton extrem de serios. Există niște celule mici, rezervate novicilor. Nimeni nu vă va cere să faceți ceva deosebit.

— Dar dumneavoastră? Vă veți roti, cântând psalmi?

— Da. Suntem dervișii din tată-n fiu. Eu am fost inițiat la douăzeci de ani, după care am frecventat ședințele cu regularitate. Veți vedea. E foarte frumos... și poetic...

— Unde se află acest templu?

— În districtul al doilea, nu prea deaprte de Dunăre. Trebuie să trăiești într-un templu, pentru a fi derviș. Din momentul în care ordinul a fost interzis în Turcia, ne mulțumim cu reuniuni anuale pentru rugăciuni și inițieri. În restul timpului, ducem o viață normală.

— Bine, dar suntem în Viena, nu în Turcia.

— Și în Viena există un templu. Suntem în a doua săptămână a lunii decembrie. Timp de zece zile, noi... vreau să spun această congregație, se va reuni acolo.

— Ascultă, n-am timp de glume!.

— Nu glumesc deloc, afirmă Krisantem. V-am explicat că guvernul turc a interzis dervișii. Din acest motiv, ei s-au refugiat în diverse țări, în Maroc, Persia, chiar și în Austria. În timpul războiului au fost urmăriți de naziști, acum însă comunitatea i-a acceptat.

— Unde se află templul dervișilor din Viena?

— Pe Judengasse, în apropierea portului Birgitta. De obicei, publicul nu are acces. În acest moment, este locuit doar de doi preoți-derviși care-l întrețin.

— Bine. Să mergem acolo cu mașina. Am și eu o idee: vreau să vizitez castelul Schönbrunn. Asta îmi va lua două ore, timp în care nimeni nu mă va urmări.

— Voi fi acolo peste două ore, hotărî Krisantem.

Turcul se sui la volan și după câteva minute îl lăsă pe Malko în fața castelului. Ultimul se pierdu în mulțimea de turiști, după care plăti cinci șilingi și intră.

* * *

Până ce apăru Mercedesul, agentul fu nevoit să se mai plimbe încă zece minute, împreună cu grupurile de turiști.

— S-a aranjat, anunță Elko. Trebuie să faceți o donație către templu, în valoare de 10.000 de șilingi, dar asta numai în momentul în care veți pleca.

Cu oamenii care doresc să-ți salveze viața, nu se discută. Brusc, speranța renăștea. Cu puțin timp la dispoziție și stând în siguranță, va găsi o soluție pentru situația în care se găsea. Chiar dacă va fi nevoit să îi telefoneze însuși președintelui S.U.A.

— Să lăsăm mașina în parcarea turiștilor, propuse Malko. Nimeni nu o va remarca. Vom lua un taxi.

Fiecare își luă propria-i valiză din portbagaj. Cu regret, turcul lăsă înăuntru Remingtonul.

— Elko, îmi salvați viața...

— Și dumneavoastră mi-ați salvat-o la Istanbul...

În taxi, agentul încercă să afle mai multe despre dervișii

— Sunt oameni extrem de cumpătați, explică Krisantem. Secta a fost fondată în 1247, de către un turc, pe nume Mevlana. La moartea lui au venit și creștini, și evrei. Mausoleul construit în cinstea lui există încă în Anatolia, la Konia, care a devenit un oraș sfânt. Dervișismul este o școală de gândire și poezie, dar și o religie...

Ajunși în centrul Vienei, taxiul o luă pe Schottenring, apoi încetini.

— De aici, ar fi mai bine să mergem pe jos, propuse Elko.

Coborâră amândoi, cu bagajele în mână. Frigul era atât de ascuțit, încât agentul fu cuprins de o criză de tuse. O umiditate glacială urca dinspre Dunărea semiînghețată. Krisantem era să se lovească de vitrina murdară a unui Weinstube[1]. Probabil, înăuntru era cald. Trotuarele erau atât de acoperite cu polei, încât trebuiau să se țină de mână pentru a înainta.

— Iată Judengasse, spuse Krisantem, suntem foarte aproape.

Casele semănau cu un decor din desenele animate. Din cauza pietrelor vechi și deplasate, dinăuntru se auzea orice zgomot. Amândoi străbăteau pavajul inegal, precum cel al unei antice străzi romane. Trecură prin fața unei sinagogi. Într-un colț, o fată

1. *Cabaret (n.a.)*

îmbrăcată într-un palton din blană de iepure, cu cizme înalte de cauciuc, ridică spre ei ochii mari și negri, șoptind:

— *Lieber... es macht ein hundert Schillingt*[1] *!*

Privirea ei implora, părând că este în stare să meargă oriunde pentru acești bani. Malko scoase o bancnotă din buzunar și, fără a se opri din drum, i-o strecură fetei, surâzându-i călduros, după care nu-și mai întoarse capul. Oare făcuse o faptă bună?! Spera din toată inima...

* * *

— Am ajuns, spuse turcul.

Casa spre care se îndreptau avusese patru etaje, dar prin tasare, rămăseseră doar trei. Malko clipi din ochi, pentru a se obișnui cu întunericul. De undeva venea un curent de aer rece.

Krisantem bătu la o ușă și așteptă. Din spatele ei se auzi o voce și se schimbară câteva cuvinte în limba turcă, din care agentul nu înțelese nimic. Ușa se întredeschise și Elko îl împinse înăuntru. Malko se trezi în fața unei apariții de o cu totul altă vârstă: era un bărbat filiform și scheletic, bărbos, înveșmântat într-un soi de rochie lungă și care purta o pălărie conică. Fără a scoate un cuvânt, necunoscutul se înclină și le făcu semn să-l urmeze. După ce străbătură un culoar lung, cotind ba la stânga ba la dreapta, ghidul se opri în fața unei uși de lemn, pe care o deschise. Aici apăru o celulă de 3/4 metri, cu un pat, un scaun și o masă. Singura deschidere spre înafară o constituia un gen de vitraliu, de un metru înălțime, care dădea spre o curte interioară pustie, înconjurată de coloane și cu pavajul din lemn.

— Aici voi locui? întrebă neliniștit Malko.

— Da. Eu sunt „cazat" în camera de alături. Nimeni nu vă va căuta prin aceste locuri.

Era incredibil de crezut că o astfel de clădire se afla în mijlocul Vienei! Te puteai crede în mijlocul Turciei, în secolul XIII. Pe masă era un bol umplut cu o cremă albă.

1. *Dragă, costă 100 de șilingi (n.a.)*

— Este iaurt, explică Elko. Suntem obligați să ne abținem de la mâncarea tradițională.

Preotul derviș aștepta în tăcere, cu mâinile ascunse în mânecile largi. Agentul îi adresă un zâmbet și se înclină. Omul înclină doar capul, iar celălalt dispăru într-un foșnet ușor.

— Cine a fost ăsta?

— Paznicul templului, cel ce locuiește aici întregul an, ținând contactul cu frații-dervișii din Europa. Tot el trimite invitații pentru adunarea anuală și gestionează fondurile comunității. Celor săraci le plătește biletul de tren pentru a putea veni să se roage.

— Când încep ceremoniile?

— Au început deja. Acum meditează. Dansurile vor avea loc mai târziu. Este ultimul stadiu, în apropierea față de Dumnezeu.

Krisantem vorbea foarte serios. Malko se întreba dacă se roagă cu lațul în buzunar... Juxtapunerea celor două universuri în care el se afla acum avea un grăunte de nebunie: C.I.A . și dervișii, avionul prăbușit și celula monahală...

Se așeză pe pat și își scoase vesta. Acest loc nesperat de liniștit îi putea salva viața. Planul său era simplu: după câteva ore de concentrare, grație memoriei fantastice, va reconstitui raportul Kennedy. Următorul pas va consta în a intra în contact cu Foster Hillman, numărul unu din C.I.A., șeful grupului 54/12, bărbatul care avea puteri egale cu președintele. Singura lui speranță era ca acesta să nu gândească la fel ca și subordonații lui, fiind un om politic, nu un ucigaș. Va fi un poker mortal. Dacă Hillman nu intra în jos, nimic și nimeni nu-l va mai putea salva.

Cu pistoletul armat, ascuns sub saltea, începu să scrie, chit că celula părea să semene cu cea a unui condamnat la moarte. Viața are ironiile ei.

Pentru un moment, se gândi la Alexandra, îndepărtând-o apoi, pentru a se putea concentra.

Paginile defilau prin fața sa, de parcă le-ar fi cunoscut de când lumea. Era adevărat că era în stare să-și amintească o figură pe care o întâlnise timp de un minut, chiar și după douăzeci de ani.

Din ce înainta în scris, se înfuria și mai mult: era vorba de viața unui om ce se afla în posesia unor secrete, viață pe care nu se mai

dădea nici un ban, atât în Vest, cât și în Est. Scrisese atât de mult, încât începu să-l doară ochii. Înfometat, mârâcă puțin iaurt, dar gustul era infect.

În clipa în care își reluă lucrul, privi pe fereastră. Un fior rece de-a lungul șirei spinării îl îngheță: în șir indian, circa douăzeci de persoane asemănătoare celui ce le deschisese ușa, intrau în spațiul din interiorul clădirii. Aceștia se așezară într-un cerc perfect, cu mâinile pe genunchi și începură să se roage, cu voce scăzută. Malko le vedea buzele mișcându-se, dar nu înțelegea nici un cuvânt.

În exterior, în Viena, la un milion de ani lumină, ucigașii lui Gehlen, dirijați de Kurt, răvășiseră probabil toate ascunzătorile posibile. Herr Gehlen risca, datorită eșecului, lipsuri majore în colaborarea cu C.I.A.

Capitolul XVI

Un urlet satanic străbătu prin vechii pereți umezi ai celulei. Trezit brusc, scoase pistolul și se îndreptă spre ușă, dar aceasta era încuiată. Un la doilea țipăt, la fel de inuman ca și primul, îl determină să se ducă spre vitraliul ce dădea în curtea interioară. De acolo venea totul. Îmbrăcându-și rapid pantalonii, se agăță de grilajul din fier forjat, după care, oripilat, se dădu înapoi. O figură de coșmar se legăna la numai un metru depărtare de el: ochii persoanei erau complet scoși din orbite și o spumă roșiatică îi curgea din gură spre barbă. În mijlocul frunții avea un cui enorm, lung și ruginit, înfipt între ochi. Pironul evoca un desen suprarealist. Nu exista însă nici o picătură de sânge. Ciudat...

Malko se întreba dacă nu are halucinații din cauza iaurtului. Dar omul exista și atârna la fereastră, în fata lui...

Îmbrăcat în negru, corpul se legăna înainte și înapoi, cu mâinile ascunse în mânecile largi ale veșmântului. Capul se mișca, așișderea unui somnambul. În spatele „mortului-viu", observă un grup impasibil de muzicanți, ce mânuiau niște instrumente bizare. Unul dintre ei aștepta în fața a două tamburine. Brusc, omul începu să bată în ele, într-un ritm asemănător cu jazzul. Dansatorul scoase un muget sălbatec, iar mâna dreaptă ieși din mânecă, înarmată cu un fel de ciocan din lemn aurit. Cu toată forța, dădu în cui!

Malko simți în toate oasele lui șocul oțelului ce se înfunda în craniu. Vârful dispăruse, lăsând afară doar câțiva centimetri. Tetanizat, dansatorul făcu un efort, ochii i se rotiră mai repede, după care își reluă balansarea lentă, acompaniat de muzica discordantă.

— Dumnezeule! Va muri, strigă Malko.

Silueta în perpetuă balansare îl fascina precum o cobră. La fel și cuiul! Simțea nevoia acută de a i-l scoate cu dinții. Era inuman.

— Nu vă fie teamă, auzi o voce în spate.

Krisantem intrase ușor, fiind și el îmbrăcat într-o rochie lungă până la glezne.

— Elko, doar nu...

Foarte demn, înălțând capul, turcul îi potoli:

— Nu. Acela este un derviș-urlător. Acum sunt în număr mic. Nu suntem de acord cu ei în privința anumitor puncte ale doctrinei, dar este, vă asigur, un bărbat extrem de sănătos.

— Bine, dar va muri!

Turcul dădu din cap.

— Nu. Este în transă. Câteodată, își freacă pielea cu cărbuni încinși, nerămânându-le nici un semn[1].

— Atunci ar putea să se facă impenetrabil și față de gloanțe?!

— Cred că da...

— Ar fi bine să-i cerem rețeta...

— N-ar putea să ne-o dea. Înainte de toate, ține de suflet. Lui nu-i este teamă de moarte...

Krisantem părea să găsească foarte natural spectacolul, dar Malko, aruncându-și pistoletul pe pat, nu-l scăpa din ochi pe bărbatul pironit. Acum dansa un fel de balet, în jurul unui punct imaginar. Cuiul nici nu se mai vedea. Încet-încet, brațele i se ridicară spre cer, deschizându-și ochii extaziați și exprimând o bucurie de nedescris. Apoi căzu și nu mai mișcă. Muzica se opri și ea.

— E mort, șopti Malko.

— Nu. Se va trezi după câteva ore. Se află doar în criză mistică.

Alți patru derviși ridicară trupul cu precauție, capul atârnând ca cel al unui cadavru. Fiind părtaș la toată agitația, agentul era pe cale de a pierde simțul realității și al timpului.

— Vă părăsesc o clipă, spuse Krisantem. În curând începe o ceremonie religioasă, iar eu trebuie să... dansez.

După ce se înclină respectuos, ieși...

1. *Toate acestea sunt strict autentice (n.a.)*

* * *

Trecuseră cinci zile de când se afla în templu. Adică *o sută douăzeci și cinci de ore* de tensiune. De trei zile terminase reconstituirea, identică cu originalul. După ce o citise, înțelese pentru ce și de ce murise John Kennedy și, în special, cine îi dorise moartea.

Dacă într-o zi, cineva ar urca la tribuna O.N.U. cu aceste documente sub braț, peste o duzină de persoane s-ar sinucide, chiar înainte de începerea discursului.

Se simțea destul de trist, gândindu-se că lumea putea să nici nu afle secretul... Sau, poate îl va cunoaște mult mai târziu, într-un alt secol, din manualele de istorie ale unei alte țări... Asta pentru a încerca să fie optimist...

Din punctul lui de vedere, făcuse tot ce era omenește posibil pentru a-și salva viața. Expediase documentul, împreună cu o scrisoare. Plicul fusese trimis direct la domiciliul personal al lui Foster Hillman, unde nimeni, în afara lui, nu l-ar fi putut citit. Pe de o parte, în scrisoare îl asigura pe Hillman în legătură cu devotamentului său. Pe de altă parte, îi dezvăluia faptele pe care ar fi trebuit să le știe cu privire la „afacerea Kennedy", accentuând pe ideea că nu avea nici un chef să dea ortul popii. În plus, îl avertiza că va aduce la cunoștința întregii lumi dosarul K.

Evident, o copie nu avea valoarea originalului plin cu semnături, dar numele și amănuntele existau din abundență.

Malko decise: va lăsa să treacă o perioadă de timp, cât pentru a fi sigur că demnitarul primise scrisoarea și că, după citirea ei, se va duce direct la Ambasasdă. Acolo va intra în contact, prin intermediar, cu numărul de cod al agentului. William Coby nu-și va lua responsabilitatea de a i se opune.

Pentru a-și șterge din minte abominabila viziune a dervișului urlător, își turnă puțină vodcă. Obișnuit cu obiceiurile lui, Krisantem îi lăsase o sticlă în bagaje. Devotatul și bunul Elko! Întotdeauna cu un pas înainte, pentru a-și mulțumi stăpânul...

* * *

Muzicanții nu se mișcaseră din loc. Își luară instrumentele și cântarea începu. Agentul aruncă o privire în curtea interioară: văzu trei flautiști, doi toboșari și un fel de violonist-recitator.

Dervișii intrară în șir indian, Krisantem fiind al patrulea. Numără, în total, opt indivizi. Toți purtau straie lungi din lână, iar pe cap aveau un gen de fes conic. Înaintau cu brațele încrucișate, cu ochii în jos și cu picioarele goale. Malko observă că totul era bine organizat, în spatele fiecăruia dintre „dansatori" aflându-se un țăruș gros, de lemn. Fiecare întinse piciorul stâng spre țăruș, prinzându-se de el cu degetul gros. Apoi, foarte lent, începură să se învârtească în sensul invers acelor de ceasornic. În același timp, o melodie ritmată, însoțită de versuri, acoperi muzica: dervișii cântau cu buzele strânse.

Malko se chinui timp îndelungat să nu-l piardă pe Krisantem din ochi. Din păcate, nimic nu-l distingea de ceilalți.

Brusc, muzica încetă, la fel și declamarea versurilor. Acum nu se mai auzea decât foșnetul rochiilor lungi și frecarea picioarelor goale de lemnul lustruit. Dervișii se învârteau din ce în ce mai repede, părând niște automate ce pivotau în jurul unei axe. Muzica începu din nou. Dervișii, într-o rotație nebună, păreau că zboară. Agentul privi ceasul și tresări: ceremonia dura deja de o jumătate de oră!

O parte din indivizi aveau un braț ridicat spre cer, iar pe celălalt îndreptat spre soare. Elko îi explicase semnificația gestului: comuniunea între „spiritual",reprezentat de cer, și „material", simbolizat de sunetele și foșnetele rochiilor, precum o muzică stranie. Acești bărbați semănau teribil cu niște păsări albe ce-și găsiseră culcuș în tăcerea abisală a pereților de piatră... Totul era fantasmagoric. Malko avea impresia că va dispărea, sub atingerea unei baghete magice...

* * *

Cam așa era să se și întâmple...

Un zgomot neașteptat acoperi de-o dată sunetul flauturilor.

Malko fu nevoit să se forțeze pentru a distinge zgomotul scos de niște tocuri înalte. Aproape instantaneu, o femeie apăru, intrând pe aceeași ușă pe care intrase și orchestra. O recunoscu imediat: era prostituata căreia îi dăduse bani. Era îmbrăcată cu aceleași haine, dar își schimbase cizmele cu niște pantofi. Ochii negri se măriră de surpriză, văzându-i pe derviși în plin spectacol. Înnebunită, privi în jurul ei, după care strigă:

— *Achtung*[1]!

Fata nu avu timp să-și termine fraza, pentru că imediat se și auziră bubuituri care aproape erau acoperite de muzica orchestrei. Tânăra fu azvârlită în față, împinsă parcă de o mână invizibilă. Corpul se prăbuși în fața orchestrei și geanta i se deschise. Tresări de două ori, apoi muri. Malko era deja cu pistolul în mână.

Trei bărbați apărură pe aceeași ușă, se repeziră spre cadavru și se opriră vizibil stupefiați de spectacolul de care nu aveau habar. Unul dintre ei avea trăsături de mongoloid, iar la ceilalți doi, capetele semănau cu cele de măcelari la abator. Dar aveau un atu: erau înarmați. Dacă tânăra nu ar fi dat alerta, cei trei ar fi avut timp să încercuiască curtea și să-l ia pe Malko prin surpindere, intrând prin spate. El nu va mai afla niciodată cum de a reușit prostituata să intre înaintea lor. Concluzia finală era că „ei" îl găsiseră și că Foster Hillman nu ținuse cont de scrisoare.

Agentul fu cuprins de o furie oarbă și apucă pistolul, numai că între el și ucigași existau muzicanții și dervișii.

Indecișii, aceștia se priveau. Dervișii nu se opriră din „horă". Brusc, se auzi o altă bubuitură, iar unul dintre necunoscuți căzu pe spate, cu mâna dusă spre piept. Ceilalți doi își învârteau automatele silențioase. Nici unul dintre ei nu văzuse din ce direcție plecase glonțul. Timp de o secundă, nu se întâmplă nimic. Krisantem continua să se rotească, precum „frații lui întru credință", dar mâna dreaptă strângea cu putere bătrâna armă Astra... Era el derviș, dar era și conștiincios...

Agentul văzu cum Elko își scoate rapid arma din mâneca hainei lungi și cum trage, fără a se opri din dans. Numai că de data asta, rată ținta. Ucigașii, încă vii, schimbară câteva cuvinte, apoi ridicară armele în același timp și începură să tragă înspre derviși. S-ar fi

1. *Atenție! (n.a.)*

putut spune că e un bombardament cu dopuri de la sticle de șamapanie. Trei derviși fură doborâți și pete mari de sânge apărură pe straiele lor. Din acest moment, începu panica. Bieții sectanți alergau speriați în toate direcțiile. Muzicanții își părăsiseră instrumentele și, înmărmuriți, îi priveau pe criminali.

Krisantem se aruncase pe jos. Linia de tragerea a lui Malko era acum liberă. Ochi și în fruntea mongolului apăru o gaură mică și roșie. Fără o vorbă, omul se prăbuși, scăpând din mână pistolul chiar în fața unuia din toboșari, care scoase un țipăt ascuțit.

Al treilea criminal își îndreptase arma spre un derviș, așa cum se face în bâlciurile cu standuri de tras la țintă. Veni rândul lui Krisantem la ochit. Îl nimeri, în schimb arma lui făcu un zgomot asurzitor. Acum, nici ultimul asasin nu mai mișcă.

.Dintr-o săritură, Krisantem se ridică, își scoase veșmântul lung și se încălță cu niște sandale. Malko ieșise deja pe culoar și văzu cele șapte cadavre. Elko avea chipul trist și îi spuse:

— Au ucis trei frați...

Agentul se gândea la proverbul turcesc: „Dacă turcul țipă, să te ferească Dumnezeu, căci până și câinilor, ba chiar și leilor, le va fi frică.".

Părăsind împreună templul ale cărui uși erau larg deschise, clipiră des din ochi, orbiți de zăpada ce strălucea în soare și care acoperea străzile și acoperișurile caselor. Nu erau însă atât de obosiți încât să nu distingă o siluetă ce se afla la colțul sinagogii, purtând veșnica pălărie verde, înfundată bine pe cap și un loden înfășurat pe trup. Omul tresări când îi văzu apărând și apoi când o luară la sănătoasa. Bărbatul înainta cu dificultate din cauza poleiului și căzu, răspândind în jurul lui o mulțime de obiecte. Și Krisantem era vădit incomodat de sandalele cu care era încălțat. În viteză, se ciocni de bărbat, în momentul în care acesta urma să urce o scară ce ducea spre unul din cheiurile de la Dunăre.

De departe, păreau doi prieteni care căzuseră unul în brațele celuilalt. Când sosi și Malko, ucigașul se afla în agonie, cu lațul strâns în jurul gâtului. După câteva zbateri, căzu moale în brațele lui Elko. Turcul îl lăsă să alunece ușor pe zăpada înghețată. Figura lui rămăsese la fel de tristă.

— Să coborâm, spuse agentul. Mă întreb în ce direcție se ducea individul.

Părăsind cadavrul, o luară pe treptele alunecoase. La cincizeci de metri, Dunărea murdară își etala sloiurile plutitoare. Un Buick mare, cu geamuri fumurii, era parcat în locul în care se termina scara. Din țeava de eșapament ieșea o dâră de fum. În spate, se afla Austinul 1100 al lui Kurt von Hasel. Pentru o clipă, chiar îi zări trăsăturile crispate, apoi mașina demară.

Krisantem se apropie și trase în direcția portierei din stânga-față a Buickului. Stupefacția întipărită pe chipul omului era atât de grotescă, încât Malko nu o putea compara cu nici o altă figură cunoscută, aflată într-o asemenea ipostază. Persoana avea o „gură de iepure" care-i descopera dinții și, pe deasupra, era chel. Individul nu avusese timpul necesar pentru a-și lua pistolul pus pe genunchi. Arma de foc a lui Krisantem bubui și o gaură mare și roșie apăru în gâtul bărbatului, chiar deasupra gulerului cămășii. Se prăbuși peste volan, gâlgâind sinistru. Din vehicul ieși rapid un al doilea ocupant. Agentul încercă să-l ochească, dar bărbatul nu observă tramvaiul 26 ce venea dinspre Friedenbrock și care făcu restul. Vatmanul urlă, crezând că omul dorea să se sinucidă. Nimeni nu auzise focurile de armă și nici nu remarcară persoana decedată din mașină.

Grăbind pasul, Malko și Krisantem părăsiră locul. Turcul nu mai avea nici măcar sandale. Oricum, doreau să se îndepărteze de templul dervișilor, unde poliția nu va întârzia să apară. Opriră un taxi și îi cerură șoferului:

— Schwartzenberg Platz.

În mașină, Elko nu se putu abține și întrebă:

— Este vorba despre Ambasada Sovietică?

— Dragul meu Elko, cred că am ajuns la capătul călătoriei. Nu-mi fac prea mari iluzii: rușii mă vor lichida, după ce vor scoate de la mine tot ceea ce-i interesează. N-am nici cea mai mică intenție de a gusta din paradisul socialist... Totuși, nu vreau să mor înainte de a plăti „dinte pentru dinte".

— Indivizii de adineauri nu ne vor mai deranja.

— Aceia, nu. Vor veni însă alții. C.I.A. are bani, iar eu știu anumite lucruri. Mă vor hăitui în lumea întreagă. Aduceți-vă aminte de Trotzky. Rușilor le-au trebuit zece ani până să-l găsească și să-l omoare, în Mexic. Când ai timp și mijloacele necesare, poți ucide oricând pe oricine.

Taxiul trecu prin fața Operei și a hotelului Bristol. Malko se uita cu melancolie la clădirile înnegrite, pline de amintiri. Revedea în memorie Viena anilor 1945, când orașul devenise doar un morman de ruine și cartierul Kärntnerstrasse un lung șir de magazine din lemn. Acum însă, totul strălucea sub luminile de neon. Opera se redeschisese, complet refăcută, iar Viena își regăsise farmecul, așa numitul Wiener Schmah. Doar el era condamnat la moarte.

— Acum înțeleg de ce David Wise a ținut morțiș să-mi încredințeze misiunea. Era deja hotărât să-i lichideze pe toți cei ce erau implicați în afacere. Cu mine în viață, se simțeau mai vinovați, iar eu nu sunt un american adevărat...

Krisantem, care-și freca mâinile înghețate, ridică privirea:

— Dar le faceți servicii de ani de zile, chiar uhele inestimabile! Nu vă pot bănui de trădare.

— Treaba e ceva mai complicată. Furtul dosarului ultrasecret nu ar fi trebuit să aibă loc niciodată. Ei sunt nevoiți să ajungă din nou la situația inițială și din acest motiv se văd obligați să-i suprime pe toți cei care, într-o bună, zi ar putea deveni martori și ar spune adevărul.

Taxiul opri în piața Schwartzenberg, lângă Catedrala Sfântul Petru. Ca și alte Ambasade, cea a U.R.S.S. era amplasată într-un vechi palat vienez, cu ferestre imense, încastrate în piatră. Poarta era închisă, iar un drapel roșu era suspendat deasupra imobilului acoperit cu zăpadă. Malko plăti și coborî la o cabină telefonică. Elko îl urmărea îndeaproape, vânăt de frig.

— Ce vreți să faceți?

— Să-i explic lui David Wise că a făcut cea mai „superbă gafă" din întreaga lui carieră, ale cărei consecințe vor face mult zbomot.

Turcul era încă dezorientat.

— Și eu?

— Cercul e închis. V-am cules din Istanbul, în plină catastrofă. Acum veți dispărea definitiv și vă veți reîntoarce în Turcia, unde veți fi în siguranță. Ei nu doresc să rămâneți în viață, dar nici nu vor depune mari eforturi pentru a vă regăsi. În sfârșit, așa sper eu...

— Voi rămâne, se decise Krisantem sumbru. Cineva tot va trebui să se ocupe de castel.

— Oh, castelul... Odată ce eu nu voi mai fi, cine va avea grijă de el?

— Nu vreau să mă întorc în Turcia...

Încăpățânat, Krisantem se uita la picioarele goale. Îmbrățișându-l cu afecțiune, agentul intră în cabina telefonică...

Capitolul XVII

Malko introduse o monedă de un șiling și formă numărul Ambasadei Americane, savurând dinainte gustul amarei sale victorii. În câteva minute, se va afla la adăpost de C.I.A. și sub auspiciile Ambasadei U.R.S.S.

— *American Embassy in Vienna*, auzi la celălalt capăt al firului.

— Aș vrea să vorbesc cu William Coby.

— Cine îl caută?

— Prințul Malko.

Tonul lui era fără replică. Dacă William Coby se juca de-a omul invizibil, trebuia să-i comunice unde se află, fapt ce l-ar fi convins că nu glumește. După un timp, vocea plină de căldură a americanului se auzi în aparat:

— Malko! Unde dracului ați fost? V-am căutat peste tot!

De emoție, agentul era cât pe ce să scape receptorul, dar imediat redeveni calm:

— Știu că la Yale sunteți învățați cum să mințiți! Puteați lua chiar medalia de aur la această disciplină! De căutat, știu că mă căutați, dar înarmați cu bombe, ba poate și cu grenade. Mijloacele voaste scad, așa că mai nou, m-ați căutat doar cu pistoalele...

— Ce?

Mirarea diplomatului părea sinceră, numai că Malko era cuprins de o furie oarbă.

— Ascultați. Lucrez în această meserie de mult mai mult timp decât dumneavoastră și știu că sunteți bine informat. Doresc să vă spun un singur lucru: peste trei minute mă voi afla la Ambasada U.R.S.S. iar acolo nu cred că mă puteți căuta, chiar dacă vă mobilizați toate tunurile. Nu am avut niciodată intenția de a mă

sinucide, dar dacă mă obligați... Oricum nu voi pleca singur! Cred că în următoarele zile morga din Washington va fi plină...

William Coby se îneca de furie și emoție.

— Dar Malko, sunteți nebun! La mijloc e o eroare regretabilă.

— ...de tir.

Diplomatul își regăsi suflul. Agentul și-l imagina.

— Foster Hillman a sosit ieri la Viena, special pentru a vă întâlni. De două zile vă telefonez din zece în zece minute. Știu că... a existat o neînțelegere. Dar acum s-a terminat. S-a terminat definitiv!

O undă de bucurie încălzi sufletul lui Malko. Foster Hillman! Era prea frumos.

— Dați-mi-l la telefon, ceru agentul.

— Imediat. Se află la ambasador.

Se auziră eternele păcănituri. În ciuda gerului, Malko transpirase. În mintea lui se amestecau mii de gânduri: dacă Hillman venise să supervizeze el însuși, sunetul de goarnă? Părea puțin probabil, căci omul nu se preta la asemenea operațiuni vulgare.

— Alo, SAS?

Era vocea șefului suprem al spionajului american. Malko îl întâlnise o singură dată.

— Da.

— Unde sunteți?

— Sper să mă scuzați dacă nu vă voi indica locul exact. Nu vreau ca acest cartier să fie bombardat din greșeală...

Vocea deveni și mai brutală.

— Nu faceți prostii! Am primit scrisoarea și tot ce o însoțea... Din acest motiv mă și aflu aici. Am dat ordinele necesare pentru încetarea oricărei acțiuni împotriva dumneavoastră și, de obicei, mă țin de cuvânt!

— În acest caz, să știți că ordinele nu au fost respectate. În urmă cu jumătate de oră, am reușit să scap de șase criminali, care au ucis mai multe persoane, numai pentru a pune mâna pe mine. Dacă încă sunt viu, n-a fost vina lor...

— Imposibil!

— Din păcate, e purul adevăr. Altfel, nu aș fi gata să mă refugiez la Ambasada Sovietică, asumându-mi toate consecințele unui asemenea gest.

Pentru prima oară, Foster Hillman își ieși din fire.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Nu faceți așa ceva! Vă dau cuvântul meu că de acum încolo nu veți mai păți nimic. Mă auziți?

— Da.

— Veniți la Ambasadă. Vă aștept.

Malko nu era pe deplin convins. Înfruntase moartea prea direct, astfel încât avea acum propriile-i pretenții, chiar dacă Hillman spunea adevărul.

— Prefer să ne întâlnim într-un loc public.

— Dacă asta este dorința dumneavoastră...

— Vă aștept peste o jumătate de oră la Universitatea Krankenhaus, pe culoarul din fața secției de radilogie, condusă de profesorul Karl Fellinger.

Foster Hillman nu comentă și-i răspunse scurt:

— O.K.

Agentul mai strânse câteva secunde receptorul în mână. Dacă șeful suprem al C.I.A. dăduse *într-adevăr* asemene ordine, însemna că în următoarele zile multe capete vor cădea. Când ieși din cabina telefonică, nu îl zări nicăieri pe Krisantem. După un timp îl văzu în cafenea, cu un pahar de șnaps în mână, realizând că neprețuitul Coran fusese învins de frigul siberian de afară și de emoțiile prin care omul trecuse de curând.

— Am noutăți, îl avertiză Malko.

După ce-i rezumă conversația avută, concluzionă:

— Foster Hillman este un tip loial, inteligent și prudent. A analizat bine situația și a hotărât că are mai mult de câștigat dacă mă lasă în viață, decât dacă voi muri. Nu spun însă că ar fi un sentimental...

Chemară prin telefon un taxi, după ce plătiră șnapsul. După zece minute, șoferul opri în fața intrării spitalului, pe Garnisonstrasse. Cei doi intrară, sub privirile nepăsătoare ale portarului cu bluză albă. Serviciul profesorului Fellinger, de la primul etaj, se găsea în clădirea din stânga. Cei doi urcară enorma scară vopsită în verde deschis. Malko împinse o ușă de sticlă, ce purta o plăcuță cu indicația „Radio și Izoterapie". Krisantem îl urma, cam nesigur, cu picioarele vinete de frig. În sala de așteptare nu se vedea nici o infimieră.

Agentul se așeză, puțin mai departe de Elko, aruncând o privire spre lumea adunată în sala de așteptare. Toți păreau a fi cu adevărat bolnavi. Nu așteptară mult, deoarece Foster Hillman își făcu apariția. Malko îi recunoscu imediat datorită trăsăturilor sale severe, marcate și de pungile de sub ochi. Putea trece drept unul dintre pacienții profesorului...

Nu același lucru se putea spune despre cei doi tipi în impermeabile negre, care-l însoțeau. Copiați paroă după tiparul lui King-Kong, având același gabarit, ei plesneau de sănătate, în pofida părului rar. Încadrânu-și șeful, își țineau mâinile în buzunare, iar ochii li se roteau în toate părțile. Rămăseseră puțin în spate, în momentul în care profesorul se aporpie de Malko.

— Deci? întrebă Hillman.

— Ar fi trebuit să mă aflu de multă vreme în morga spitalului...

— Hmmm... Iată că sunteți totuși lângă mine! David Wise știa bine motivul pentru care dăduse anumite ordine. Eu îl disculp complet. Sunt extrem de mulțumit că ținta lui nu a fost atinsă. Dumneavoastră sunteți un element de valoare.

Foster Hillman avea stofa unui om de stat. Aforismele curgeau din gura lui precum mierea.

Cele două „gorile" se așezaseră mai la distanță, chiar în fața lui Krisantem, care supraveghea discret dialogul, cu mâna strânsă pe armă. Foster Hillman scoase un lung port-țigaret din aur și i-l întinse lui Malko.

— De ce ați refuzat să veniți la Ambasadă?

— Din cauza oamenilor dumneavoastră, sau ai celor care lucrează pentru Gehlen. Au încercat să mă omoare chiar astăzi.

Povesti rapid ce se întâmplase. Americanul, cu o față impenetrabilă, îl asculta. În clipa în care termină, profesorul surâse:

— Undeva a intervenit o neînțelegere. Nu se va mai repeta.

Malko își aminti de vorbele care circulau la Washington: când Hillman zâmbea, la mijlocul afacerii era ceva periculos...

— Cui i-ați transmis ordinele? întrebă de curiozitate agentul.

— N-am transmis nimic. Le-am dat verbal lui David Wise și William Coby, după ce au luat decizia finală. Deci în urmă cu două zile.

— Atunci, de ce ați mai venit?

— Aveam deja stabilită o deplasare la Bonn, iar data reîntoarcerii nu era foarte importantă. Nu doream să mai existe vreo neînțelegere, imaginându-mi în ce stare vă aflați. Vă ajunge cuvântul meu?

— Da.

— Bine. Atunci să uităm totul! Povestea nu a existat niciodată! Rămâne un singru lucru: copia despre care mi-ați scris?!

— Copia se află doar în memoria mea.

Hillman se ridică, urmat de Malko. Chemat printr-un semn discret, Krisantem se alipi grupului. Americanul se uită lung spre picioarele desculțe...

Părăsiră cu toții spitalul, fără ca cineva să-și dea seama despre ce era vorba. Mașina lui Hillman era parcată în față: un enorm Cadillac negru, prevăzut cu multe antene. Profesorul se așeză în spate, între Malko și una dintre „gorile". Ceaîaltă se postă lângă șofer și Krisantem. Agentul remarcă cele trei oglinzi retrovizoare de care dispunea șoferul. Geamurile erau groase, ca niște hublouri de cuirasat. C.I.A. făcea treabă bună!

Până la Ambasadă, nimeni nu scoase un cuvânt. Ajunși acolo, turcul și „gorilele" rămaseră în așteptare, iar Hillman îl conduse pe Malko în biroul lui William Coby.

— I-ați dat de alaltăieri ordine lui Kurt să înceteze urmărirea mea? întrebă agentul.

— Bineînțeles.

— Fiți sigur că nu v-a ascultat! Poate că ține cont de ordinele altcuiva...

Coby își schimba trăsăturile, pe măsură ce asculta povestirea.

— Kurt poate minți pe oricine, dar nu și pe mine! Convocați-l de urgență!

— Faceți exact ce vi s-a spus! adăugă Hillman.

Coby telefonă imediat, bucuros să risipească orice îndoială. Hillman îi făcu semn lui Malko și amândoi se instalară în biroul alăturat. Primul nu mai semăna cu un super-spion, ci cu un pastor anglican, așa cum fusese tatăl său.

— Ce credeți despre dosarul K.? Sufletul și conștiința dumneavoastră dictează ca el să rămână confidențial?

— Ne-am pus și noi problema, răspunse americanul, aprinzându-și o țigară. Am găsit chiar și răspunsul.

Agentul dorea să înțeleagă ce se afla în străfundul sufletului acestui om atoputernic, deci continuă:

— În 22 noiembrei 1963, ați pierdut un om iar asasinii lui se plimbă liberi... Nu vă deranjează?

Omul se înroși brusc, fapt nemaivăzut la o persoană sigură de ea, unsă cu toate alifiile, astfel încât lui Malko îi fu jenă că-i pusese întrebarea. Privind în gol, cu gândurile departe, Foster Hillman spuse:

— Vă dau cuvântul meu de onoare că aș da orice, numai ca asasinii lui John Kennedy să-și primească pedeapsa. Poate că într-o bună zi se va ajunge și aici, sau poate că noi vom fi deja pe cealaltă lume, atunci când adevărul va fi posibil de zis. Dar, în actuala conjunctură... Nici un șef se stat responsabil, nu își va asuma riscul în fața istoriei, adică riscul unei lovituri asupra propriei țări. Eu, cu atât mai puțin...

— Înțeleg..

O imensă tristețe se lăsase peste cei doi. Nu pronunțau nici nume, dar nici cuvinte în plus. Cunoșteau situația și până și asta era prea mult... Foster Hillman rupse tăcerea:

— SAS, ne-ați adus multe servicii și sper că le veți face și în viitor. Deocamdată, nimeni nu trebuie să treacă peste ordinele mele.

Malko nu mai avu timp să spună nimic. Una dintre „gorile" deschise ușa:

— Kurt este aici.

Foster se ridică cu greutate.

— Vreau să-l întâlnesc pe ambasador. Dumneavoastră veți rezolva cât mai bine problema legată de von Hasel. Ne revedem curând.

Malko intră în biroul lui William Coby. Kurt von Hasel era cu spatele și nu-l văzu intrând. Dar paloare lui Coby îl făcu să se întoarcă.

— Ce surpriză plăcută. William nu mi-a spus că vă aflați aici.

Dacă William Coby s-ar fi găsit într-un tren, cu siguranță ar fi tras semnalul de alarmă, pentru a sări cât mai departe. Aerul lui flegmatic dispăruse, având oroare de astfel de situații, încărcate de tensiune. Malko nu piedu timpul:

— Când ați primit ordinul de a nu mă ucide?

— Cred că în urmă cu două zile.

— Atunci ce ați căutat azi dimineață, împreună cu ucigașii?

— Dar..

— V-am văzut în Austin, alături de Buickul lui Gehlen. A fost o simplă coincidență?

— Nu a fost o coincidență...

Mâna se îndrepta spre șold. Ușa de comunicare între birouri se deschise brusc. La început, agentul nu văzu decât o perniță galbenă. Ținea deja în mână crosa pistoletului său, când auzi două bubuituri care veneau dinspre birou. Kurt von Hasel părea tasat în fotoliul și un mic Colt 32 nichelat alunecă pe mochetă, fără zgomot. Chipul lui von Hasel, trăda o mare suferință. Gloanțele trase de Malko îi atinseseră ficatul. Acum era pe moarte.

William Coby tremura convulsiv. La Yale nu i se vorbise și despre acest aspect... De data asta, cadavrul din birou nu mai reprezenta ceva abstract.

— Ar fi interesant de știut pentru cine lucra, spuse agentul. Intuiesc doar că m-ar fi lichidat chiar azi. Din acest motiv a fugit, atunci când m-a văzut.

Intrarea lui Hillman le întrerupse discuția. Șeful C.I.A. se plantă în fața fotoliului și îl privi pe Kurt cu infinită milă.

— Avem o meserie dificilă. Nu știm niciodată care ne sunt adevărații prieteni și dușmani.

* * *

Focul trosnea în șemineu. Înainte de a se întinde pe cuvertura de blană, încuiase biblioteca. În cameră domnea o căldură plăcută. Încăperea era luminată doar de două condelabre, pe care le adusese din sufragerie. Îngenunchiată lângă foc, Alexandra se juca cu părul despletit, căruia flăcările îi dădeau o nuanță roșiatică. Era imosibil de ghicit dacă reflexele din ochii ei proveneau de la strălucirile focului sau din propriile-i gânduri. Malko ridică paharul cu vodcă.

— Pentru noi!

Ciocniră și băură licoarea până la fund, după care se îmbrățișară tandru.

— N-ar fi trebuit să mă aflu aici, șopti ea. Ești un porc dezgustător...

— De ce?

— Târfa aia! Sunt sigură că încă mai este aici, la castel. Dacă o găsesc, îi scot ochii, iar tu..

— A murit! Eu am omorât-o... pentru ochii tăi frumoși.

— Nu spune prostii.

— Vrei să-i vezi cadavrul? E chiar în cabana grădinarului.

Un frison delicios străbătu spinarea Alexandrei pentru o secundă, apoi se cuibări la pieptul lui. Agentul îi mângâie afectuos genunchii, dându-și seama că, pentru prima dată de când o cunoștea, femeia purta un superb taior din piele verde, cu ciorapi asortați. Alexandra se întinse languros și întinse brațele spre el. Veșmintele erau deja împrăștiate prin toată biblioteca.

Cu ochii închiși, femeia strângea cu putere corpul amantului, murmurându-i la ureche:

— *Meine vervögelte Kaiseerliche Hoheit*[1].

---

1. Tu... chiar ca o Alteță Imperială (n.a.)